

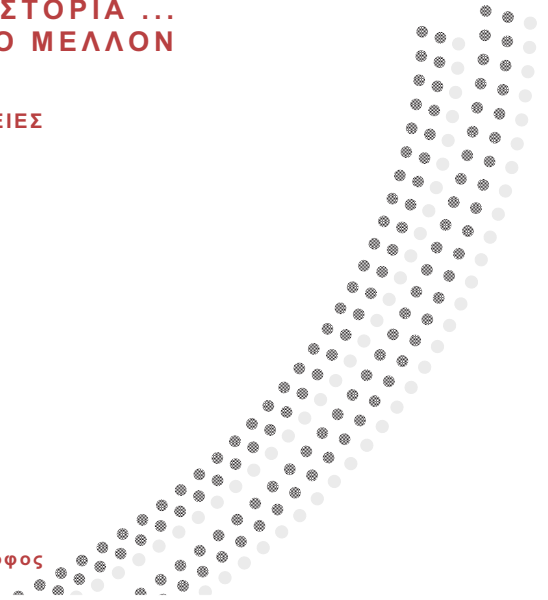

ΕΠΕΚΤΕΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ...
...ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΟΡΘΟΔΟΞΕΣ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ

ΝΕΑ ΤΑΞΗ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ
ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Αικατερίνα η μεγαλομάρτυς και πάνσοφος

«Πάσα φυτεία την οποία δεν εφύτευσε ο Πατήρ Μου
ο Ουράνιος θα εκριζωθεί». (Κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον Ιε-13).

«Από δε τη συκιά μάθετε το παραβολικό νόημα. Μόλις ο κλάδος αυτής γίνει απαλός και
φυτρώσει τα φύλλα, γνωρίζετε ότι το θέρος είναι κοντά. Όμοια και εσείς όταν δείτε αυτά
όλα, να γνωρίζετε ότι κοντά είναι ο καιρός, έτοιμος, σαν ξένος στην πόρτα». (Ματθ. Κδ - 33).

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ
ΕΙΝΑΙ ΤΩΡΑ Ο ΔΟΥΡΕΙΟΣ ΙΠΠΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ,
ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΟΒΙΒΑΣΕΙ
ΤΗΝ ΜΟΝΗ ΑΛΗΘΙΝΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ,
ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ,
ΣΕ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΗΣ.

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΗΣ ΑΛΩΣΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ,
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΠΙΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΠΙΑΣΜΑΤΑ,
ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ, ΤΙΜΕΣ ΚΑΙ ΔΩΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΗΓΕΤΕΣ ΤΗΣ,
ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΠΑΛΑΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ.

ΤΩΡΑ ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΟΜΩΣ ΕΧΕΙ ΕΝΤΕΧΝΑ ΚΑΛΛΩΠΙΣΘΕΙ,
ΤΟΣΟ ΠΟΥ ΤΕΙΝΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΑΠΟΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΕΙ ΟΛΟΥΣ, ΚΛΗΡΟ ΚΑΙ ΛΑΟ.
Είναι επομένως χρήσιμο να ανατρέξουμε στη Σοφία της Εκκλησίας, για να βρούμε
τα σχετικά με το πρόβλημα, τις προειδοποιήσεις, τις συμβουλές, αλλά και τη
μελλοντική εξέλιξη, διότι ακόμη και αυτή μας έχει γίνει γνωστή από τον
προφητικό λόγο!

Το κατασκεύασμα του Οικουμενισμού προωθείται πλέον ολοταχώς από
την παλιού τύπου “Νέα Τάξη”, μέσα στο σχέδιό της για την πολτοποίηση όλων των
πολιτισμών και όλων των θρησκειών, και **την εγκαθίδρυση παγκόσμιας κυβέρνησης**
και Πανθρησκείας. Η τελευταία ετοιμάζεται ήδη με τη βοήθεια του πάπα, και άλλων
αιρετικών, και προβάλλεται στα “διαθρησκειακά” συνέδρια τύπου Ασίζης σαν
απαραίτητη για την ειρήνη! Θα χρησιμοποιήσει, όπως θα πληροφορηθείτε από τις
προφητείες, νέα λειτουργικά σύμβολα, όπως αστέρι αντί σταυρού, ψευτο-ευαγγέλια κλπ,
και θα γίνει η επίσημη θρησκεία στα χρόνια του Αντιχρίστου.

Αυτά λένε οι προφητείες...

- **Οι Απόστολοι:** (Το τέλος δεν θα έρθει) ...«εάν μη έλθη η αποστασία πρώτον και αποκαλυφθεί ο άνθρωπος της αμαρτίας, ο υιός της απωλείας...» (Απ. Παύλος Θεσ. Β' β.3) δηλ. θα προηγηθεί η αποστασία από τον ερχομό του Αντιχρίστου, και μάλιστα αυτό είναι το κυριότερο εκκλησιαστικό σημάδι.

Ήδη στα 2000 χρόνια, η Εκκλησία αντιμετώπισε και παραμέρισε πάρα πολλές αιρετικές ομάδες που αποστάτησαν απ' αυτή. Από τους σύγχρονους αποστάτες, και επομένως προδρόμους κατά το παρόν εδάφιο του Αντιχρίστου, είναι οι αποκομμένοι από τους Πατέρες της Εκκλησίας Ρωμαιοκαθολικοί, οι υποταγμένοι στο αιρετικό διευθυντήριο του Βατικανού, τους οποίους ξεπέρασαν οι διάφορες προτεσταντικές ομάδες σε αυθαιρεσία, προσθέτοντας αναρίθμητες αιρέσεις, καταργώντας την Παράδοση της Εκκλησίας, τη διδασκαλία των Θεοφόρων Πατέρων, και τη λειτουργική τάξη, και αντικαθιστώντας την με δικά τους επινοήματα. **Στην εποχή μας όμως, επειδή το θέλουν τα αφεντικά και οι εργολάβοι - πολιτικοί της Νέας Τάξης, πρέπει όλους αυτούς τους ηγέτες "εκκλησιών" να τους αγκαλιάζουμε με «αγάπη».**

Κρίμα που δεν το είχαν πάρει χαμπάρι το μυστικό οι προγενέστεροι Πατέρες, να λύσουν άνετα τα προβλήματα της εποχής των! **Ούτε με τους αυτοκράτορες θα τα έβαζαν, ούτε με τους αιρετικούς, διότι θα τους έδειχναν "αγάπη"!!!**

«Αιρετικόν άνθρωπον μετά μίαν και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού» (Απ. Παύλος Τίτ. Γ10).

Οι Απόστολοι Πέτρος και Παύλος

Οι Ορθόδοξοι όμως επιμένουμε να μετέχουμε συνεχώς σε συναθροίσεις αιρετικών... Και βέβαια υπάρχουν οι Αποστολικοί κανόνες που ορίζουν ότι επιβάλλεται να μην έχουμε πνευματική επαφή μαζί τους, για όποιον τυχόν δεν κατάλαβε τα προηγούμενα αποσπάσματα των Γραφών... Πχ ο 10ος κανών αναφέρει ότι όποιος συμπροσευχηθεί ακόμα και στο σπίτι του, με άτομο που δεν έχει (Μυστηριακή) κοινωνία (διότι δεν ανήκει στην ίδια με μας Ορθόδοξη Εκκλησία), να επιτιμάται με αφορισμό: «εί τις ακοινωνήτω, καν εν οίκω συνεύξηται ούτος αφοριζέσθω». Και ο Απόστολος της αγάπης, ο Άγιος Ιωάννης ο Θεολόγος, διευκρινίζει πολύ απλά τι είναι (η κατά Θεόν) αγάπη:

«Και αύτη εστίν η αγάπη, ίνα περιπατώμεν κατά τας εντολάς αυτού». (Ιω. Β', Α-6)

Και :**«Πας ο παραβαίνων και μη μένων εν τη διδαχή του Χριστού Θεόν ουκ έχει. Ο μένων εν τη διδαχή του Χριστού, ούτος και τον πατέρα και τον υιόν έχει. Ει τις έρχεται προς υμάς και ταύτην την διδαχήν ου φέρει, μη λαμβάνετε αυτόν εις οικίαν, και χαίρειν αυτώ μη λέγετε. Ο γαρ λέγων αυτώ χαίρειν, κοινωνεί τοις έργοις αυτού τοις πονηροίς».** (Ιω. Β', Α9- 11).

Εμείς όμως είμαστε πρόθυμοι στο να δείχνουμε αγάπη στους αιρετικούς, χωρίς να καταλαβαίνομε ότι, γινόμαστε κοινωνοί των πονηριών τους κατά τον Ευαγγελιστή, άρα και ενεργούμενα των πονηρών πνευμάτων! Εκτός του σκανδαλισμού των πιστών...

« Ουαί τω κόσμω από των σκανδάλων ανάγκη γαρ έστιν ελθείν τα σκάνδαλα πλην ουαί τω ανθρωπω εκείνω δι' ου το σκάνδαλον έρχεται». (Ματθ. Ιη-7).

- **Ο ισαπόστολος Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός:**

«Τον Πάπα να καταράσθε, διότι αυτός θα είναι η αιτία».

«Θα δούμε και θα ζήσουμε τα Σόδομα και τα Γόμορρα στον τόπο μας».

«Οι κληρικοί θα γίνουν οι χειρότεροι και οι ασεβέστεροι των όλων».

Στον τόμο των «Προφητειών» που θα το βρείτε επεξηγείται: **Εδώ μιλάει και για ηθικά παραπτώματα (χειρότεροι), και για κακοδοξίες (ασεβέστεροι) πχ. Οικουμενισμός και Πανθησκεία...**

Όταν προχωρήσει το κακό τότε: **«Όταν θα πηγαίνει ο παπάς σε σπίτι λαϊκού, μόλις θα φεύγει θα θυμιάζουν με θυμίαμα...»!** Για να δηλώσουν με τον τρόπο αυτό, ότι δεν συμμερίζονται τις δοξασίες του.

- **Ο Άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης**, από όραμα του, το 1901 (Ο στάρετς **Σεραφείμ του Σαρώφ**, τον ξεναγούσε στο μέλλον):

«... Έδειξε, έπειτα, σε κάποια σύννεφα, και είδα ένα πλήθος από αναμμένα καντήλια που έκαιγαν με άσπρη φλόγα. Άρχισαν να πέφτουν προς το έδαφος το ένα μετά το άλλο κατά δεκάδες και κατά εκατοντάδες. Κατά την πτώση τους, σκοτεινίαζαν και γίνονταν στάχτες.

Τότε ο γέροντας (Σεραφείμ) μου είπε, "Κοίτα!", και είδα σε ένα σύννεφο εφτά καιόμενα καντήλια. Ρώτησα ποιο είναι το νόημα των καιόμενων καντηλιών που πέφτουν στο έδαφος και μου απάντησε: "Αυτές είναι οι εκκλησίες του Θεού που έχουν πέσει σε αίρεση, αλλά αυτά τα εφτά καντήλια στα σύννεφα είναι οι εφτά Εκκλησίες, της μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, που θα μείνουν μέχρι το τέλος του κόσμου!". (Μέχρι τον καιρό του Αντιχρίστου).

Είναι προφανές λοιπόν ότι το συνάθροισμα των πολλών ήδη πνευματικά σβηστών εκκλησιών δεν θα αποδώσει τίποτε χρήσιμο στους Ορθοδόξους. Αλλά αντίθετα θα τους παρασύρει σε πνευματική θολούρα μέχρι να δώσει ο Κύριος λύση. Στις ημέρες μας η πτώση των "εκκλησιών" έχει φτάσει σε δυσθεώρητα βάθη, εφ' όσον ήδη δημιουργούνται γέφυρες μεταξύ καμπαλιστών, αποκρυφιστών, και εκμοντερνισμένων Χριστιανών, και φτάνουμε στο σημείο να παρατηρούμε διαδηλώσεις "Χριστιανών" υπέρ του αναμενόμενου μεσσία των ραβίνων του Ισραήλ, δηλ του Αντιχρίστου!! Και ότι θα ιδρυθεί τελικά η θρησκεία του Αντιχρίστου από αυτό το κακό συναπάντημα φαίνεται από το παρακάτω απόσπασμα από το ίδιο όραμα:

«... Προχωρήσαμε περισσότερο και πήγαμε σε μια μεγάλη εκκλησία. Ήθελα να κάνω το σημείο του σταυρού, αλλά ο γέροντας με συμβούλευσε: «Δεν είναι ανάγκη να κάνεις το σταυρό σου, επειδή αυτό το μέρος είναι το βδέλυγμα της ερημώσεως». Η εκκλησία ήταν σκοτεινή και καταθλιπτική. Στην Αγία Τράπεζα ήταν **ένα αστέρι και ένα Ευαγγέλιο με αστέρια**.

Κεριά καμωμένα από πίσσα καιγόntonουσαν και έτριζαν σαν καυσόξυλα. Το **δισκοπότηρο στεκόταν εκεί**, καλυμμένο με μια απαίσια βρωμιά. Υπήρχε κι ένα **πρόσφορο με αστέρια**. Ένας ιερέας στεκόταν μπροστά από την "Αγία Τράπεζα" με ένα πρόσωπο κατάμαυρο σαν πίσσα, και μια γυναίκα βρισκόταν κάτω από την Αγία Τράπεζα, καλυμμένη με κόκκινα και με ένα αστέρι στα χείλη της, και ούρλιαζε και γελούσε σε όλη την εκκλησία λέγοντας: "Είμαι ελεύθερη!" Σκέφτηκα: "Θεέ μου, πόσο τρομερό!". Οι άνθρωποι, σαν τρελοί, άρχισαν να τρέχουν γύρω από την Αγία Τράπεζα, φωνάζοντας, σφυρίζοντας και χειροκροτώντας. Μετά, άρχισαν να τραγουδούν άσεμνα τραγούδια. Ξαφνικά, ένας κεραυνός άστραψε, ένα φοβερό αστροπελέκι αντήχησε, η γη σείσθηκε και η εκκλησία κατέρρευσε, στέλνοντας τη γυναίκα, τους ανθρώπους, τον παπά και τους υπόλοιπους στην άβυσσο. Σκέφτηκα: "Θεέ μου, πόσο τρομερό, σώσε μας!".

Ο γέροντας είδε αυτό που είχε γίνει, όπως κι εγώ. Τον ρώτησα: "Πάτερ, πείτε μου, ποια είναι η σημασία αυτής της φοβερής εκκλησίας"; Αποκρίθηκε: **"Αυτοί είναι οι κοσμικοί άνθρωποι, οι αιρετικοί, οι οποίοι εγκατέλειψαν την μία Αγία, Καθολική (όπως λέει το Σύμβολο της Πίστεως, όχι την παπική), και Αποστολική Εκκλησία και αναγνώρισαν την πρόσφατη νεωτερίζουσα εκκλησία την οποία ο Θεός δεν έχει ευλογήσει. Σ' αυτή την εκκλησία δεν νηστεύουν, δεν παρακολουθούν ακολουθίες και δεν λαμβάνουν τη Θεία Κοινωνία"**! Φοβήθηκα και είπα:

"Ο Θεός μας ελεεί, μα καταριέται αυτούς με θάνατο"! Ο γέροντας με διέκοψε και είπε: "Μη θρηνεύς μόνο προσεύχου". Θα τα βρείτε στον «Επίτομο». Βλέπετε ότι παρ' όλο που υπάρχει δισκοπότηρο, ο γέροντας λέει ότι δεν μεταλαμβάνουν, διότι όλα είναι υποκριτικά και χωρίς χάρη Θεού. Θα παρατηρήσατε ότι οι νεωτεριστές - ιδρυτές αυτής της "εκκλησίας" είναι «κοσμικοί άνθρωποι», δηλ πρόκειται για

"εκκλησία" που δημιουργήθηκε κατά το πρότυπο των προτεσταντικών "εκκλησιών" ή και από την συνένωσή τους τελικά, σε "εκκλησία" που θα βρίσκεται στην υπηρεσία του βδελύγματος της ερημώσεως, δηλ. του Αντιχρίστου.

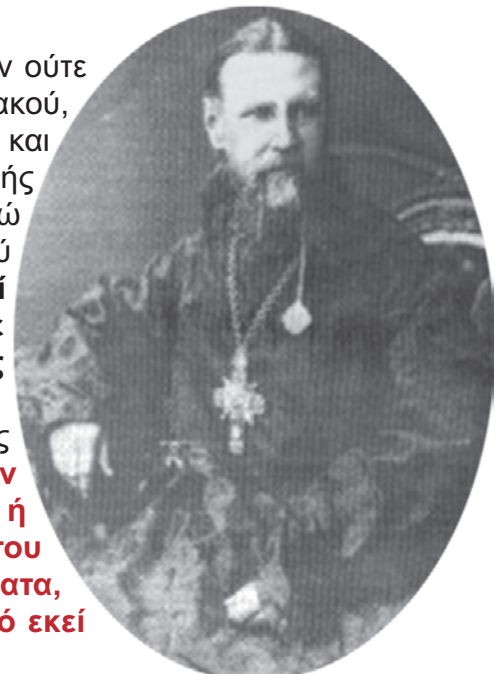
Δυστυχώς δεν είναι η μόνη αίρεση αυτή, αλλά υπάρχει και μια καινούργια ψευδοθρησκεία επίσης, που ρίχνει τους μαργαρίτες της Χριστιανικής διδασκαλίας στο γήινο πεδίο και τους καταπατούν οι υλιστικών φρονημάτων άνθρωποι:

«...Προχωρήσαμε πιο πέρα, και ο γέροντας τάχυνε το βήμα τόσο που με δυσκολία τον προλάβαινα. "Κοίτα!", μου είπε. Είδα ένα μεγάλο πλήθος από ανθρώπους να καταδιώκονται από τους δαίμονες οι οποίοι τους χτυπούσαν με πασσάλους, με δίκρανα και γάντζους. Ρώτησα τον γέροντα ποιο είναι το νόημα αυτών των ανθρώπων. Μου αποκρίθηκε: **Αυτοί είναι εκείνοι που απαρνήθηκαν την πίστη τους και άφησαν την Αγία, Καθολική, Αποστολική Εκκλησία και δέχθηκαν την καινούργια νεωτερίζουσα εκκλησία.**

Αυτή η ομάδα, εκπροσωπεί τους ιερείς, τους μοναχούς, τις μοναχές, και τους λαϊκούς οι οποίοι απαρνήθηκαν τους όρκους τους, ή το γάμο τους, και δεσμεύθηκαν με το ποτό, την ανηθικότητα, και όλου του είδους τις βλασφημίες και τις διαβολές. Όλοι αυτοί έχουν τρομακτικά πρόσωπα και μια τρομερή δυσοσμία βγαίνει από τα στόματά τους. Οι δαίμονες τους χτυπούσαν, οδηγώντας τους στην τρομερή άβυσσο, από την οποία βγαίνουν οι φλόγες της κολάσεως. Ήμουν πολύ φοβισμένος. Έκανα το σημείο του σταυρού ενώ προσευχόμουν, ο Κύριος να μας αποτρέψει από τέτοια μοίρα»...

Εδώ παρατηρείται ότι στην θρησκεία αυτή, δεν υπάρχουν ούτε ηθικοί φραγμοί, ούτε στοιχειώδης πνευματικός έλεγχος του κακού, αλλά αντίθετα ξεχειλίζουν η ανηθικότητα, οι βλασφημίες και διαβολές. Μάλιστα υπάρχει πολύ μεγάλη διαφορά στις αρχές αυτής της «θρησκείας» από αυτές του Χριστιανισμού. Δεν πρόκειται εδώ για σταδιακή φθορά των Ορθοδόξων από τη μεριά των δυτικών τύπου προτεσταντικών ομάδων. **Πως μπορούσε να επιτευχθεί κάτι τέτοιο, να μετακινηθούν πολλοί πιστοί τόσο ξαφνικά σε μια εντελώς αντίθετη παράταξη, με μόνο υλιστικούς στόχους και με εντελώς αντίθετες πνευματικές αρχές;**

Αυτό κατορθώθηκε από το ξαφνικό ξέσπασμα της **κομμουνιστικής επανάστασης με ιδεολογία που είναι εν προκειμένω η "θρησκεία" του οράματος. Η ιδεολογία αυτή ή καλύτερα θρησκεία, κατά την έκφραση του αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ, βρήκε πρόσφορο έδαφος στη Ρωσία, με πολλά θύματα, ιδιαίτερα κατά τη θολή περίοδο της Επανάστασης, και από εκεί εξαπλώθηκε σε πολλά μέρη της Γης.**

Ο Άγιος Ιωάννης της Κροστάνδης σε φωτογραφία

Ο αθεϊσμός των κομμουνιστών εκφράζεται ακριβώς σαν θρησκεία, με απόλυτα δόγματα, παρά τις ψευτο-επιστημονικές προφασιολογίες. Διότι η επιστήμη μαζί με την γνώση μεταβάλλεται, ο αθεϊσμός όμως στον κομμουνισμό είναι δόγμα αμετάβλητο από την ίδρυσή του.

Την εποχή του Αντιχρίστου θα γίνει συγκερασμός των υπολοίπων θρησκειών με αυτή του αθεϊσμού. Μόνο που ο τότε κυβερνήτης (Αντίχριστος) θα εμφανισθεί στους υλιστές ανθρώπους της εποχής, σαν εξέλιξη του μέχρι τότε "υπανάπτυκτου" ανθρώπου, σε μια μορφή **superman** που θα προέλθει κατά ένα μέρος από την εξέλιξη της επιστήμης. Αυτό είναι αποδεκτό και από τον κομμουνισμό, ο οποίος θα έχει επανεμφανισθεί τότε στην εξουσία. (Βλ. προφητείες από την **Αγία Ματρώνα** στον Επίτομο). Το άλλο μέρος που θα συμβάλλει στην ενσάρκωση του **superman** - Αντιχρίστου θα είναι η μαγεία και ο Σατανάς, αλλά αυτό δεν θα γίνει γνωστό στους πολλούς.

(Αυτά από τον «Επίτομο» στον οποίο επίσης θα μάθετε ότι πράγματι θα γεννηθεί μέσα από την εξέλιξη της επιστήμης, και συγκεκριμένα της Γενετικής ο Αντίχριστος, και άλλα πολλά από τους αγίους στάρετς της Ρωσίας...)

Η ΤΥΦΛΗ

ΑΓΙΑ ΜΑΤΡΩΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΟΣΧΑ

(1881 - 1952)

"...Μετά θα γίνει κάποια καλύτερευση πού όμως, θα κρατήσει λίγο καιρό. **Μιά ανάσα θα πάρετε**, απ' όλα θα έχετε, μέχρι και την Παράκληση θα μπορείτε να κάνετε στην Κόκκινη Πλατεία αλλά και τα μνημόσυνα στον σφαγιασθέντα Τσάρο...

Αλλά μετά θα γυρίσουν στην Ρωσία οι παλιοί... και θα γίνει η κατάσταση χειρότερη από ότι ήταν πρώτα...

Ωχ, πως σας λυπάμαι όλους! Μέχρι το τέλος, (την εποχή του Αντιχρίστου), έτσι θά ζήσετε..." (Αγία Ματρώνα της Μόσχας)

- **Ο στάρετς και μάρτυς Ανατόλιος ο νεότερος, της Όπτινα (+1922)** έχει να προσθέσει κάτι διευκρινιστικό των προφητικών γεγονότων, πιο συγκεκριμένα μιλάει στον υποτακτικό του, για το πως θα καταλάβουν τα ηνία στην Εκκλησία και τα Μοναστήρια οι άνθρωποι που προετοιμάζουν την άφιξη του Αντιχρίστου:

Ο Άγιος ιερομάρτυς Ανατόλιος (+1922) ο νεότερος, της Όπτινα

«Ο εχθρός του ανθρωπίνου γένους θα δρα με πανουργία για να οδηγήσει στην αίρεση, αν ήταν δυνατόν, και τους εκλεκτούς. **Δεν θα ξεκινήσει με την ψυχρή απώθηση των δογμάτων της Αγίας Τριάδος, της Θεότητας του Κ. Ιησού Χριστού, και της παρθενίας της Θεοτόκου, αλλά θα ξεκινήσει ανεπαίσθητα να καταστρέφει τις διδασκαλίες και τις παραδόσεις της Εκκλησίας και την μεγάλη τους πνευματικότητα**, που έφτασε σε μας μέσω των Αγίων Πατέρων, από το Άγιον Πνεύμα.

Λίγοι θα παρατηρήσουν αυτά τα καλοπιάσματα του εχθρού, μόνον εκείνοι που είναι πολύ πεπειραμένοι στην πνευματική ζωή.

Οι αιρετικοί θα αποκτήσουν ισχύ πάνω στην Εκκλησία, και θα τοποθετήσουν τους υπηρέτες των παντού. Οι ευλαβείς θα ατενίζονται καταφρονητικά. Ο ίδιος ο Κύριος είπε ότι από τους καρπούς των θα τους αναγνωρίσετε, και έτσι, από τους καρπούς των καθώς και από τις ενέργειες των αιρετικών, προσπαθήστε να τους διακρίνετε από τους αληθινούς ποιμένες.

Αυτοί είναι πνευματικοί κλέφτες, διαρπάζοντας τη πνευματική ποίμνη, **και θα εισέλθουν στο μαντρί (την Εκκλησία), σκαρφαλώνοντας με κάποιο άλλο τρόπο**, χρησιμοποιώντας δύναμη και καταπατώντας τους ιερούς κανόνες. Ο Κύριος καλεί αυτούς ληστές (Ευαγ. Ιω. 10/1). Πράγματι, **η πρώτη τους ενέργεια θα είναι η καταδίωξη των αληθινών ποιμένων**, η φυλάκιση και η εξορία τους, διότι χωρίς αυτό θα είναι αδύνατο γι' αυτούς να διαρπάσουν το ποίμνιο.

Γι' αυτό το λόγο παιδί μου, **όταν βλέπεις την καταπάτηση της πατερικής παραδόσεως, και των θείων εντολών στην Εκκλησία, των εντολών που ορίστηκαν από το Θεό, γνώριζε ότι οι αιρετικοί έχουν ήδη εμφανισθεί**, αν και κατά το χρόνο δράσης τους μπορεί να κρύβουν την ασέβειά τους, **ή να καταστρέφουν την Αγία Πίστη ανεπαίσθητα**, προκειμένου να επιτύχουν καλύτερα στην σαγήνευση και προσκόλληση των απείρων στα δίχτυα τους.

Η καταδίωξη θα κατευθύνεται όχι μόνον εναντίον των ποιμένων, αλλά εναντίον όλων των δούλων του Θεού, διότι όλοι όσοι θα καθοδηγούνται από την αίρεση δεν θα υποφέρουν την ευσέβεια. **Αναγνωρίστε αυτούς τους λύκους με ένδυμα προβάτου από τις υπερήφανες διαθέσεις τους και την αγάπη της ισχύος. Θα είναι συκοφάντες, προδότες, παντού δεικνύοντες έχθρα και κακοήθεια.** Γι' αυτό ο Κύριος είπε ότι οι καρποί τους θα τους κάνουν γνωστούς. Οι αληθινοί υπηρέτες του Θεού είναι ταπεινοί, αγαπούν τον συνάνθρωπό τους και είναι υπάκοοι στην Εκκλησία.

Οι Μοναστές θα ταλαιπωρηθούν υπερβολικά από τους αιρετικούς, και **η μοναστική ζωή θα καταφρονηθεί**. Τα (ενεργά) Μοναστήρια θα σπανίζουν, ο αριθμός των μοναχών θα ελαττωθεί, και αυτοί που θα παραμείνουν θα υποφέρουν από βία.

Αυτοί που μισούν την μοναστική ζωή, εντούτοις, **έχοντας μόνο την αμφίεση της ευσεβείας**, θα αγωνίζονται να προσελκύσουν τους μοναχούς με το μέρος τους, υποσχόμενοι σ' αυτούς προστασία και κοσμικά αγαθά, και απειλώντας αυτούς που τους αντιτίθενται με εξορία.

Αυτές οι απειλές θα προκαλέσουν μεγάλη απόγνωση στους μικρόψυχους, **αλλά εσύ παιδί μου, να χაίρεσαι για το ότι έχεις ζήσει μέχρι αυτό τον καιρό, διότι τότε οι πιστοί που δεν θα έχουν δείξει άλλες αρετές, θα λάβουν στέμματα, μόνο διότι θα έχουν μείνει σταθεροί στην πίστη**, σύμφωνα με το λόγο του Κυρίου: «Κάθ' ένας που, όντας μαζί Μου (εν εμοί), θα με ομολογήσει μπροστά στους ανθρώπους, θα τον ομολογήσω και Εγώ, όντας μαζί του (εν αυτώ), μπροστά στον Πατέρα μου τον εν Ουρανοίς» (Ματθ. 1-32). (Πας ουν όστις ομολογήσει εν εμοί έμπροσθεν των ανθρώπων, ομολογήσω κα' γώ εν αυτώ έμπροσθεν του Πατρός μου του εν Ουρανοίς).

«Φοβού τον Κύριο τέκνο μου. Φοβού να χάσεις το στέμμα που ετοιμάστηκε για σένα, φοβού το να ριχτείς από το Χριστό στο εξώτερο σκότος και στα αιώνια βάσανα. Στάσου γενναίος στην πίστη, και αν είναι αναγκαίο, υπόμεινε καταδίωξη και άλλες λύπες, διότι ο Κύριος θα είναι μαζί σου και οι άγιοι Μάρτυρες και πνευματικοί θα κοιτάζουν σε σένα και τον αγώνα σου με ευχαρίστηση.

Ο σάρετς **Βαρσανούφιος** της Όπτινα (1845–1913)

Αλλά αλλοίμονο στους μοναχούς εκείνες τις ημέρες που θα καθηλωθούν από ιδιοκτησίες και πλούτη, οι οποίοι λόγω της αγάπης της ειρήνης (ανάπαυσης) θα είναι έτοιμοι να υποταχθούν στους αιρετικούς. Θα αποκοιμίζουν την συνείδησή τους, λέγοντας:

“Εμείς διατηρούμε και σώζουμε το Μοναστήρι και ο Κύριος θα μας συγχωρήσει”.

Οι ατυχείς και τυφλοί αυτοί δεν λογαριάζουν καθόλου ότι δια της αιρέσεως οι δαίμονες θα εισέλθουν στο Μοναστήρι, και κατόπιν δεν θα είναι ένα Άγιο Μοναστήρι, αλλά μόνο τοίχοι, από τους οποίους η Χάρη θα έχει απομακρυνθεί.

Ο Θεός εντούτοις είναι ισχυρότερος από τον εχθρό, και δεν θα εγκαταλείψει ποτέ τους δούλους του. Οι αληθινοί Χριστιανοί θα παραμείνουν μέχρι το τέλος αυτής της περιόδου, μόνο θα προτιμήσουν να ζουν σε απομονωμένα ερημικά μέρη».

(Από το Orthodox Life, τ.3, του 1993)

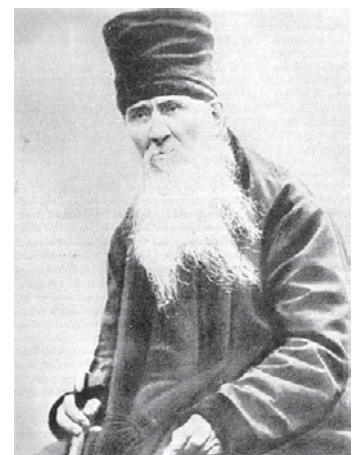
Η σταδιακή απομάκρυνση από την καθαρότητα της Ορθοδοξίας έχει αρχίσει με την υποστήριξη των πολιτικών, αλλά και μερίδας του Πανεπιστημιακού κατεστημένου, που επιτρέπει ή και προωθεί σοφιστικές λύσεις για να ξεπεραστούν οι ισχυρές δογματικές βάσεις της Ορθοδοξίας, χάριν της κενοδοξίας των ατόμων της Πανθηρσκείας και των Νεοταξικών συμφερόντων. **Δύο τέτοιες χαρακτηριστικές περιπτώσεις** αναφέρει ο ηγούμενος της Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου του Αγίου Όρους.

Η κατάληψη βέβαια των ηγετικών θέσεων της Εκκλησίας δεν πρόκειται να επιτευχθεί πλήρως πριν την εποχή της εμφανίσεως του Αντιχρίστου. Τώρα όμως είναι εποχή γενικής πρόβας όλων αυτών, και αποκάλυψης των διαλογισμών και της πίστης του καθ' ενός, είτε μικρού κατά τα εκκλησιαστικά αξιώματα, είτε μεγάλου.

Το ότι όμως η πλάνη θα επικρατήσει και τελικά θα εγκατασταθεί, **με διάλειμμα μόνο την αναμενόμενη Βυζαντινή αναγέννηση μετά τον 3ο Παγκόσμιο Πόλεμο**, φαίνεται και από τα επόμενα.

Η νέα θεολογία, **στήριγμα για την Πανθηρσκεία:**

(Η εκπόρευση και εκ του Υιού του Αγίου Πνεύματος (αίρεση του Filioque) είναι, με την επιχειρούμενη μεθόδευση, ίδια με την εκ Πατρός μόνο εκπόρευση (Ορθόδοξη θέση)!!

Ο σάρετς **Αμβρόσιος** της Όπτινα (1812-1891)

Και οι Αντιχαλκηδόνιοι, σε άλλη μελέτη, είναι “ιδεολογικώς” Ορθόδοξοι και “εκκλησιολογικώς” αιρετικοί!! **Δείτε τι λέει γι' αυτά ο γ. Γεώργιος Καψάνης**, ηγούμενος της Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου).

• **Προφητεία και συμβουλές του σάρετς Λαυρεντίου του Chernigov (+1950, περιέχεται επίσης στον «Επίτομο»):**

«Θάρθει καιρός που θα ανακαινίσουν ακόμη και τις κλειστές εκκλησίες, και θα τις στερεώσουν όχι μόνο εξωτερικά αλλά και εσωτερικά. Θα χρυσώνουν τους θόλους και τα καμπαναριά. Αλλά όταν αυτός ο καιρός περάσει, θα μπει η εποχή της βασιλείας του Αντιχρίστου.

Προσεύχεσθε στον Κύριο να δώσει παράταση χρόνου, που θα μπορούσαμε να στερεώσουμε τους εαυτούς μας, **διότι τρομερά χρόνια μας περιμένουν.**

Ο σάρετς **Λαυρέντιος** του Chernigov, περιοχής της Ουκρανίας

Δεν βλέπετε πόσο υποκριτικά έχουν ετοιμασθεί όλα; Όλες οι εκκλησίες θα είναι απόλυτα μεγαλοπρεπείς, όπως ποτέ πριν. Αλλά κανείς δεν πρέπει να πηγαίνει σ' αυτές τις εκκλησίες (την εποχή του Αντίχριστου, τονίζεται). Ο Αντίχριστος θα στεφθεί βασιλιάς σε ένα μεγάλο ναό στην Ιερουσαλήμ με την συμμετοχή κλήρου...

...Θα υπάρχουν εκκλησίες, αλλά οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί δεν πρέπει να πηγαίνουν σ' αυτές (τον καιρό που θα κυβερνάει ο Αντίχριστος), διότι η αναίμακτη Θυσία του Κυρίου Ιησού Χριστού δεν θα προσφέρεται εκεί. Αντ' αυτού θα γίνονται σατανικές συναθροίσεις. Και εξ αιτίας της ανομίας, η Γη θα αρνείται να προσφέρει καρπούς...

...Πηγαίνετε στην εκκλησία όσο ακόμα υπάρχει καιρός, ειδικότερα για τη Λειτουργία, κατά την οποία η αναίμακτη θυσία προσφέρεται για τις αμαρτίες όλου του κόσμου. Να εξομολογείσθε και να λαμβάνετε το Σώμα και Αίμα του Κυρίου Ιησού πιο συχνά, και ο Κύριος θα σας στερεώσει».

Αυτά από τον σάρετς αρκούν. Όσα λέγονται εδώ είναι σύμφωνα και με τους παλιότερους πατέρες, πχ τον άγιο Θεοδώρητο Κύρου:

● **Θεοδώρητος Κύρου:** Χριστόν εαυτόν (ο Αντίχριστος) και Θεόν ονομάζων, και των καλουμένων θεών διελέγχων το ψεύδος, όπερ αυτός εν τοις παρεληλυθόσι χρόνοις εκράτυνε. Ναόν δε Θεού τας εκκλησίας εκάλεσεν (ο Απόστολος), εν αϊς αρπάσει την προεδρίαν, θεόν εαυτόν αποδεικνύναι πειρώμενος. (Ερμηνεία στις επιστολές του Απ. Παύλου)..

Στον «Επίτομο» επεξηγείται ως εξής: Αναφέρεται εδώ, ότι ο Απόστολος, σαν Ναός Θεού ονόμασε τις εκκλησίες! Άρα αν και θα κτισθεί σαν έδρα του Αντιχρίστου ο Ναός της Ιερουσαλήμ, όπου σήμερα ευρίσκεται το τέμενος του Ομάρ, εν τούτοις **ο Αντίχριστος θα καταλάβει την προεδρία όλων των εκκλησιών και θρησκειών!** Δηλ. θα εγκατασταθεί σαν κεφαλή στην Πανθρησκεία με παραμέριση συγχρόνως των δογμάτων των άλλων θρησκειών και αποκλειστικά δική του "λατρεία" μέσα σ' αυτές. **Και έτσι θα καταργήσει τις ψευδείς θρησκείες, που ο ίδιος ο Σατανάς μέχρι τότε στερέωνε!**

Δυστυχώς θα προσεταιρισθεί και αποστάτες Ορθοδόξους. **Τότε η αληθινή Εκκλησία του Χριστού θα ζει τόσο φοβερές στιγμές, όπως ακριβώς έζησε την εποχή της Σταύρωσης ο ιδρυτής της Ιησούς Χριστός.** (Από τον Άγιο Σεραφείμ του Σαρώφ, στον Επίτομο).

Ο Ομολογητής π. Ιουστίνος Πόποβιτς (Justin Popovich 1894-1979) Αγωνιστής από τη Σερβία, κατά της ισοπέδωσης των Αληθειών της Εκκλησίας υπό των Οικουμενιστών

● **Ο γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης:**

«Τα λύνουν όλα με την λογική και δικαιολογούν τα αδικαιολόγητα. Το ευρωπαϊκό πνεύμα νομίζει ότι και τα πνευματικά θέματα μπορούν να μπουκ στην Κοινή Αγορά!»

«Μαζεύονται και συνεδριάζουν και κάνουν συζητήσεις ατέλειωτες για πράγματα που δεν χωράει συζήτηση, που ούτε οι Άγιοι Πατέρες συζήτησαν εδώ και τόσα χρόνια. Όλες αυτές οι ενέργειες είναι του πονηρού, για να ζαλίζουν και να σκανδαλίζουν τους πιστούς και να τους σπρώχνουν άλλους στην αίρεση και άλλους σε σχίσματα, και να κερδίζει έδαφος ο διάβολος. Πα, πα... βασανίζουν και μπερδεύουν τον κόσμο αυτοί οι άνθρωποι!...

...Μερικοί από τους 'Ορθοδόξους πού έχουν ελαφρότητα και θέλουν να κάνουν προβολή, «Ιεραποστολή», συγκαλούν συνέδρια με ετεροδόξους, για να γίνεται ντόρος και νομίζουν ότι θα προβάλουν έτσι την 'Ορθοδοξία, με το να γίνουν δηλαδή ταρामοσαλάτα με τους κακοδόξους.

Αρχίζουν μετά οι υπέρ-ζηλωτές και πιάνουν το άλλο άκρο· λένε και βλασφημίες για τα Μυστήρια των Νεο-ημερολογιτών κλπ. και κατασκανδαλίζουν ψυχές πού έχουν ευλάβεια και ορθόδοξη ευαισθησία. **Οι ετεροδοξοί από την άλλη έρχονται στα συνέδρια, κάνουν τον δάσκαλο, παίρνουν ό,τι καλό υλικό πνευματικό βρίσκουν στους Ορθοδόξους, το περνάνε από το δικό τους εργαστήρι, βάζουν δικό τους χρώμα και φίρμα και το παρουσιάζουν σαν πρωτότυπο.** Και ό παράξενος σημερινός κόσμος από κάτι τέτοια παράξενα συγκινείται, και καταστρέφεται μετά πνευματικά.

Ο Κύριος όμως, όταν θα πρέπει, θα παρουσιάσει τους Μάρκους τους Ευγενικούς και τους Γρηγορίου Παλαμάδες, που θα συγκεντρώσουν όλα τα κατασκανδαλισμένα αδέρφια μας, για να ομολογήσουν την Ορθόδοξη πίστη και να στερεώσουν την Παράδοση, και να δώσουν χαρά μεγάλη στην Μητέρα μας Εκκλησία.

Εάν ζούσαμε πατερικά, θα είχαμε όλοι πνευματική υγεία, την οποία θα ζήλευαν και όλοι οι ετεροδοξοί, και θα άφηναν τις αρρωστημένες τους πλάνες και θα σώζονταν δίχως κήρυγμα. Τώρα δεν συγκινούνται από την αγία μας πατερική παράδοση, γιατί θέλουν να δουν και την πατερική μας συνέχεια, την πραγματική μας συγγένεια με τους Αγίους μας. Αυτό που επιβάλλεται σε κάθε Ορθόδοξο είναι να βάζει την καλή ανησυχία και στους ετεροδόξους, να καταλάβουν δηλαδή ότι βρίσκονται σε πλάνη, για να μην αναπαύουν ψεύτικα τον λογισμό τους, και στερηθούν και σ' αυτήν τη ζωή τις πλούσιες ευλογίες της Ορθοδοξίας και στην άλλη ζωή τις περισσότερες και αιώνιες ευλογίες του Θεού».

(ΜΕ ΠΟΝΟ ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΑΝΘΡΩΠΟ)

ΣΟΥΡΩΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - 1998, τ. Α' σελ. 210, 348.

Οι Ορθόδοξοι που ζουν στη Δύση, κρούουν επίσης το καμπανάκι του κινδύνου.

● Ο αιδεσ. John Breck, Καθηγητής της Βιοηθικής:

«Για τους Ορθοδόξους υπάρχει αληθινά πόλεμος που λυσομανά. Η θρησκευτική πίστη του δυτικού κόσμου έχει λεπτυνθεί και ίσως έχει διαλυθεί.

Οι κυριότερες εκκλησίες έχουν αυξανόμενα αποδεχθεί την πολιτική ορθότητα (δηλ. την τυφλή υπακοή στους πολιτικούς) και τον ηδονισμό. Όχι μόνο πρόδωσαν τη χορεία των Μαρτύρων, αλλά έχουν απορρίψει κάθε μορφή ασκητισμού, που είναι το θεμέλιο της αγιότητας».

(Από το άρθρο: «Βιοηθικές προκλήσεις στη νέα χιλιετία»).

Το Μοναστήρι του Σολόβσκου πριν γίνει στρατόπεδο συγκέντρωσης επί κομμουνισμού

● Στάρετς Σεραφεΐμ της Βύριτσα, (+1949):

«Θα έλθει εποχή, όταν όχι οι διωγμοί, αλλά τα χρήματα, οι ανέσεις και οι απολαύσεις θα διώξουν τους ανθρώπους από τον Θεό, και τότε θα χαθούν περισσότερες ψυχές απ' ό,τι στους καιρούς του ανοικτού πολέμου κατά του Θεού. Από τη μια θα ξαναστήνουν σταυρούς και θα επιχρυσώνουν τους τρούλους και από την άλλη παντού θα βασιλεύει το ψεύδος και το κακό. Η πραγματική Εκκλησία θα διώκεται πάντα και οι άνθρωποι θα σωθούν μόνο μέσα από τις θλίψεις και τις αρρώστιες. Οι διωγμοί θα είναι ύπουλοι και απρόβλεπτοι. Θα είναι πολύ φοβερό να ζει κανείς τότε... Λυπάμαι αυτούς που θα ζουν τότε...».

Από τον "Επίτομο" το παραπάνω. όπως και το επόμενο.

Ο μεγάλος γέροντας της Ρωσίας, ο σάρετς Σεραφεΐμ του Σαρώφ, προείδε και αυτός, όχι μόνο το παραστράτημα στην πίστη, αλλά και **την δριμύτατη τιμωρία στην αιωνιότητα, των ηγετών της Εκκλησίας που θα αφήνανε την πίστη να νοθευτεί:**

● **Άγιος Σεραφεΐμ του Σαρώφ:**

«Ο Κύριος απεκάλυψε σε μένα τον ταπεινό Σεραφεΐμ, ότι θα υπάρξουν μεγάλες δυστυχίες στη ρωσική γη. **Η Ορθόδοξη πίστη θα καταπατηθεί, και οι ιεράρχες της Εκκλησίας του Θεού και άλλοι κληρικοί θα απομακρυνθούν από την καθαρότητα της Ορθοδοξίας.** Και για αυτό ο Κύριος θα τους τιμωρήσει δριμύτατα. Εγώ, ο άθλιος Σεραφεΐμ, ikέτευσα εναγωνίως τον Κύριο για τρεις ημέρες και τρεις νύκτες, ότι θα μπορούσε να με αποστερήσει από το Βασίλειο του Ουρανού, και να δώσει συγχώρηση σε εκείνους».

Ο Άγιος Σεραφεΐμ του Σαρώφ

Αλλά ο Κύριος απάντησε: «Δεν πρόκειται να δώσω συγχώρηση σε εκείνους, διότι διδάσκουν διδασκαλίες, εντάλματα ανθρώπων, και με τη γλώσσα τους με τιμούν, αλλά η καρδιά τους απέχει μακριά από Εμένα».

Είναι ξεκάθαρο, ότι η απομάκρυνση από την καθαρότητα της Ορθοδοξίας σημαίνει αλλοίωση του Ορθοδόξου φρονήματος από το κοσμικό πνεύμα, και υποχωρήσεις στις πιέσεις από το (ντόπιο, ρωσικό, και διεθνές) Νεοταξικό κατεστημένο. Η Νέα Τάξη μοιάζει να προχωράει αλληλένδετη με την πλάνη της αποκαλούμενης Νέας Εποχής και της Πανθηρσκείας.

Πανθηρσκείας.

Το Πατριαρχείο της Μόσχας για να δείξει την πλήρη υπακοή του στην Νέα Τάξη, διοργανώνει τώρα και το ίδιο Πανθηρσκευτικές συγκεντρώσεις, ενώ παραμένει συγχρόνως μέσα στο Παγκόσμιο Συμβούλιο "Εκκλησιών". Έτσι το φρόνημα των ίδιων των ιεραρχών του, αλλά και του λαού που τους παρακολουθεί, υποβαθμίζεται ραγδαία.

Σύμφωνα πάντως με μόνο όσα λέγει ο έγκριτος σάρετς, **ας παύσουν να ονειρεύονται 3η Ρώμη οι Ρώσοι!**

Ντιβέγεβο

(άνω και κάτω φωτογραφία)

Ποιος θα τους δώσει την Τρίτη Ρώμη; Οι διπλωματικές τους προσπάθειες και πιέσεις ή η στρατιωτική τους ισχύς; Αν επέτρεπε ο Θεός κάτι τέτοιο, τότε η Μόσχα θα γινόταν όχι Τρίτη Ρώμη, αλλά 2η Νέα Υόρκη, ή 2ες Βρυξέλλες ή κάτι παρόμοια πλανεμένο και συσκοτισμένο με τις πόλεις αυτές, από τα νοήματα του «άρχοντος του κόσμου τούτου».

Ας συμμαζευτούν καλύτερα από τα ανοίγματα προς το Βατικανό, **όπως και οι δικοί μας βέβαια**, και τα αγκαλιάσματα προς τη δική τους πολιτική και οικονομική ολιγαρχία. Ήδη σαν στόχος του Ρωσικού πατριαρχείου στις σχέσεις με το Βατικανό δεν είναι η απομόνωση του τελευταίου από τη Ρωσική Γη, αλλά όπως δηλώθηκε*, το κατάλληλο παζάρεμα ώστε μία επίσκεψη του πάπα στη Ρωσία να είναι ουσιαστική!

Επί πλέον η σχέση του Ρωσικού πατριαρχείου με τις μυστικές υπηρεσίες των σοβιετικών, και τους κληρονόμους των (FSB και Μαφία) δημιουργεί αφορμές σκανδαλισμού και απομάκρυνσης των ασθενών στην πίστη Χριστιανών από την Εκκλησία.

Η παρουσία τους στα Οικουμενιστικά και Πανθηρσκειακά συνέδρια έχει πλέον γίνει έντονα αισθητή. Ας προσέξουν στα λεγόμενα των σάρετς και οι Έλληνες Ορθόδοξοι...

* Επίσκοπος Ιλαρίων Alfeyev:

"...Και οι δυο πλευρές συνεργάζονται και προετοιμάζονται για μια **«ιστορική συνάντηση» μεταξύ του Πάπα (Ρώμης) και του Πατριάρχη της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας.** Η συνάντηση δεν έχει συμβεί ακόμη **«όχι επειδή το αρνηθήκαμε, αλλά επειδή θέλουμε να αλλάξει πράγματα, και όχι απλά να είναι ένα γεγονός πρωτοκόλλου»**, είπε ο αντιπρόσωπος του Πατριαρχείου Μόσχας.

("Η Ορθόδοξη Εκκλησία θα πρέπει να σκεφτεί μια τακτική συμμαχία με τους Καθολικούς" - interfax 21-2-2006)

(Για να συνδεθούμε με την Ιστορία, μέσα από μια κριτική από πνευματικής άποψης θεώρησή της, και να δούμε πως αξιολογείται το πρόβλημα του Οικουμενισμού, συνιστάμε ιδιαίτερα το κείμενο από τον **π. Λάμπρο Φωτόπουλο: Ένας αιώνας Οικουμενισμού** «Παρακαταθήκη» τ.40), διότι αποτελεί νοηματικό συμπλήρωμα στα προηγούμενα).

Είναι για γέλια και για κλάματα το πως πλέον ψάχνουν να βρουν προφάσεις για να εξυπηρετήσουν ανορθόδοξα συμφέροντα οι εκκλησιαστικοί ταγοί, όπως ο προαναφερθείς επίσκοπος που βρήκε "όρο" για να στηριχθεί το αλυσιβερίσι με τους παπικούς: **τακτική** λέει όχι δογματική **συμμαχία!** Στο τέλος όμως γιατί και με τον έξω από εδώ να μην γίνουν συνεταίροι οι εξυπνάκηδες αυτοί;

Η μεγάλη Λαύρα του Κιέβου
(άνω και κάτω φωτογραφία)

Πόσο τιμά το WCC (Παγκόσμιο Συμβούλιο των "εκκλησιών") τους Ορθοδόξους:

Στη λίστα των «εκκλησιών» της Ευρώπης πρώτη (σε συνέδριο) η:

"Action of Churches Together in Scotland"

(τι είναι άραγε τούτο το πράγμα);...

Ας κοιτάξουμε ένα απόσπασμα από κείμενο του μακαρίτη πατριάρχη Αλεξανδρείας Πέτρου Ζ΄, για τον Οικουμενισμό:

"Ο Οικουμενισμός, όμως στις μέρες μας χρησιμοποιείται και με κάποια διαφοροποιημένη έννοια, η οποία εκφράζει την παγκόσμια συγχώνευση των διαφόρων θρησκειών, χριστιανικών και μη, σε μία παγκόσμια θρησκεία. Ο Οικουμενισμός αυτός, που δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας σύγχρονος Συγκρητισμός, απορρίπτεται ανεπιφύλακτα, κυριολεκτικά και χωρίς συζητήσεις από την Ορθόδοξη Εκκλησία"**

Προσέξτε τι λέει: απορρίπτεται "χωρίς συζητήσεις". Τότε γιατί συνεχίζονται οι συζητήσεις;!... Και γιατί γίναμε μόνιμοι θαμώνες του θρησκευτικού τερατουργήματος του WCC; Αν μάλιστα είμαστε αμετακίνητοι στα θέματα της πίστεως;... Δεν αποτελεί αυτό προσπάθεια δικαιολογίας των αδικαιολογήτων;

Το συγκεκριμένο άρθρο έχει και άλλα αξιοπρόσεκτα σημεία, όπως όταν λέγει ότι:

"Η Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού επιδιώκει και θέλει τον "επί ίσοις όροις" διάλογο με τις ετερόδοξες Εκκλησίες και χριστιανικές Ομολογίες. Θέλει τον διάλογο εκείνον, που θα είναι βασισμένος επάνω στο φόβο του Θεού και την ομολογία της μιας θείας Αλήθειας που απεκάλυψε στον κόσμο ο ενσαρκωμένος Λόγος και Υιός του Θεού Πατρός, ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός. Επιδιώκει διάλογο που αποβλέπει στην αγάπη του ανθρώπου και που θα ενώνει τους πάντας κάτω από την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία σαν ένα σώμα, το μυστικό Σώμα του Χριστού".

Δηλ δεν φτάνει που επιμένουμε σε ατέρμονα διάλογο, εφ' όσον οι γενικότερες διαβουλεύσεις μεταξύ "εκκλησιών" μπήκαν στην τελική τους ευθεία αμέσως μετά το Β΄ Παγκ. Πόλεμο, (1948, 1η Συνέλευση του WCC στο Άμστερνταμ), αγωνιζόμαστε αφού έχουμε αρνηθεί τη διαφύλαξη της Αλήθειας που μόνο εμείς οι Ορθόδοξοι σαν κληρονομιά κατέχουμε, να είμαστε στο διάλογο **"επί ίσοις όροις"!**

Πράγμα που και αυτό ευθύς εξ αρχής **δεν επιτυγχάνεται**, διότι οι ομάδες αυτές των ετεροδόξων είναι αριθμητικά πολύ περισσότερες από τις ομάδες των Ορθοδόξων (συνολικά το WCC λέει ότι 348 "εκκλησίες" συμμετείχαν στην 9η Συνέλευση της Βραζιλίας το 2002), παρόλο που αριθμούν οι περισσότερες λιγότερα μέλη, και ακριβώς πάνε **στις ψηφοφορίες "επί ίσοις όροις"**, και εμείς **καυχώμαστε που το δεχτήκαμε!**

Επίσης μιλάει, για την Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, στην οποία θα ενωθούν όλοι.

Αυτό όμως είναι δυνατόν να γίνει με υποχωρήσεις των άλλων από τις δογματικές θέσεις των "ομολογιών" τους και μόνο.

** Λόγος στο 12ο Διεθνές Συνέδριο "Ανθρωποι και Θρησκείες", "Οικουμενισμός", 31η Αυγούστου 1998.

**Το Οικουμενικό
Πατριαρχείο** (Ecumenical
Patriarchate of
Constantinople)

κατατάσσεται μετά το:

**"Οικουμενικό Συμβούλιο
της Δανίας" (;)**

(Ecumenical Council of
Denmark) και προ της

**"Εσθονικής Ευαγγελικής
Λουθηρανικής**

Εκκλησίας" (Estonian
Evangelical Lutheran
Church)!!!

Διαβάστε το άρθρο:

Συνέδριο μταιιότητας

Σύμβολα του **WCC**:

Το σήμα του **WCC** (παγκ.
συμβουλίου "εκκλησιών") στο
site του. Ο σταυρός όλο και
αλλάζει μορφή, έχοντας στην
πραγματικότητα εξαφανισθεί.

"Θεέ με το έλεός σου
μετασημάτισε τον κόσμο", λέει
από κάτω το σήμα.

**Το κόκκινο χέρι
ποιανού Θεού είναι;**

Συνεπώς ή:

Δεν είμαστε ειλικρινείς και προσπαθούμε να αλλάξουμε τους
άλλους μόνο, χωρίς να αποκαλύπτουμε ότι εμείς δεν μπορούμε και δεν
θέλουμε να αλλάξουμε, ή

Σκοπεύουμε να συνδιαλλαγούμε σε θέματα πίστεως
αμετακίνητα όχι μόνο από ανθρώπους αλλά και από αγγέλους, οπότε
αυτό σημαίνει αλλοίωση της Ορθοδοξίας χάριν της προσέγγισης με τις
ομάδες αυτές, δηλαδή ξεκάθαρη **αποστασία**.

**Σε όλες τις περιπτώσεις είμαστε ηττημένοι, διότι αν και είμαστε
οι πνευματικά ισχυροί παζαρεύουμε τη θέση μας, σαν να μην
αξίζουμε τίποτα!**

**Και φθειρόμαστε από τις επαφές αυτές, που γίνονται όχι με
μεμονωμένα πρόσωπα, αλλά με πνευματικά σταθεροποιημένες
στην πλάνη τους ομάδες (κατά την επιεικέστερη έκφραση).**

**Τι άλλο, εκτός από φθορά, θα μπορούσε να συμβεί, όταν οι
ομάδες αυτές έχουν ξεκινήσει την ύπαρξή τους, και συνεχίζουν να
τη στηρίζουν πάνω στο **δόγμα της αυθαιρεσίας;****

**Αυθαίρετα, όταν του κάπνισε κάποιου έφτιαξε "ομολογία", αυτή
που εμείς πρέπει συμμετέχοντας "επί ίσοις όροις" να αναγνωρίζουμε
σαν εκκλησία. Αυθαίρετα με ότι δογματικές αρχές ήθελε την
προσδιόρισε, αυθαίρετα μπορεί να προσθέτει και να αφαιρεί
πάνω στις αρχές αυτές, χωρίς να δίνει λόγο σε κανένα. Ο
εκκλησιαστικός ηγέτης στις περισσότερες ομάδες είναι υπόλογος
μόνο στον εαυτό του, ενώ και όταν λογοδοτεί σε άλλους το κάνει σαν να
αποτελούν όλοι μαζί εμπορική εταιρεία. Ούτε δημοκρατικό -
συνοδικό πολίτευμα υπάρχει, για να ελέγχει την πορεία της
εκκλησίας αυτής μέσα από ακλόνητες αιώνιες αρχές. Μάλλον οι
πιστοί αντιμετωπίζονται σαν πελάτες που πρέπει να κολακεύονται για
να μην απομακρυνθούν.**

Έτσι και τα πάθη των ανθρώπων δικαιολογούνται από αυτές τις
"εκκλησίες - εταιρίες", και η όλη θεραπευτική αγωγή για τις ψυχές των
Χριστιανών αντικαθίσταται από υποκριτικές τελετές χωρίς νόημα.
**Ούτε σοβαρότητα σε κάθε τέτοια αυτοαποκαλούμενη Χριστιανική
εκκλησία ή ομολογία υπάρχει, και προφανώς κανένα σοβαρό
κράτος στον κόσμο δεν μπορεί να την υιοθετήσει σαν επίσημη
εκκλησία του!**

**Η Εκκλησία όμως που ίδρυσε ο Κύριος Ιησούς Χριστός, και
παρέλαβαν οι Απόστολοι, και συνεχίζει να διατηρείται ανόθευτη
μέχρι σήμερα **μόνο στην Ορθοδοξία**, δεν έγινε από ανθρώπινη
προσπάθεια όπως αυτές της Δύσης, και δεν μπορούμε
επομένως να προσθέσουμε ή να αφαιρέσουμε εμείς με
διαλόγους κάτι από Αυτήν.**

Αν θέλουμε να αλλάξουμε τους άλλους, πρέπει να τους καλέσουμε
από την αρχή να αποδεχθούν τη Θεόπνευστη δομή της Εκκλησίας
μας, και όχι να πάμε για διάλυση οι Ορθόδοξοι, επειδή ο Σατανάς έχει
φιλτράρει το πνεύμα του κόσμου τούτου με το ψυχοπαραλυτικό
φάρμακο της διατυμπανιζόμενης **ψευτο-ειρήνης, ψευτο-αγάπης και
ψευτο-ασφάλειας**, και οι ηγέτες αποχαυνωμένοι από αυτό παίζουν το
παιγνίδι του, που είναι καταστροφικό για τις ψυχές, πρώτα απ' όλα τις
δικές τους!

Όσοι από τους εκκλησιαστικούς ηγέτες έχουν ασκητική παιδεία,
γνωρίζουν τι είναι **κενοδοξία**, και φοβούνται να παρακολουθήσουν
τους κοσμικούς ηγέτες στην πλάνη τους, διότι η ποιμαντική τους
ευθύνη είναι τεράστια. Ας ευχηθούμε ο Θεός να δίνει σωστούς ηγέτες
στην Εκκλησία Του.

Εμείς ξέρομε ότι το έλεος έρχεται άνωθεν, δηλ συμβολικά από τον Ουρανό, όχι από τα καταχθόνια!!

Για όποιον νομίζει ότι υπερβάλουμε, δείχνουμε και το παρακάτω λογότυπο.

Η επεξήγηση είναι συνημμένη στην εικόνα του λογοτύπου στο αρχείο παρουσίασης της 9ης Συνέλευσης:

9th_assembly_english.ppt

Δεν κάναμε λάθος πρόκειται για:

"Το χέρι του Θεού"!!

Κατακόκκινο για να συμβολίζει το αιμοβόρο και αιμοσταγές αυτού του "Θεού"!
Δηλ. ακόμη και συμβολικά, είτε το αντιλαμβάνονται ή όχι, απεικονίζεται η πλήρης εγκατάλειψη από τον Αληθινό Θεό.

Και επιστημονικοί αναλυτές υποστηρίζουν, όπως ο καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Μπάρρι Φράνκο Κασάνο, με τα δικά τους κριτήρια, (όπου οι θρησκείες και οι πολιτισμοί των χωρών έχουν γι' αυτούς διαφορές, απροσδιόριστης βέβαια αξίας), ότι ο Οικουμενισμός της Παγκοσμιοποίησης σαν θεωρητικό μοντέλο καταβρόχθισης των πάντων και ομογενοποίησής των δεν στέκει, και (κατά το γαλλικό περιοδικό «Makss») συμπεραίνει: **"Με άλλα λόγια, ο μόνος δυνατός και αποδεκτός Οικουμενισμός δεν είναι αυτός που κηρύσσει την πλανητική ομογενοποίηση αλλά αυτός που εργάζεται διαρκώς στα περιθώρια και στα σύνορα των πολιτισμών για να διατηρεί ανοιχτούς τους δρόμους της μεταξύ των επικοινωνίας..."** (Προσέξτε μιλάει μόνο για περιθωριακή προσπάθεια, δηλ. σε επίπεδο ενδιαφερομένων ατόμων, όχι ολόκληρων κρατών ή Εκκλησιών, οπότε δεν παραβιάζεται και η ελεύθερη βούληση των ατόμων).

Και παρατηρεί: **"...Παντού και πάντοτε η Δύση θέλει επομένως να εμφανίζεται ως η μόνη θεραπεία. Ο πολιτισμός της, τα προϊόντα της, και οι γνώσεις της, προτείνονται ως η πανάκεια για να βγει ο υπόλοιπος πλανήτης από την κόλαση της πριν τα νεωτεριστικά χρόνια εποχής!"**

Επομένως το τερατούργημα του Οικουμενισμού ακόμη και μεταξύ των κοσμικών ανθρώπων της Δύσης, αμφισβητείται σαν βλαβερό και υπερήφανο επινόημα. Οι Ορθόδοξοι εκκλησιαστικοί ηγέτες δεν πρέπει πολύ περισσότερο να αντιτίθενται σ' αυτό;

Ο Οικουμενισμός αντί να επικρατήσει σαν πνεύμα αδελφοσύνης **εκεί που χρειαζόταν**, δηλ. στην εξαπλωμένη σ' όλο τον κόσμο Ορθοδοξία, επικράτησε και ξεκίνησε να εφαρμόζεται αποφασιστικά σαν τελεσιδική ιδέα, από την πνευματικά υπανάπτυκτη και πλανεμένη Δύση, η οποία μάλιστα από υπερηφάνεια, δεν επιδέχεται καμμία αντιλογία και συμβουλή, πάνω στον χαραγμένο από γήινες σκοπιμότητες δρόμο προς την γενική πολτοποίηση των αξιών και των θρησκειών.

Θα περιμέναμε, σαν Ορθόδοξοι, ανοικτό κοντράρισμα με τον Οικουμενισμό από τη μεριά της Ορθόδοξης Ρωσίας, αλλά φαίνεται ότι δυστυχώς η εκεί επίσημη Εκκλησία έχει μπει στην γραμμή υποτέλειας των θελημάτων των κοσμικών συμφερόντων. Αν είναι όντως έτσι, τότε θα επαληθευθεί δυστυχώς η **προφητεία του Αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ**, που προέβλεψε την πλήρη εκκοσμίκευση των εκκλησιαστικών αρχόντων, και μάλιστα προείδε, αυτό είναι το φοβερότερο, την τρομακτική τιμωρία τους στην Αιωνιότητα...

Για τον λόγο αυτό ο μεγάλος σάρετς είπε ότι, στον κρίσιμο καιρό, θα επανεμφανισθεί ο ίδιος, θα πάει στο Ντιβέγιεβο, το γυναικείο Μοναστήρι που αυτός ίδρυσε και το είχαν κλείσει οι κομμουνιστές, πράγμα που **ήδη έγινε το 1991**, και στο οποίο τον υποδέχθηκε η τελευταία επιζώσα μοναχή με τη λαμπάδα που είχε ο ίδιος δώσει για τον σκοπό αυτό όταν διαβιούσε επί της γης, και από εκεί με φοβερά θαύματα καλεί τον κόσμο σε αληθινή πίστη και μετάνοια...

Ένα στοιχείο που παρασύρει μάλλον εύκολα τους λαούς, ακόμη και τους Ορθοδόξους όπως τους Σλαβικούς, μια και αναφερόμαστε στη διδασκαλία των Ρώσων σάρετς, είναι ότι συνήθως δεν δίνουν την **προτεραιότητα** που πρέπει στα θέματα της πίστεως, σε σχέση με άλλα, όπως τα εθνικά ή μάλλον εθνικιστικά θέματα. Διότι τα γνήσια πατριωτικά θέματα, όταν η πατρίδα κινδυνεύει, καλύπτονται υπό την πνευματική σκέπη της αρετής της φιλοπατρίας. Το να επιδιώκουμε όμως τα νομιζόμενα εθνικά οφέλη, σε βάρος κάθε πνευματικής αξίας ή να ανακατεύουμε τις διαμετρικά αντίθετα πνευματικές δυνάμεις ενός έθνους για να προκύψει δήθεν ένα ισχυρό έθνος κατ' αυτό τον τρόπο, είναι ουτοπία. Το καλό, και η χάρη του Θεού εγκαταλείπει κάθε βρώμικο πνευματικά σχηματισμό.

Και δίπλα, η επεξήγηση του πράσινου φύλλου στο λογότυπο:

Δηλ. **Δημιουργία και ο σταυρός(;)!**

Στα επιστημονικά και λοιπά κουλτουριάρικα συνέδρια, όλα αυτά μπορεί να είναι παραδεκτά. Στο θρησκευτικό όμιλο όμως του WCC, που διεκδικεί την ένωση των εκκλησιών υπό τη σκέπη του, **το να ξεκινάμε με σταυρό και να φτάνουμε σε φυλλαράκια δεν είναι μια ακόμη απόδειξη αστάθειας πλεύσης, και δεν κρούει τον κώδωνα κινδύνου στους συμμετέχοντες Ορθοδόξους;**

Συμπερασματικά, η γνώμη μας είναι: Ας αγωνιζόμαστε, διότι οι άσχημες μέρες ήρθαν, δίνοντας προτεραιότητα όχι στα φθαρτά γήινα οφέλη, αλλά στις αιώνιες αξίες που αναπαύουν από αυτή τη ζωή την ψυχή κάθε ανθρώπου, και οδηγούν στην αληθινή αγάπη μεταξύ των λαών. Όταν πριν από όλα θέλουμε να εφαρμοσθούν οι εντολές του Θεού στη Γη, τότε αυτά που δεν επιτυγχάνουν οι άλλοι με τις ισχυρές υλικές τους δυνάμεις, θα τα κατορθώσουμε εύκολα με την ευλογία του Θεού.

Έτσι αυτοί που λατρεύουν την υλική ισχύ, και όχι τον Δημιουργό, επιστρατεύουν στρατούς, υπερόπλα, ψυχολογικές πιέσεις με τα ελεγχόμενα μέσα ενημέρωσης κλπ, αλλά δεν θα υπερισχύσουν:

"Οὔτοι εν ἄρμασι και οὔτοι εν ἵπποις, ημεῖς δε εν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα. Αυτοί συνεποδίσθησαν και έπεσαν· ημεῖς δε ανέστημεν και ανωρθώθημεν". (ψαλμός 19ος)

Μόνο στην εποχή διακυβέρνησης του Αντιχρίστου, θα επιτρέψει ο Θεός να φανεί ότι αυτό που σκεπτόντουσαν σαν τέλειο σύστημα διοίκησης πάνω στη Γη, οι άθεοι, οι αιρετικοί και λοιποί εχθροί της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού, πλήρως πραγματοποιημένο τότε, δεν ήταν παρά μια πλανεμένη φαντασία που τους πρόβαλε στο μυαλό ο Σατανάς, και τίποτε άλλο.

Είδαμε πόσο ισχυρή είχε κάνει την Γιουγκοσλαβία ο Τίτο... Κατά τα μάτια του κόσμου έτσι ήταν, αλλά στην πρώτη ευκαιρία οι πρώην συμπολίτες τράβηξαν ο καθένας τον δρόμο του. Διότι φάνηκε ότι δεν υπήρχε κάτι κοινό πνευματικό που να τους ένωνε, αντίθετα η κρατική ισχύς τότε, μάλλον τους αποκοίμισε πνευματικά. Σύμφωνα με τις στατιστικές οι δηλώνοντες πιστοί στα πρώην Ορθόδοξα κατά 70% μέρη της Γιουγκοσλαβίας έφτασαν πριν τους τελευταίους πολέμους στην περιοχή να αριθμούν μόλις το 7%...

Το χειρότερο ήταν ότι αρκετοί εκκλησιαστικοί ηγέτες τους, παρ' ότι Ορθόδοξοι, είχαν εντελώς υποβαθμίσει την αξία της Ορθόδοξης πίστης, συνεπαρμένοι ίσως από την κομμουνιστική προπαγάνδα, και θεωρώντας σαν πρώτη την κοσμική δύναμη του κράτους των.

Ο γ. Παΐσιος είχε κατακρίνει έντονα την εθνικιστική αυτή νοοτροπία, η οποία έφτανε ξεκάθαρα μέχρι και σε βλέψεις εναντίον του Ορθόδοξου και φιλικού σ' αυτούς Ελληνικού λαού και κράτους:

«Αυτοί (οι Σέρβοι) θέλανε να μας πάρουνε τη Μακεδονία μας και, πριν δέκα περίπου χρόνια, κάποιοι επίσκοποι τους που ήλθαν εδώ, μου είπαν πώς η Μακεδονία είναι δικιά τους και ότι πρέπει να την πάρουνε.

Εγώ τότε τους κοίταξα άγρια και τους είπα πώς αυτό δεν είναι σωστό και ότι είναι άδικο.

Εκεί (στη Βοσνία) εφαρμόζονται τώρα οι πνευματικοί νόμοι...»

(Ομιλία σε άτομα του συλλόγου φίλων του Αγίου Όρους από Καβάλα, Ν. Ζουρνατζόγλου, «Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης» Θεσσαλονίκη 2003, σελ. 277).

Αξιοσημείωτη είναι και η σύγχρονη προσπάθεια στη Ρωσία από τον πρόεδρο Πούτιν για την υλική ευημερία του κράτους και την απόκτηση ισχύος, με στήριξη όμως στις πιο ετερόκλητες δυνάμεις του έθνους! Είναι χαρακτηριστική η φωτογραφία του προέδρου Πούτιν. Σοβιετικό σφυρο-δρέπανο, πεντάκτινα μασονικά αστέρια πάνω στους στρατιωτικούς, και έδρανο με τον αυτοκρατορικό αετό. **Όλοι**

"ενωμένοι"!;; Δεν μπορούν να κρατήσουν για πολύ αυτά τα υποκριτικά. Ο Πούτιν όμως είναι πολιτικός, και είναι προς τιμήν του η σταθεροποίηση των οικονομικών της Ρωσίας μετά την άνοδό του στην εξουσία, και ότι αντί σατανικού χαιρετισμού, κάνει τον σταυρό του.

Για το λόγο αυτό ας προετοιμαζόμαστε πνευματικά για τα γεγονότα του **3ου Παγκοσμίου Πολέμου**, και τη μετέπειτα κατάσταση, που θα επαναφέρει στο προσκήνιο την **Βυζαντινή ευσέβεια**, και μάλιστα θα βοηθηθούν και όλοι οι άλλοι Ορθόδοξοι λαοί, από αυτό.

Μέχρι τότε, να μην απατάται κανείς από τα ψευδοσχήματα της Πανθηρσκευτικού τύπου ευσεβείας, ιδιαίτερα των πολιτικών αρχηγών των ημερών μας, ξένων και ντόπιων. Η ιστορία, που απομένει, θα τους θυμάται σαν υποδείγματα προς αποφυγήν...

Επίσης παρά τη θρησκευτική κρίση, ας μην βιάζεται κανείς να απομακρυνθεί από την Εκκλησία στην οποία ανήκει. Η διαίρεση είναι στόχος του πονηρού. Εξ άλλου η Εκκλησία δεν είναι κτήμα κάποιων θνητών ανθρώπων, αλλά του ίδιου του Θεού. Ας ενισχύει με την υποστήριξή του τους ευσεβείς αρχιερείς, ιερείς και όσους πιστούς γνωρίζει, και ας μην φοβάται:

Ο Κύριος υποσχέθηκε στην Εκκλησία του ότι οι Πύλες του Άδου, της ασεβείας και των αιρετικών, δεν θα την καταλάβουν, δηλ. πάντα θα υπάρχουν έστω και λίγοι ευσεβείς σ' αυτήν μέχρι της Συντελείας.

Θα πρέπει να τονισθεί εδώ ότι τα δογματικά θέματα είναι το πρώτο σκέλος της Ορθοδόξου Πίστεως, το οποίο οι Χριστιανοί οφείλουν να γνωρίζουν και να τηρούν. Αυτά είναι οι οδοδείκτες που δεν μας αφήνουν να χαθούμε στην πνευματική μας πορεία προς τον Ουρανό. **Υπάρχει όμως και η ηθική διδασκαλία της Εκκλησίας, της οποίας επίσης επιβάλλεται η τήρησή της.** Αν δεν την τηρήσουμε θα πέσουμε σε βασανιστικά πάθη, και **στους τρεις γίγαντες της κακίας κατά τους Πατέρες: Ραθυμία, Λήθη, Άγνοια.** Προχωρώντας με ραθυμία πέφτομε στη λήθη, δηλ. αρχίζομε να λησμονάμε και αυτά τα λίγα πνευματικά που ξέραμε, και στο τέλος φθάνομε σε πλήρη άγνοια, οπότε γινόμαστε παίγνιο των παθών μας και των δαιμόνων, ενώ συγχρόνως είμαστε ακράδαντα πεπεισμένοι ότι δεν φταίμε εμείς!

Πρέπει να προσέξουμε ώστε να μην ασχολούμαστε μόνο με την τήρηση του ενός σκέλους, αλλά και των δύο. Η παραδομένη από τους αγίους Αποστόλους και λοιπούς πατέρες διδασκαλία της θεοσέβειας, και λειτουργική και λοιπή τυπική τάξη, δηλ. η Μυστηριακή κυρίως ζωή μέσα στο οχειρό της Ανόθευτης Ορθοδόξου Εκκλησίας, είναι το θεμέλιο της Χριστιανικής ζωής και κάθε πνευματικής επιτυχίας.

Ας μην μένει ανεκμετάλλευτη η αστείρευτη πνευματική και φωτιστική γνώση που μας έρχεται μέσω των Γραφών και των διδαχών των Αγίων, την οποία μαζί με την παράδοση έχομε κερδίσει σαν πολύτιμη κληρονομιά οι Ορθόδοξοι. Και πλέον μπορούμε μέσα στη ζωή να κινούμαστε πολύ πιο άνετα από τους απίστους, και να αντιμετωπίζομε το μέλλον σαν μια απλή επέκταση του παρελθόντος - παρόντος, ειδικά όταν κατευθυνόμαστε από ευσεβή πνευματικό πατέρα, και όταν γνωρίζομε τις Ορθόδοξες προφητείες.

Κοιτάξτε τα σημάδια των καιρών, όχι από τους αστρολόγους, αλλά από τις Προφητείες της Ορθοδόξου Εκκλησίας, και συγκρίνετέ τα με την πραγματικότητα. Διαβάστε το Ευαγγέλιο, την Αποκάλυψη, τον Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό, τον γ. Παΐσιο τον Αγιορείτη κλπ, και θα δείτε ότι έρχεται ο Μεγάλος (3ος Παγκόσμιος ή Γενικός) Πόλεμος... Μάθετε ότι προηγείται ο πόλεμος αυτός από την εμφάνιση του τελικού Αντιχρίστου, και γενικά μάθετε τη σειρά των γεγονότων.

Όλα θα γίνουν ξαφνικά. Και μετά τα πράγματα θα αλλάξουν ριζικά. Οι δυνάμεις του σκότους θα περιωρισθούν πάλι, και ο κόσμος θα κυβερνάται θρησκευτικά και πολιτικά από συνετούς και θεοφοβούμενους ανθρώπους...

Γι' αυτό ας εργασθούμε για την επερχόμενη αναγέννηση του κόσμου που θα γίνει με την θαυμαστή επικράτηση της Ορθοδοξίας, κατάσταση που περιγράφεται από τις Ορθόδοξες προφητείες, την οποία θα δώσει ο Θεός!

Μέχρι τότε να κρατάμε την Πίστη, και να ευχόμαστε υπέρ του φωτισμού των ηγετών της Εκκλησίας, τωρινών και μελλοντικών. Εξ άλλου οι κρίσεις δεν πρέπει να γίνονται για πρόσωπα, τα οποία αλλάζουν ιδέες πολύ συχνά και παρεμπιπτόντως αναφέρονται, αλλά σε καταστάσεις.

Σημείωση: Σαν Ορθόδοξοι Χριστιανοί γνωρίζομε ότι οι άνθρωποι κάνουν σφάλματα, και ότι όλοι, όσο και να έφταιξαν, μπορούν να αλλάξουν εφ' όσον ακόμη ζουν, και όχι μόνο να σωθούν, αλλά και να αγιάσουν. Γι' αυτό οι παρατηρήσεις μας αφορούν τις καταστάσεις και **όχι τα πρόσωπα**, τα οποία εντελώς περιστασιακά, χωρίς επικέντρωση της κρίσεως πάνω τους, ενίοτε αναφέρονται.

*Λεόντιος Μοναχός Διονυσιάτης
(25/11/2006, έορτή τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης)*

ΕΝΑΣ ΑΙΩΝΑΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ*

Ἐλεγείο στὸν νέον Ἰσραήλ
τοῦ π. Λάμπρου Φωτοπούλου

«... καὶ ἔδαφιοῦσί σε καὶ τὰ τέκνα σου ἐν σοί, καὶ οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοί λίθον ἐπὶ λίθῳ, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνωσ τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου.»
(Λουκ. 19,44)

Εἰσαγωγή

Διαβάζουμε στὴν ἁγία Γραφή:

«Ὁ Νῶε ἔγινε γεωργός, ἄρχισε νὰ καλλιεργῇ τὴ γῆ καὶ φύτεψε ἀμπέλι. Καὶ ἤπιε ἀπὸ τὸ κρασί τοῦ ἀμπελιοῦ του καὶ μέθυσε. Πάνω σὸ μεθύσι του γυμνώθηκε μέσα σὸ σπίτι του. Τότε εἶδε ὁ γυιὸς του Χάμ τὴ γύμνια τοῦ πατέρα του καὶ ἄφηκε ἀπὸ τὸ σπίτι διατυμπανίζοντας τὸ γεγονός στὰ δύο ἀδελφία του. Τὰ δύο ἀδελφία ὅμως, ὁ Σὴμ καὶ ὁ Ἰάφεθ, πῆραν ἕνα σκέπασμα καὶ πισωπερπατώντας γιὰ νὰ μὴν δοῦν τὴν γύμνωση τοῦ πατέρα τους πῆγαν καὶ τὸν σκέπασαν» (Γένεση 8,20-23).

Οἱ γραμμὲς πού χαράζουμε πιὸ κάτω ξεκινοῦν ἀπὸ μιὰ διάθεση παρόμοια μὲ αὐτὴν τῶν δύο γιῶν τοῦ Νῶε. Βλέποντας τὴν γύμνια στὴν ὁποία ἔχει περιέλθει ὁ Οἰκουμενικός Θρόνος τὴν τελευταία Ἑκατονταετία, προσπαθοῦμε, πισωπερπατώντας (δηλαδή, γυρίζοντας πίσω σὲ ἀνάλογα παραδείγματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς), νὰ ξαναφέρουμε ὡς γνήσιοι υἱοὶ –καὶ ὄχι ὡς πατέρες καὶ διδάσκαλοι– τὴν ἀρμόζουσα σὲ αὐτὸν εὐπρέπεια. Γνωρίζουμε ὅτι τὴν εὐπρέπεια αὐτὴ δίδει μόνον ἡ ἀκριδῆς τήρηση τῶν θεοπνεύστων ἱερῶν Κανόνων καὶ γενικὰ ὁ σεβασμὸς τῶν ἱερῶν Παραδόσεων.

Ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἕνα πνευματικὸ μεθύσι σὸ ὁποῖο ὅποιος συμμετέχει δέν καταλαβαίνει ὅτι χάνει τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καὶ ὅπως ὁ Ἀδάμ μετὰ τὴν πτώση ἔχοντας ἀπωλέσει τὴν Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔρραψε φύλλα συκῆς γιὰ νὰ κρύψει τὴν γύμνια του ἔτσι καὶ οἱ σημερινοὶ Οἰκουμενιστὲς προσπαθοῦν νὰ κρύψουν τὴν παντελεῖ ἔλλειψη ἁγιαστικῆς Χάριτος μὲ διαχριστιανικὲς συναντήσεις, πού δέν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τὰ ἀνεμοδαρμένα φθινοπωρινὰ φύλλα.

Τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο παραμένει πάντα ἡ σεπτὴ κορυφὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πρέπει νὰ στηρίζεται παντοιοτρόπως. Συνηθίζεται δέβαια νὰ θεωροῦνται στήριξη τὰ ἐγκωμιαστικά λόγια, οἱ οἰκονομικὲς παροχὲς ἀπὸ κρατικὲς καὶ μὴ πηγές, ἡ ἐπιδοκιμασία τῶν ἀποφάσεων τῶν εὐαρίθμου συνθέσεως ὀργάνων του. Ἀλλὰ τέτοια στήριξη μποροῦν νὰ δώσουν σὸ Πατριαρχεῖο –καὶ ἴσως δίδουν– καὶ αὐτοὶ ἀκόμη πού θὰ ἐπιθυμοῦσαν... τὴν ἐξαφάνισή του. Αὐτὲς εἶναι ἀνώδυνες παροχὲς γιὰ ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποπροσανατολίσουν τὴν Ὁρθοδοξία. Γιὰ μᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους ὅμως τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά: Ὁφείλουμε νὰ στηρίζουμε τὸ Πατριαρχεῖο καὶ μὲ τὴν οἰκοδομητικὴ κριτικὴ. Αὐτὴ πού δέν ἀρνεῖται τὴν οὐσία τῆς Ἀλήθειας.

Ἄν τὸ κείμενο πού ἀκολουθεῖ ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ του ἢ ὄχι ἐναπόκειται στὴν κρίση τοῦ χριστιανοῦ ἀναγνώστου.

Περίπτωση πρώτη

Ἡ Ἁγία Γραφή προσφέρει σαφεῖς ἐξηγήσεις γιὰ νὰ κατανοοῦμε τίς αἰτίες καὶ νὰ προβλέπουμε τὰ ἀποτελέσματα τῶν πράξεών μας. Ἀπὸ τότε πού δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος μέχρι τὰ ἔσχατα ἰσχύουν οἱ ἴδιοι πνευματικοὶ νόμοι. Ὁ συνετὸς ἄνθρωπος, πού μελετᾷ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νὰ γνωρίζει καὶ νὰ προβλέπει τίς συνέπειες τῶν διαφορῶν ἐνεργειῶν του, τί δηλαδή θα συμβῆ ἂν ἀκολουθήσει τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο δρόμο. Καὶ αὐτὸ ὄχι μόνον σὲ προσωπικὸ ἐπίπεδο, ἀλλὰ καὶ σὲ κοινωνικὸ, ἔθνικὸ καὶ παγκόσμιο. Δέν ἔκρυψε ὁ πανάγαθος Θεὸς ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, ἤδη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς Δημιουργίας, τίς συνέπειες τῆς μελλοντικῆς του παράβασης, ἀλλὰ ἀντίθετα τὸν προειδοποίησε ὅτι «ἀπὸ δὲ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλὸν καὶ πονηρὸν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε...»¹. Σὲ πάμπολλες ἄλλες περιπτώσεις ὁ Θεὸς μὲ ἔμφαση τονίζει στὸν

1. Γεν.2,17.

παλαιό Ἰσραήλ τίς καταστροφικές συνέπειες πού ἔχει ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τίς ἐντολές Του «...ἐάν μεταστῇ ἡ καρδιά σου καί μή εἰσακούσης καί πλανηθῆς ... ἀναγγέλλω σοι σήμερον ὅτι ἀπωλεῖα ἀπολείσθε καί οὐ μή πολυήμεροι γένησθε...»². Διαβάζοντας κανεῖς τήν Ἁγία Γραφή διαπιστώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέγει τό καλό καί τό κακό, τήν ζωή καί τόν θάνατο, τή σωτηρία καί τήν ἀπώλεια.

Οἱ ἐθνικές καταστροφές τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ εἶναι τό φυσιολογικό ἀποτέλεσμα τῆς παράβασης τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἀντίθετα ἡ ἐπιστροφή στήν πίστη δίνει τή σωτηρία καί τήν ἀναγέννηση στόν ταπεινωμένο λαό. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, βαδίζοντας πρὸς τό ἐκούσιο Πάθος γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου, μέ πολύ πόνο, ἐξαγγέλλει στήν Ἱερουσαλήμ τίς συνέπειες τῆς ἀνυπακοῆς στό ἅγιο θέλημά Του, οἰκτιροντάς τιν μέ τά ἐξῆς πονεμένα λόγια «... καί ἐδαφιοῦσί σε καί τά τέκνα σου ἐν σοί, καί οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοί λίθον ἐπί λίθῳ, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνωσ τόν καιρόν τῆς ἐπισκοπῆς σου.»³.

Ὁλη ἡ Παλαιά Διαθήκη διαπνέεται ἀπό αὐτήν τήν ἰδέα, ὅτι δηλαδή ἡ παράβαση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ὀδηγεῖ σέ καταστροφή, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν Του, παρά τίς προσωρινές δοκιμασίες, ὀδηγεῖ σέ σωτηρία καί εὐδαιμονία τοῦ λαοῦ. Ἀρνήθηκε ὁ παλαιός Ἰσραήλ τό Θεό καί ὁ Θεός τόν ἐγκατέλειψε. Οὔτε Βασιλεία, οὔτε Ἱερωσύνη, οὔτε χάρη ὑπάρχει σήμερα στόν λαό αὐτόν. Ἀντίθετα στόν νέο Λαό τοῦ Θεοῦ, τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, ἔδωσε καί χάρη καί Ἱερωσύνη, ἀλλά τοῦ εἶχε χαρίσει καί βασιλεῖο ἐλεύθερο, πού κράτησε πάνω ἀπό χίλια χρόνια. Ἐπειδή καί ὁ νέος αὐτός λαός πολλές φορές ἀποστάτησε καί ἀρνήθηκε τή μοναδική Ἀλήθεια, ὑπέστη τίς ἴδιες ὀδυνηρές συνέπειες τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ.

Περίπτωση δεύτερη

Δεκέμβριος 1452 μ.Χ. Ἡ Κωνσταντινούπο-

λη, τό προπύργιο τῆς Ὁρθοδοξίας, πού γιά χίλια καί πλέον χρόνια ἄντεξε σέ ποικίλες ἐπιδρομές μέ μόνη τήν προστασία τῆς Θεοτόκου, εἶναι πολιορκημένη ἀπό τοὺς Ὀθωμανούς. Μερικούς μῆνες μετά θά πέσει στά χέρια τους. Ἦδη ὁμως μέσα στήν Πόλη ἔχει γίνει ἡ πνευματική πτώση καί ἔχει συντελεστεῖ ἡ οὐσιαστική καταστροφή. Στίς 12 Δεκεμβρίου 1452 μ.Χ. ἔγινε μιὰ ἐπίσημη λειτουργία στή Μητρόπολη, τήν Ἁγία Σοφία, μέ τήν παρουσία τοῦ Αυτοκράτορα καί τῆς Αὐλῆς. Ὁ Πάπας καί ὁ Πατριάρχης μνημονεύθηκαν μαζί στά Δίπτυχα σάν ὁμόψυχοι ἀδελφοί. Στό τέλος αὐτῆς τῆς Λειτουργίας διαβάστηκε καί τό διάταγμα τῆς Φλωρεντίας γιά τήν Ψευδοένωση μέ τοὺς Λατίνους. Ὁ καρδινάλιος Ἰσίδωρος, ἕνας προδότης, πρῶην ὀρθόδοξος κληρικός, ἐπιθυμώντας νά ἀποδείξει στά ὑψηλά ἀφεντικά του στή Ρώμη ὅτι κέρδισε τήν ὑπόθεση τοῦ προσεταιρισμοῦ τῶν Ὁρθόδοξων, ἀνέφερε ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἦταν κατάμεστη ἀπό κόσμο. Ἴσως νά εἶχε δίκιο. Τό σίγουρο πάντως εἶναι ὅτι ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη μέσα στήν Ἁγία Σοφία μόνον κληρικοί πού δεχόταν τήν ἔνωση μέ τό Παπισμό ἐπιτρεπόταν νά λειτουργοῦν⁴.

Ὁ Γεννάδιος καί οἱ ὀρθόδοξοι κάτοικοι τῆς Πόλης γνώριζαν πολύ καλά ὅτι δέν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίδα σωτηρίας, μετά ἀπό αὐτήν τήν ἐπίσημη κρατική ἀποστασία. Κλείστηκαν στά κελιά τους προβλέποντας καί ἀναμένοντας τήν ἐπερχόμενη συμφορά. Ὁ Ὁρθόδοξος Λαός, ὅταν μετά ἀπό χρόνια, ἐρμήνευσε ὀρθά καί κατάλαβε καθαρά τίς ἐθνικές συνέπειες τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀνταρσίας στό Θεό, τραγούδησε πονεμένα:

«Παύσατε τό Χερουδικό καί ἄς χαμηλώσουν τ' Ἀγία γιατί εἶναι θέλημα Θεοῦ ἡ Πόλη νά τουρκέψη».

Ἀντίθετα ἀπό ὅ,τι πιστεύουν μερικοί ἱστορικοί ἡ Πόλη δέν ἀλώθηκε στίς 29 Μαΐου 1453 ἀλλά στίς 12 Δεκεμβρίου 1452. Μέχρι τότε ὁ ἀγώνας γινόταν γιά τήν Ὁρθοδοξία καί τήν μοναδική ἀληθινή Πίστη στόν Κόσμο. Ὅταν

2. Δευτ. 30,17-18.

3. Λουκ. 19,44.

4. Στῆβεν Ράνσιμαν, Ἡ Ἀλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μεταφραση Νικολάου Κ. Παπαρρόδου, Ἀθήνα 1979, σ. 126.

αυτή προδόθηκε, τότε κατέρρευσε και κάθε διάθεση αγώνα. Δεν είχε πλέον η Αυτοκρατορία τίποτα ιερό να προστατεύσει.⁵ Η ίδια ή προστάτις της, η Παναγιά, εγκατέλειψε τον πλανημένο λαό.

Στις 28 Μαΐου 1453, παραμονή της "Αλώσης" Ὁρθόδοξοι και Παπικοί ἔψελναν μαζί "Ὑμνους, ἐπαναλάμβαναν ἀπελπισμένα τό «Κύριε Ἐλέησον» και ἐπεχειροῦσαν μιά ἀποτυχημένη λιτανεία. Παρών ἦταν και ὁ Ἀυτοκράτορας μέ τούς καρδιναλίους. Εἶχαν ξεχασθεῖ πλέον ἐντελῶς οἱ λόγοι τῶν πατέρων και τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πού τόνιζαν ὅτι ἡ ἀποστασία ἀπό τήν ἀληθινή πίστη ἐμποδίζει τήν ἐνέργεια τῆς θείας Χάριτος. «Ὅταν τάς χεῖρας ἐκτείνητε πρός με, ἀποστρέψω τούς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν και ἐάν πληθύνητε τήν δέησιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν... Πῶς ἐγένετο πόρνη πόλις πιστή Σιών»⁶. Ἡ Βασιλεύουσα εἶχε γίνει πόρνη. Τό βράδυ πρὶν ἀπό τήν Ἀλώση «Ὁλος ὁ Λαός εἶχε ἔλθει νά ἐξομολογηθεῖ και νά κοινωνήσει, ἀδιαφορῶντας, ἄν τήν Κοινωνία θά τοῦ τήν ἔδινε ὀρθόδοξος ἢ καθολικός»⁷. Τό ἔγκλημα εἶχε πλήρως συντελεσθεῖ.

Ἡ νύχτα ἦταν Πανσέληνος, ἀλλά ἐντυπωσιακά γεγονότα σημεῖωσαν τήν ἔλλειψη τῆς Θεῆς Παρουσίας στήν Πόλη. Τρεῖς ὥρες ἔγινε ἔκλειψη τῆς Σελήνης και βαθύ σκοτάδι. Πυκνή ὁμίχλη εἶχε καλύψει τήν Πόλη για νά κρύψει τήν ἀναχώρηση τῆς Θεομήτορος ἀπό αὐτήν. Ὅταν σηκώθηκε ἡ ὁμίχλη, ἕνα παράξενο φῶς φάνηκε νά παίζει γύρω ἀπό τόν τροῦλο τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, πού τό εἶδαν και Ρωμιοί και Τοῦρκοι. Ὅλοι κατάλαβαν τήν ἀπουσία τῆς θεϊκῆς προστασίας ἀπό τήν Πόλη. Ὁ Σουλτάνος, βέβαιος για τήν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του ἔδιωξε και τίς τελευταῖες ἀπαισιόδοξες σκέψεις για λύση τῆς πολιορκίας, πού τόν εἶχε ταλαιπωρήσει τόσους μήνες.

Ἐπιτίθεται για τελευταία φορά. Ὁ Θεός τοῦ παραδίνει τήν Πόλη.

Ὁ Παπισμός και ἡ Ψευδοένωση ἀπεδειχθησαν περίτρανα «ψευδῆς ἵππος εἰς σωτηρίαν»⁸.

Ἡ περίοδος τῶν Ὁθωμανῶν

Ἡ περίοδος τῶν Ὁθωμανῶν ὑπῆρξε για τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μιά ἀπό τίς πιό δοξασμένες περιόδους τῆς ἱστορίας της. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἔγινε Ἐθναρχία. Ἀνέλαβε τήν προστασία και τή φροντίδα ὄλων τῶν ὀρθοδόξων τῆς Μ. Ἀσίας και τῆς Εὐρώπης, πού τούς τρεῖς προηγούμενους αἰῶνες ἦταν ἀποκομμένοι ἀπό αὐτό και ζοῦσαν στήν ἀνασφάλεια και τούς διωγμούς, ἀφ' ἑνός τῶν βαρβάρων Σταυροφόρων και ἀφ' ἑτέρου τῶν Μογγόλων τοῦ Ταμερλάνου, καθῶς και ἀπό τά προβλήματα πού δημιουργοῦσαν οἱ ἐσωτερικές συγκρούσεις τῶν Τουρκικῶν φυλῶν.

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἔγινε ὁ Ἐθναρχῆς τῶν Ρωμαίων (Βυζαντινῶν) και κάτω ἀπό τόν Ὁθωμανό διετήρησε τήν ἐνότητα τοῦ Ἐθνους και τήν ἴδια γεωγραφική ἔκταση περὶ πού εἶχε τό Κράτος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιανοῦ. Ἐτσι μποροῦσε κανεῖς νά ταξιδεύει ἀπό τή Νιγηρία μέχρι τόν Εὐξείνιο Πόντο, γνωρίζοντας μόνον ρωμαίικα (ἐλληνικά). Οἱ Ὁρθόδοξοι πρόκοψαν, ἔγιναν πλούσιοι, ἀπέκτησαν γνώσεις. Ἡ ἀνοδος τῆς ἀστικῆς τάξης τούς δρῆκε ἔτοιμους στήν πρωτοπορία τῆς ἱστορίας. Τά περικαλλῆ ἀρχοντικά τῆς Μ. Ἀσίας δείχνουν τοῦ λόγου τό ἀληθές.

Παράλληλα ἔγινε ἡ αὐτοκάρθωση στήν Ἐκκλησία ἀπό ὄλες τίς Λατινικές ἐπιδράσεις και τούς Δυτικούς ἐπηρεασμούς, ἐμφανεῖς και ἀφανεῖς. Οἱ λυσώδεις ἐπιθέσεις τῆς αἰρετικῆς Δύσης ὁμως δέν σταμάτησαν οὔτε μετά τήν ὑποταγή τῆς ρωμηοσύνης. Σέ πάρα πολλές πε-

5. Ὁ Πάπας για τούς «Βυζαντινούς» ταυτιζόταν μέ τόν Ἀντίχριστο. Καί αὐτό ὄχι μόνον γιατὶ προσπαθοῦσε νά ἀντικαταστήσει τό Χριστό στή Γῆ, ἀλλά και γιατὶ τό ὄνομα Λατεῖνος (= Ρωμαῖος Πάπας), ὅπως τό ἔγραφαν οἱ Βυζαντινοί, ἐκφράζει τόν ἐπάρατο ἀριθμὸ 666, ἄν τά γράμματα ἀντικατασταθοῦν μέ ἀριθμούς και ἀθροισθοῦν.

6. Ἦσ. 1, 15 και 21.

7. Στῆβεν Ράνσιμαν, Ἡ Ἀλώση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μτφρ. Νικολ. Κ. Παπαρρόδου, Ἀθήνα 1979, σ. 182.

8. Ψαλμ. 32, 17.

ριπτώσεις οί παπικές σκευωρίες, συχνά σέ συνεργασία μέ τούς γενίτσαρους ἔχυναν ἄφθονο δηλητήριο στόν αἰχμάλωτο Ὁρθόδοξο λαό. Ὁμως ἡ Ὁρθοδοξία μέσα σέ αὐτούς τούς πειρασμούς θριάμβευε, ἄστραφτε, θαυματουργοῦσε. Κατά τήν ἐποχή αὐτή ἔγιναν Ὁρθόδοξες Σύνοδοι, πού τόσο θεόπνευστα διατύπωσαν τά δόγματα ὥστε νά θεωροῦνται ἐφάμιλλες τῶν Οἰκουμενικῶν. Παράλληλα ὁ ἥρωισμός τῶν νεομαρτύρων, πού ὁμολογοῦσαν τόν Χριστό μέ θάρρος καί παρησία λάμπρυνε τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μέ νέους μεγάλους ἀγίους, πού δόξασαν τήν Πίστη. Τά θαύματα μάλιστα, πού συνήθως ἀκολουθοῦσαν τό μαρτύριο παρέσυραν στήν Ὁρθοδοξία ὄχι μόνον τούς μικροψυχούς ὁμογενεῖς, ἀλλά καί τούς ἐτερόθρησκους.

Μεγάλοι Πατριάρχες καί πιστός λαός μαζί ἀγωνίστηκαν καί ξαναπῆραν ἀπό τούς Λατίνους τά ἱερά Προσκυνήματα στους Ἁγίους Τόπους. Τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων ἀπέκτησε νέα αἴγλη. Τότε δημιουργήθηκε καί ἡ θαυμάσια βιβλιοθήκη του. Τό ἴδιο καί τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας. Δέν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ Ὁθωμανική Αὐτοκρατορία θά γίνοταν ἀργά ἢ σύντομα ρωμαϊκή. Αὐτό ἀνησύχησε ἰδιαίτερα τή Δύση καί μάλιστα τόν Ποντίφηκα τῆς Ρώμης, πού θεωροῦσε πάντα τήν Ὁρθοδοξία ἀμφισβήτηση τῆς δικῆς του ἐξουσίας. Ἔτσι, μέ Ἱησουῖτες, πού δροῦσαν ὡς διπλωματικοί ἀντιπρόσωποι τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, ἐδίωξαν τήν Ὁρθοδοξία καί τήν τραυμάτισαν τόσο, ὅσο δέν τήν ταλαιπώρησε ὁ Τοῦρκος ἀπό μόνος του. Νά ἕνα παράδειγμα:

Τό 1627 ὁ Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις πιέζεται ἀπό τούς παπικούς νά ἀποδεχθῆ τήν Σύνοδο τῆς Φλωρεντίας. Τόν πιέζουν μέ ὄλους τούς τρόπους ἀπό Ἀνατολή καί Δύση. Μέ συνεχεῖς ἐπισκέψεις καρδιναλίων, πρέσβων, ἀντιπροσώπων κ.λ.π. προσπαθοῦν νά τόν κάμψουν. Αὐτός ἀντιδρᾷ καί ὀργανώνει τό τελειότερο Τυπογραφεῖο τῆς Ἐποχῆς του γιά τή διά-

δοση τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανικοῦ βιβλίου, πού μέχρι τότε μονοπωλοῦσαν στήν Ἀνατολή οἱ Ἱησουῖτες. Τί κάνουν οἱ Παπικοί ὅταν διαπίστωσαν ὅτι ἀποτυγχάνουν; Κατασκευάζουν μιά πλαστή Ἐπιστολή μέ ἀντορθόδοξες (Προτεσταντικές) ἀπόψεις, δῆθεν γραμμένη ἀπό τόν Λούκαρι. Τόν δυσφημοῦν ὡς προτεστάντη. Ὁ Πατριάρχης δέν ἀντιδρᾷ δυναμικά. Μέ δειλία ἀρνεῖται τήν πατρότητα τῆς ἐπιστολῆς, χωρίς καί νά τό διαλαλεῖ ἐπίσημα φοβούμενος μήπως «χολωθοῦν» οἱ Προτεστάντες, στήν συμμαχία τῶν ὁποίων ἤλπιζε. Οἱ παπικοί ἐξαγριώνονται καί τόν Ἰανουάριο τοῦ 1628 ξεσηκώνουν 150 Γενιτσάρους, πού καταστρέφουν παντελῶς τό Τυπογραφεῖο τοῦ Λουκάρεως. Δέν ἀποφεύγει τέλος καί ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης τόν μαρτυρικό θάνατο⁹.

Παρά τόν πόλεμο, ἡ σταθερότητα στήν πίστη ἔδινε συνεχῶς τούς γλυκεῖς καρπούς της. Ἐνας Σουλτάνος, ὁ Μαχμούτ ὁ Β΄ (1808-1839) γίνεται κρυπτοχριστιανός. Ἐκδίδει περίπου δύο χιλιάδες (!) φιρμάνια γιά ἀνέγερση νέων ναῶν. Ἀπαλλάσσει τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων ἀπό τά μεγάλα χρέη πού εἶχε στους Ἑβραίους¹⁰, δέχεται τέλος ἀπό τόν Θεό τήν μεγάλη τιμή νά γίνει καί μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά φονικά μαχαίρια τῶν γενιτσάρων. Τά θαύματα τῆς πίστες συνεχίζονται καί τό ὄραμα «πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς πάλι δικά μας θᾶναι» κοντεύει νά πραγματοποιηθῆ. Ὁμως μιά νέα μεγαλύτερη ἄλωση ἀπειλεῖ τό ρωμαϊκό. Αὐτή τή φορά ἡ Κερκόπορτα εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός.

Ἡ περίοδος τοῦ οἰκουμενισμοῦ

Τί εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός; Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ ἀπό τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἐμφανισθεῖσα προσπάθεια διά τῆς παραμερίσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν καί διά μέσου ὀργανωμένων σχέσεων καί ἐπαφῶν τῶν διάφορων Ἐκκλησιῶν, ὁμολογιῶν καί ὁμάδων, προσπάθεια ἐνώσεως αὐτῶν¹¹ σέ μιά Ἐκκλησία.

9. Νικολάου Τζιράκη, Ἡ Περί Μετουσίωσεως Εὐχαριστιακῆ Ἐρις, Συμβολή εἰς τήν Ὁρθόδοξον περί μεταβολῆς διδασκαλίαν τοῦ ΙΖ' Αἰῶνος, διατριβή ἐπί διδασκαρίᾳ, Ἀθήναι 1977, σ. 65 ἐπ.

10. Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, ὁ Γέρον Χατζη-Γεώργης ὁ Ἀθωνίτης 1809-1886, 6η ἐκδοση, Σουρωτή Θεσσαλονίκης, ἐκδοση Ἱ. Ἡσυχαστηρίου Εὐαγγ. Ἰωάννης Θεολόγος, 2001, σ. 17.

11. Βασιλείου Σταυρίδου, Ἱστορία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήναι 1967, σ. 144

Πρώτη φάση του οικουμενισμού

Τό πρώτο Οικουμενιστικό κείμενο πού ἐξέρχεται ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἡ Πατριαρχική καί Συνοδική Ἐγκύκλιος τοῦ Γερμανοῦ Γ' πού ἐξεδόθη καί ἐδημοσιεύθη κατά τά ἔτη 1902-1904¹². Γιά πρώτη φορά ὁ Ὁρθόδοξος λαός πληροφορεῖται τόσο ἐπίσημα καί προκλητικά ὅτι δέν εἶναι στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἡ πλήρης Ἀλήθεια, ἀλλά ὑπάρχουν καί ἄλλα κλαδιά¹³ τοῦ δένδρου τῆς Χριστιανοσύνης, οἱ Λατίνοι καί οἱ Προτεστάντες, πού ἔχουν μέρος τῆς ἀληθείας. Προτείνεται ἔτσι ἡ σύσφιξη τῶν σχέσεων μαζί τους.

Ἀπό τό 1904, πού ἡ Ἐγκύκλιος αὐτή ἐξεδόθη ἀπό τό Πατριαρχικό Τυπογραφεῖο, καί ἔγινε γενικά γνωστή μέχρι σήμερα, πέρασε ἕνας αἰώνας. Ἐνας αἰώνας, πού οἱ Ὁρθόδοξοι τόν πλήρωσαν μέ ἀνυπολόγιστες καταστροφές, θανάτους, προσφυγιές, θάνατα καί πληθυσμιακή συρρίκνωση. Ὅμως ἡ τιμωρία δέν ἤλθε ἀμέσως. Ὁ Πανάγαθος Θεός μακροθύμησε γιά νά δώσει χρόνο μετανοίας, πλὴν ὅμως τό ἕνα Οἰκουμενιστικό διάβημα ἀκολούθησε ἄλλο καί ἄλλο, τό καθένα καταστροφικότερο ἀπό τό προηγούμενο.

Τό 1908 ἀνακηρύσσεται στήν Τουρκία τό Σύνταγμα τοῦ νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου, τό ὁποῖο ἀπέβλεπε, ὅπως ἀπεδείχθη στή συνέχεια, στόν περιορισμό τῶν προνομίων τοῦ Πατριαρχείου καί τελικά στήν ἀποδυνάμωσή του. Ὅπως καί σήμερα, πού ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐναποθέτει τίς ἐλπίδες τῆς σωτηρίας τοῦ Πατριαρχείου στήν ἐνταξη τῆς Τουρκίας στήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση– μή διδασκόμενος ἀπό τήν ἱστορία ὅτι συχνά ὑπάρχει ἕτερογονία σκοπῶν καί ἀποτελεσμάτων– ἔτσι καί τότε: «Ἡ Κωνσταντινούπολις, ἰδίᾳ, ἐδονεῖτο ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀπό φρενίτιδα ἐνθουσιασμοῦ, ὀγκώ-

δη δέ συλλαλητήρια τοῦ Λαοῦ, πάσης φυλῆς καί θρησκείματος ἐλάμβανον χώραν περί ἰσοπολιτείας καί ἀδελφοσύνης¹⁴. Καί ἔβλεπέ τις εἰς τὰς ὁδοῦς τῆς Βασιλευούσης νά παρελαύνουν κατά πυκνάς μάζας οἱ πολῖται πάσης φυλῆς καί θρησκείματος, Τοῦρκοι, Ἕλληνες, Ἀρμένιοι, Ἑβραῖοι, περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους καί ἐκδηλοῦντες αἰσθήματα ἀδελφοσύνης». Πόσο ὅμως οἰκτρά ἀπογοητεύθηκαν! Γρήγορα τά πράγματα ἄλλαξαν. Καί σάν νά μήν ἔφθαναν αὐτά προκύπτουν νέα ἐσωτερικά προβλήματα, ὅπως μέ τήν Βουλγαρική Ἐκκλησία, γιά τά ὁποῖα ἡ Τουρκία πιέζει ἀσφυκτικά τό Πατριαρχεῖο. Ἀπό τό 1913 ἀρχίζει δειλά δειλά ὁ διωγμός τῶν ὀρθόδοξων χριστιανῶν τῆς Τουρκίας καί οἱ πρῶτοι ἐκτοπισμοί. Ὅμως οἱ Πατριάρχες, ἀντί νά καταφύγουν στόν Θεό ἐν μετανοία, καταφεύγουν στήν ἐπάρατη Δύση καί ζητοῦν ἐκεῖ στηρίγματα.

Δεύτερη φάση του οικουμενισμού

Τό 1918 ὁ Πρόεδρος Δωρόθεος ἀναγκάζει τόν Πατριάρχη Γερμανό νά παραιτηθῆ καί ἀναλαμβάνει Τοποτηρητής τοῦ Θρόνου. Συνεργάζεται μέ τόν διαβόητο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Μελέτιο Μεταξάκη, τόν μιμεῖται σέ οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα καί πολλάκις τόν ξεπερνᾷ. Ἐνας «ψευδοεπίσκοπος» τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἰάκωβος Δάρλιγκτον γίνεται δεκτός ἀπό τόν Μελέτιο Μεταξάκη στήν Ἀθήνα καί τοῦ παραχωροῦνται τίμές πέραν τῶν συνηθισμένων σέ ἕτεροδόξους. Ὁ τοποτηρητής τοῦ πατριαρχικοῦ Θρόνου Δωρόθεος ξεπερνᾷ καί τόν Μεταξάκη. Ὅταν ὁ ἴδιος αὐτός ὁ Ἐπισκοπιανός ψευδοεπίσκοπος ἐπισκέπτεται τό Φανάρι, ὁ Πατριαρχεὺν Δωρόθεος τόν ἐνδύει μέ Μανδύα, τοῦ προσφέρει Ἀρχιερατική ράβδο καί τοῦ παραχωρεῖ τήν διανομή τοῦ ἀντιδώρου στό Πατριαρχικό Ναό¹⁵, μπροστά στό ἐμβρόντητο

12. Ἀντ. Παπαδόπουλου, Κείμενα Διορθόδοξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, Θεσσαλονίκη 1984, σ. 9

13. «... περί τῶν ἐν τῷ παρόντι καί ἐν τῷ μέλλοντι σχέσεων ἡμῶν μετά τῶν δύο μεγάλων τοῦ χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδων, τῆς δυτικῆς δηλονοῦν καί τῆς τῶν διαμαρτυρομένων Ἐκκλησίας» ὁ.π. σ. 12

14. Δημ. Μαυρόπουλου, Πατριαρχικά Σελίδες, Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀπό 1878-1949, Ἐν Ἀθήναις 1960, σ. 55.

15. Δημ. Μαυρόπουλου, Πατριαρχικά Σελίδες, Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀπό 1878-1949, Ἐν Ἀθήναις 1960, σ. 122

ἐκκλησίασμα πού διερωτᾶτο δικαιολογημένα πότε ἔγινε ἡ “Ἐνωση μέ τήν Ἐπισκοπιανή «Ἐκκλησία». Ἀλλά τά Οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα δέν σταματοῦν ἐδῶ. Ὁ ἴδιος Πατριάρχῳ Δωρόθεος μέ τό ἀπό Ἰανουαρίου 1920 Διάγγελμά του «Πρός τάς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» παρουσιάζει τόν Καταστατικό Χάρτη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τό πιό προδοτικό κείμενο πού συνέταξε ποτέ γραφίδα ὀρθοδόξου (;) Πατριάρχου. Τά μέτρα πού προτείνει γιά τήν προσέγγιση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μέ τούς Αἰρετικούς δημιουργοῦν ἀνατριχίλα. Προτείνονται μεταξύ ἄλλων : Κοινός ἑορτασμός τῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα, ἐνιαῖο ἡμερολόγιο, ἀνταλλαγή ἀδελφικῶν γραμμάτων, οἰκειότης μέ τούς αἰρετικούς, ἀνταλλαγή θεολόγων, παγχριστιανικά συνέδρια μέ ἑτεροθρήσκους, «ἀπαθής» ἐξέταση τῶν δογματικῶν διαφορῶν μέ ἀναφορά στήν ἱστορία καί ὄχι στούς ἰ. Κανόνες, ἀμοιβαία παραχώρηση νῶν, προώθηση μεικτῶν γάμων κ.λ.π.

Ὁ Δωρόθεος δέν γίνεται τελικά Πατριάρχης ἀλλά πεθαίνει μετά ἀπό ἕνα χρόνο ἄδοξα. Δυστυχῶς τό Πατριαρχεῖο ἀπό τήν Σκύλλα πέφτει στήν Χάρυβδη. Ἀπό τό Δωρόθεο Πρῶσσης τήν 25.11.1921 πέφτει στό ὄργανο τοῦ Βενιζέλου, τόν Μελέτιο Μεταξάκη. Μέ πολλές ἀντικανονικές παρανομίες ὁ Μελέτιος Μεταξάκης γίνεται Πατριάρχης. Ὁ μητροπολίτης Τραπεζοῦντος πηγαίνει ἐπειγόντως στό Λονδίνο, σταλμένος ἀπό τούς ἀντιτιθέμενους στόν Μεταξάκη γιά νά νά ζητήσῃ βοήθεια ἀπό τήν ...Ἀγγλικανική Ἐκκλησία. Οἱ ἑτεροδόξοι γίνονται διαιτητές μεταξύ τῶν ὀρθοδόξων καί δέν χάνουν τήν εὐκαιρία. Διά στόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας ἀναγνωρίζουν ὡς κανονικό Πατριάρχη τόν Μεταξάκη γιατί ...δέχεται τίς Ἀγγλικανικές χειροτονίες¹⁶. Ἀλισβερίσι στήν Πίστη μας. Πλήρης κατάπτωση! Ἡ μοναδικότητα τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας, ἡ παραδοθεῖσα ἀπό τόν Χριστό διαυγέστατη ἀλήθεια, εἶχε προδοθῆ καί πάλι. Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστή ἀπό... τό παρελθόν. Στέλνει ὁ Θεός τόν Τοῦρκο γιά νά... μάς σώσει.

Στίς 22 Αὐγούστου 1922 καταρρέει τό Μικρασιατικό Μέτωπο καί ἀρχίζει ἡ Μικρασιατική Καταστροφή. Τήν μεγαλύτερη Καταστροφή ὑπέστη ἡ Σμύρνη. Ἡ Σμύρνη πού καυχιοταν γιά τό Εὐρωπαϊκό της Πρόσωπο, τίς Οἰκουμενιστικές της ιδέες, πού ἐκφραζόταν στήν προσπάθεια τοῦ ποιμενάρχου της νά παρακάμψῃ τά δόγματα καί νά ἐνωθῆ μέ τούς Παπικούς καί τούς Προτεστάντες. Ἡ Σμύρνη πού διέθετε δραστήριες Μασονικές Στοές. Ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι ἔραστοί της ἔμειναν ἀπαθεῖς στό δράμα της, ἐνῶ μποροῦσαν μέ μιά μικρή κίνηση πρὸς τούς Τοῦρκους νά τό ἀποτρέψουν. Τήν ἄφησαν νά πιεῖ ὄλο τό πικρό ποτήρι μόνη της. Νά πῶς περιγράφει τά γεγονότα ἕνας αὐτόπτης μάρτυρας ὁ George Horton, ὁ Πρόξενος τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν στήν Σμύρνη τίς μέρες ἐκεῖνες τῆς Καταστροφῆς: «Τελευταία θεά τῆς δύσμοιρης πόλεως τήν χαρραγή ἐκεῖνη ἦταν τεράστια σύννεφα πού ὄλοένα μεγάλωναν καί κατέβαιναν πρὸς τόν λιμένα, μιά στενή λωρίδα παραλίας κατελιημμένη ἀπό μιά μεγάλη μάζα ἀνθρώπων- ἕνα μεγάλο πλῆθος πού ὄλοένα μεγάλωνε, ἔχοντας πίσω του τή φωτιά καί μπροστά του τή θάλασσα...». Καί συνεχίζει «Πραγματικά στήν Σμύρνη, τίποτε δέν ἔλειπε σχετικά μέ τήν θηριωδία, τήν ἀκολασία, τή σκληρότητα καί ὄλη τή μανία τοῦ ἀνθρωπίνου πάθους, τό ὅποιο ἐξ αἰτίας τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀναπτύξεώς του κατεβάζει τό ἀνθρώπινο γένος στό ἐπίπεδο τοῦ κτήνους. Γιατί καθ’ ὅλη τή διάρκεια τοῦ διαβολικοῦ αὐτοῦ δράματος, οἱ Τοῦρκοι λήστευαν καί βίαζαν. Ἀκόμα καί ὁ διασμός μπορεῖ νά κατανοηθεῖ σάν ἕνα ὀρμέμφυτο τῆς φύσεως... ἀλλά ὁ ἐπανειλημμένος διασμός γυναικῶν καί κοριτσιῶν δέν μπορεῖ νά ἀποδοθεῖ οὔτε σέ θρησκευτική μανία, οὔτε σέ κτηνώδη πάθη. Ἐνα ἀπό τά δυνατότερα συναισθήματα, πού πῆρα μαζί μου ἀπ’ τή Σμύρνη ἦταν τό συναίσθημα τῆς ντροπῆς, διότι ἀνήκα στό ἀνθρώπινο γένος».

«Παρακαλῶ ἐκείνους πού διαβάσουν αὐτά τά γεγονότα σέ αὐτό τό βιβλίο νά μήν ἀποθαρρυνθοῦν ἀπό τίς συμφορές αὐτές, ἀλλά νά πι-

16. ὁ.π. σ. 177.

στέψουν ότι οι τιμωρίες αυτές δεν είναι για την καταστροφή, αλλά για την παιδαγωγία του γένους μας. "Όταν ο Θεός δεν αφήνει για πολύ χρόνο τους άμαρτάνοντας ατιμώρητους, αλλά ρίχνει έναντίον τους άμεση τιμωρία, τότε δείχνει τή μεγάλη καλωσύνη Του. 'Ο Κύριος δεν συμπεριφέρεται σέ μᾶς ὅπως σ' ἄλλα ἔθνη, τά ὁποῖα περιμένει μέ ὑπομονή νά συμπληρώσουν τό μέτρο τῆς ἀδικίας τους καί τότε νά τά τιμωρήσει μέ ὀλοκληρωτική ἐξαφάνιση. Σέ μᾶς δέν κάνει τό ἴδιο. Δέν περιμένει οἱ ἁμαρτίες μας νά φθάσουν στό ἀπροχώρητο καί μετά νά μᾶς τιμωρήσει. Μέ αὐτόν τόν τρόπο ποτέ δέν μᾶς ἐγκαταλείπει ὀριστικά. Τιμωρώντας μας μέ συμφορές δέν ἐγκαταλείπει τόν λαό Του. "Ας εἶναι αὐτά ἄρκετά γιά ὑπενθύμιση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας.»¹⁷ (Τά ἐντυπωσιακά αὐτά λόγια πού ἐξηγοῦν τό δράμα τοῦ Ἰσραήλ ἐφαρμόζονται πλήρως καί στούς Ὁρθοδόξους).

«Οἱ Τοῦρκοι ἐχόρταιναν ἐλεύθερα τά ἀκόλαστα φυλετικά καί θρησκευτικά τους ἔνστικτα γιά σφαγή, διασμούς καί λεηλασίες σέ ἀπόσταση βολῆς λίθου ἀπ'τά συμμαχικά καί Ἀμερικανικά πολεμικά, γιατί εἶχαν ἐνημερωθῆ συστηματικά ... ὅτι αὐτά δέν θά ἐπενέβαιναν... Μιά ἐντελῶς ἀβλαβῆς ὀβίδα πού θά ριχνόταν πάνω ἀπ' τήν Τουρκική συνοικία θά εἶχε ξαναφέρει τούς Τοῦρκους στά λογικά τους»¹⁸. "Ὁμως αὐτό δέν ἔγινε. Ὁ ἐπισκοπιακός ψευδοεπίσκοπος πού ἔδινε πρῖν λίγο καιρό ἀντίδωρο στούς Ὁρθοδόξους τῆς Πόλης, ἦταν ὁ προπομπός τοῦ «δώρου» πού θά ἔδιναν οἱ Ἀμερικανοί συμπατριῶτες του στούς Τοῦρκους.

Νά λοιπόν ἡ πνευματική ἐξήγηση τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς.

Ἀπορεῖ κανεῖς πῶς οἱ πνευματικές δυνάμεις τοῦ Πατριαρχείου τήν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τόσο ἀποκοιμισμένες, ὥστε ὄχι μόνον δέν συνέλαβαν τήν πνευματική σημασία τῆς καταστροφῆς, ἀλλά οὔτε καί στήν συνέχεια ἐπεστράτευσαν τά ἰσχυρά πνευματικά ὄπλα πού διαθέτει ἡ Ὁρθοδοξία γιά τούς χαλεπούς και-

ρούς καί συνέχισαν τήν ἀποτυχημένη πορεία. Ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ζ', τό 1924, ἐφαρμόσθηκε στήν Ἑλλάδα τό Νέο Ἡμερολόγιο. Ὁ Πατριάρχης μέ πλήρη γνώση ὅτι ἡ ἡμερολογιακή μεταβολή ἀποτελοῦσε παράβαση τῶν Κανόνων (ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολόγησε κατά τήν συνεδρίαση τῆς Πατριαρχικῆς Ἱ. Συνόδου κατά τήν ὁποία ὁ πιστός τηρητής τῶν ἱ. Κανόνων Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας Ἀμβρόσιος ἐπί ὥραν ἀνέλυε τίς ἀπόψεις του γιά τήν ἀντικανονικότητα τῆς καινοτομίας), ὑποχωρεῖ στίς πιέσεις τῆς ἑλληνικῆς Κυβέρνησης καί δέχεται τήν παρανομία. Σέ λίγες μέρες πεθαίνει κληροδοτώντας μαζί μέ τήν μεγάλη παράβαση, πού ταλαιπωρεῖ ἀκόμη τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία καί ἕνα ἄλλο τεράστιο θέμα, πού πολύ ἔκτοτε ἀπασχόλησε τόν Οἰκουμενικό θρόνο: Τήν ἴδρυση τοῦ λεγόμενου Τουρκορθόδοξου Πατριαρχείου τοῦ παπά Ἐφτήμ Καραχισαρίδη (μετέπειτα αὐτοαποκληθέντος Ἐρενορόλ).

Στό σημεῖο αὐτό γιά νά ἀξιολογήσουμε σωστά τό μέγεθος τῆς καταστροφῆς πρέπει νά γνωρίζουμε καί τά ἑξῆς: Τό μεγαλύτερο κακό γιά τήν Ρωμηοσύνη δέν ἦταν μόνον ὅτι μεγάλα πλήθη Ὁρθοδόξων σφαγιάσθηκαν ἢ φυγαδεύτηκαν στήν Ἑλλάδα ἢ ἀλλαξοπίστησαν παραμένοντα στήν Τουρκία. Δέν ἦταν οὔτε ἡ ματαίωση τοῦ ὄνειρου ὅτι «πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς πάλι δικά μας θά'ναι». Μέ τήν δημιουργία τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας τοῦ Κεμάλ Ἀτατούρκ καταργήθηκε ὁ Ἐθναρχικός ρόλος τοῦ Πατριαρχείου καί διά νόμου ἔπαψε νά ὑπάρχει ἡ Ὁμογένεια, ὡς ξεχωριστό ἔθνος. Τότε πραγματικά ἔσθησε τό Βυζάντιο. Ἐτσι στήν Τουρκία ἔκτοτε μόνον Τοῦρκο πολῖτες ἀναγνωρίζονται. Χαλάλι στόν Οἰκουμενισμό, πού κατάφερε αὐτό πού δέν κατάφεραν πέντε αἰῶνες Ὁθωμανικῆς καταπίεσης!...

Τρίτη φάση τοῦ οἰκουμενισμοῦ

Τό 1948 ἐκλέγεται Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὁ ἀπό Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας. Αὐτός ἐνεκαίνιασε τήν τρίτη φάση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ,

17. Τό κείμενο αὐτό ἀποτελεῖ μετάφραση τμήματος τοῦ βιβλίου τῆς Π. Διαθήκης Β'. Μακκ. 6,12-17.

18. George Horton, Ἡ κατάρα τῆς Ἀσίας, μεταφρ. Γεωργίου Τσελίκου, Ἀθήνα (χωρίς χρονολογία) σ. 104.

τίς εθνικές συμφορές του οποίου δοκίμασε σκληρά ή 'Ομογένεια της Πόλης και τό ίδιο τό Οικουμενικό Πατριαρχείο. Μέχρι τόν 'Αθηναγόρα δέν έλλειψαν βέβαια οί παραβάσεις τών Κανόνων. Αυτό έδειχνε ότι δέν είχε γίνει καμμία σωστή πνευματική αυτοκριτική. 'Ο Πατριάρχης 'Αθηναγόρας ύπήρξε ό αρχιτέκτονας του Οικουμενισμού τών ήμερών μας και κατάφερε μέ τίς ενέργειές του από τήν μιά νά φέρει τόν Πάπα στό Φανάρι και από τήν άλλη νά διώξει όλους τούς 'Ορθοδόξους από τήν Πόλη και μάλιστα σέ χρόνο ρεκόρ, μέσα σέ 10 χρόνια.

Τό φωτοστέφανο του μεγάλου Πατριάρχη, πού του προσέφεραν οί έχθροί της 'Ορθοδοξίας, δέν έπαληθεύεται από τά γεγονότα. Τά οικουμενιστικά του ανοίγματα ήταν προσεκτικά, αλλά άνυποχώρητα. Γνώριζε ότι δέν μπορεί «διά μιās» νά κάνει τήν 'Ενωση μέ τούς Παπικούς, παρ'όλο πού ένδόμυχα δέν φαινόταν νά τό αποκρούει. Μεθοδεύει τήν αποστασία. Πρώτα μέ μιά 'Εγκύκλιο του 1952 εκθέτει τήν ανάγκη του Οικουμενισμού και στήν συνέχεια ύποδεικνύει τούς τρόπους της συνεργασίας: 'Από κοινού συμμετοχή τών 'Ορθοδόξων μέ τούς έτεροδόξους στή μελέτη τών θεμάτων του Παγκοσμίου Συμβουλίου 'Εκκλησιών, συμμετοχή τών έτεροδόξων σέ λατρευτικές συνάξεις τών 'Ορθοδόξων κ.λ.π. Τό σχέδιο εξελίσσεται ραγδαία και οί οικουμενιστικές ανταλλαγές στό Πατριαρχείο πυκνώνουν. 'Ομως ό λεγόμενος μεγάλος αυτός Πατριάρχης δέν αντιλαμβάνεται τόν τρομερό κίνδυνο πού συγκεντρώνεται μέρα μέ τήν μέρα πάνω από τό ποίμνιο πού του έμπιστεύθηκε ό Θεός. 'Αφιονισμένος από τό όραμα του Οικουμενισμού δέν πληροφορείται τό φοβερό άνοσιούργημα πού προετοιμάζει όλόκληρο τό Τουρκικό Κράτος εις βάρος τών όρθοδόξων χριστιανών της Πόλης, τά Σεπτεμβριανά του 1955. Και ένω οί άγιοι Πατριάρχες τήν εποχή της Τουρκοκρατίας είχαν πληροφοριοδότες και μέσα στά 'Ανάκτορα του Σουλτάνου, προκειμένου νά προστατεύουν τό ποίμνιο, ό Πατριάρχης 'Αθηναγό-

ρας είχε έναποθέσει τίς έλπίδες του στό Βατικανό και κοιμόταν άμέριμνος, ένω όλόκληρο τό Τουρκικό 'Εθνος όργανωνόταν άπερίσπαστο, μέχρις ότου έγινε τό μεγάλο κακό: 20 δολοφονίες, 600 τραυματισμοί, 200 βιασμοί γυναικών, 4.348 καταστήματα καταστραφέντα όλοσχερως, 3.000 σπίτια έρειπωμένα, 38 έκκλησίες πυρπολημένες, 25 έκκλησίες κατεστραμμένες, 2 όστεοφυλάκια συλημένα, 2 νεκροταφεία κατασκαμμένα κ.λ.π.¹⁹ 'Ολόκληρο 'Εθνος κινητοποιήθηκε κάτω κυριολεκτικά από τήν μύτη του Πατριάρχου και αυτός δέν άντελήφθη τίποτα γιατί ήταν άφοσιωμένος στό Οικουμενιστικό του 'Όραμα. Και ένω πριν 6 μόλις χρόνια ό 'Αθηναγόρας έγκωμίαζε τό 'Ισλάμ δηλώνοντας έπίσημα ότι «τριακόσια έκατομμύρια άνθρώπων εξέλεξαν τόν Μουσουλμανισμό, ίνα δι' άλλης όδοϋ εύρουν τόν θεόν» άγνοούσε τήν δεδομένη στιγμή τί ό θεός του 'Ισλάμ και οί χοτζάδες του δίδασκαν σάν ευάρεστη στό θεό θυσία. Τήν καταστροφή δηλαδή του όρθοδόξου ποιμνίου του.

Και έπεται συνέχεια. 'Ο Πατριάρχης 'Αθηναγόρας, άν και όμολογούσε σέ όμογενή δημοσιογράφο τήν έπομένη της καταστροφής, μετά τό πέρας της έπίσκεψης του 'Αμερικανού Πρέσβυ, ότι οί «φίλοι μας μάς πρόδωσαν» συνέχισε τήν φιλοπαπική πολιτική του μέ πιό άπροκάλυπτο τρόπο. Συναντάται μέ τόν Πάπα και άνταλλάσσει άδελφικούς άσπασμούς. 'Επιταχύνει τήν ένωση κατά τίς ύποδείξεις τών Παπικών, μέχρις ότου έρχεται νέα καταστροφή. 'Απέλαση και τών τελευταίων δεκάδων 'Ελλήνων από τήν Πόλη. 'Αλλά ό παραλογισμός συνεχίζεται ... Τό Πατριαρχείο έπιμένει όχι οικουμενικά αλλά Οικουμενιστικά και οί απελάσεις τών όμογενών μαίνονται δέν παύουν ούτε μιά μέρα από τό 1964 μέχρι τό 1994²⁰. Οί περιουσίες κατάσχονται και οί άνθρωποι ταλαιπωρημένοι καταφεύγουν στήν 'Ελλάδα, ξεκινώντας από τό μηδέν. 'Ο Οικουμενισμός συνεχίζει παρά ταύτα τήν τρελλή πορεία του προς τό πουθενά.

“Ενας αιώνας Οικουμενισμού ήταν άρκε-

19. 'Εταιρεία Προστασίας 'Εθνικής Κληρονομιάς, Μικρά 'Ασία, ό υπό Τουρκικήν Κατοχήν 'Ιερός χώρος τών 'Ελλήνων, έπιμέλεια Δημήτριος Καλούμενος, εκδόσεις Πελασγός, 'Αθήνα 1996, σ. 100

20. 'Εταιρεία Προστασίας 'Εθνικής Κληρονομιάς, ένθ' άν. σ. 103.

τός για να αδειάσει την Μικρά Ἀσία και την Κωνσταντινούπολη από όλους τους Ὁρθοδόξους. Καί διερωτᾶται κάθε καλοπροαίρετος χριστιανός μέχρι πότε οἱ Πατριάρχες θά προσκυνοῦν τούς καταστροφεῖς τοῦ Γένους;

Ὁ Θεός μέσω τῶν Τούρκων πάντα σώζει τόν λαό του.

Εἶναι ἱστορικά βεβαιωμένο ὅτι ὁ Νοταρᾶς εἶχε δίκαιο διακηρύττοντας πρὶν ἀπὸ τὴν ἄλωση ὅτι «καλλίτερα φακιόλιον Τουρκικόν, παρά τιάρα Παπική». Ἐάν μᾶς εἶχαν κατακτήσει οἱ Φράγκοι θά εἶχαμε τὴν ἴδια τύχη πού εἶχαν οἱ κάτοικοι τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος στὴν κάτω Ἰταλία. Σταδιακὴ ἀφομοίωση μέχρι ἐξαφάνιση. Ἀντίθετα, μέχρι τὴν ἐποχὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἡ Ὁρθοδοξία καί ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα κυβερνοῦσαν ἀφανῶς τὴν Οἰκουμένη. Τό Πατριαρχεῖο εἶχε ὄντως Οἰκουμενικὸ χαρακτῆρα. Ὅμως οἱ Φράγκοι ξανάρχονται. Ὅχι πολιτικοστρατιωτικά αὐτὴ τὴ φορὰ, ἀλλὰ μὲ τὴν μάσκα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ Ρωμηοσύνη συστέλλεται. Εὐτυχῶς ὅμως πού ὁ Θεός δέν ξεχνᾷ τὸ λαό του καί βάζει πάλι τὸν Τοῦρκο νὰ μᾶς συγκρατήσῃ ἀπὸ τὸν ὄλεθρο.

Ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, μὴ διδαχθέντες ἀκόμη ἀπὸ τὰ ὅσα μέχρι σήμερα δεινὰ ἐπεσώρρευσε ὁ Οἰκουμενισμός, ὄχι μόνον συμπνευματίζονται καί συμπροσεύχονται μὲ τούς Παπικούς, ἀλλὰ τὸ δηλώνουν καί ἐπίσημα. Νά τί γράφει τὸ Ἐπίσημο Περιοδικὸ τοῦ Πατριαρχείου, ἀναφερομένο στὴν ἐπίσκεψη τῆς Πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας στό Βατικανὸ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς κ. Δημήτριο στίς 29.6.2003: «Ἡ Πατριαρχικὴ Ἀντιπροσωπεία παρέστη **συμπροσευχομένη**²¹ ἀπὸ τιμητικῆς θέσεως κατὰ τε τὸν Ἑσπερινὸν τῆς ἑορτῆς, ἐν τῇ Βασιλικῇ τοῦ Ἁγίου Πέτρου Ρώμης, καί κατὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, τὸ ἔσπερας τῆς Κυριακῆς, 29ῆς Ἰουνίου, τελεσθεῖσαν καί ἐφέτος ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς ἄνω Βασιλικῆς, προεξάρχοντος τοῦ Ἁγιωτάτου Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β'»²²

Τό κομβοῖ τῆς ἄνευ ὄρων παράδοσης στόν

Πάπα συνεχίζεται. Στὴ θρονικὴ ἑορτὴ τοῦ Βατικανοῦ, πρὶν μερικοὺς μῆνες, πάλιν παρὼν ὁ Πατριάρχης. Ἐνδεδυμένος καί πάλιν τὸν τιμημένο ἀπὸ Ὁρθοδόξους Αὐτοκράτορες καί Ἀρχιερεῖς Μανδύα προσέφερε ἀδελφικούς ἀσπασμούς στόν Πάπα. Μὲ ποιὰ ἀνταλλάγματα; Τὴν μεσολάβηση τοῦ Πάπα νὰ ἀνοίξῃ ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης; Δέν γνωρίζουμε ἂν πράγματι οἱ Εὐρωπαῖοι ἀπαίτησαν ἀπὸ τὴν Τουρκία νὰ ἀνοίξῃ τὴν Χάλκη ἢ ἂν τὸ ἔκαναν μόνον γιὰ τὸ θεαθῆναι. Ἀλλὰ οὔτε ὁ Θεός οὔτε οἱ Τοῦρκοι συμφωνοῦν μὲ αὐτὲς τίς μεθοδεύσεις. Ἀποτέλεσμα τῶν πιέσεων αὐτῶν γιὰ τὸ ἀνοίγμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης ἦταν νὰ συνέλθῃ τὸ Ἐθνικὸ Συμβούλιο τῆς Τουρκίας, νὰ συζητήσῃ σχετικὰ μὲ τὸ Πατριαρχεῖο καί νὰ ἀποφασίσῃ νέες μεθοδεύσεις σὲ βάρος του. Ἔτσι, ἀντὶ νὰ ὠφεληθῇ τὸ Πατριαρχεῖο ἀπὸ αὐτὲς τίς παπικὲς συνηγορίες, προσέκνυψαν νέα μπλεξίματα. Τό τουρκικὸ «παρακράτος» (ἢ ὅπως τὸ ὀρίζουν κάποιοι «Τὸ Βαθὺ τουρκικὸ κράτος») ἀντεπιτίθεται μὲ βόμβες, διαδηλώσεις, ἀπειλές, «γκρίζους λύκους» κ.λ.π.

Ἐάν, ὡς Ὁρθόδοξοι χριστιανοί, σταθοῦμε μπροστά στὰ γεγονότα ψυχραῖμα καί μὲ βοήθῃ τὴν ἱστορία προσπαθήσουμε νὰ τὰ ἐρμηνεύσουμε, θά κατανοήσουμε ὅτι αὐτὴν τὴ στιγμή μιλάει ὁ Τοῦρκος ἀλλὰ... γιὰ λογαριασμὸ τῶν Ὁρθοδόξων. Ὅλων ἐκείνων τῶν ταπεινῶν ψυχῶν πού βλέπουν τὸν ἐπάρατο Παπισμὸ νὰ εἰσχωρεῖ στό σημαντικότερο πνευματικὸ καθίδρυμα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ὁ Τοῦρκος ἀντιτίθεται στὴν ἐπαναλειτουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Στὴν Σχολὴ ἐκείνη, πού ὅταν λειτουργοῦσε, δέν στήριξε καθόλου τὴν Ὁρθοδοξία. Ἡ Σχολὴ αὐτὴ ἔβγαλε πολλοὺς Ἀθέους, Οἰκουμενιστές, Ἀγνωστικιστές κ.λ.π, πού ὄχι μόνον δέν στήριξαν, ἀλλὰ ζημίωσαν σημαντικὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Δέν λησμονοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι ὅτι τὸ πιὸ θλιβερὸ Οἰκουμενιστικὸ Κείμενο πού ἐξήλθε ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο, ἡ ἐπάρατη Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, πού πιὸ πάνω ἀναφέραμε, εἶναι ἔργο τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς

21. Ἡ ὑπογράμμιση δική μας.

22. Περιοδικὸ Ὁρθοδοξία, περίοδος Β, ἔτος Ι (2003) τ. β'. σσ. 588-589.

αυτής: Σελευκείας Γερμανού, Ί. Ευστρατίου, Β. Στεφανίδου, Β. Ἀντωνιάδου καί Π. Κομνηνοῦ.²³

Διερωτᾶται κάθε χριστιανός: Πῶς γίνεται οἱ ἄπλοοὶ ἄνθρωποι νά καταλαβαίνουν ὅτι οἱ ἐναγκαλισμοὶ μέ τόν Πάπα δέν μᾶς πρόσφεραν τίποτε καί νά μήν τό κατανοοῦν αὐτό οἱ ἐπίσημοι ταγοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας; Μήπως βρίσκονται στήν ἴδια πνευματική κατάσταση μέ τούς πνευματικούς ἡγέτες τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ, πού δέν ἀνεγνώρισαν τόν Κύριο τῆς Δόξης καί Τόν ἐσταύρωσαν; Αὐτούς γιά τούς ὁποίους εἶπε ὁ προφήτης «Ἀκοῆ ἀκούσετε καί οὐ μή συνῆτε καί βλέποντες βλέπετε καί οὐ μή ἴδητε· ἐπαχύνθη γάρ ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ τούτου, καί τοῖς ὠσίν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν καί τούς ὀφθαλμούς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσιν τοῖς ὀφθαλμοῖς καί τοῖς ὠσίν ἀκούσωσιν καί τῇ καρδίᾳ συνῶσιν καί ἐπιστρέψωσιν καί ἴσσομαι αὐτούς»²⁴. Τόση ἐπιμονή σέ μιά καταστροφική τακτική!

Ὁ Οἰκουμενισμός ἐξελισσεται σέ χρόνιο νόσημα. Φτάσαμε ἔτσι αἰσίως στήν θρονική ἐορτή τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ προηγούμενου ἔτους κατά τήν ὁποίαν οἱ Παπικοί μᾶς ἔφεραν «πλούσια δῶρα», ἀλλά ἀμφιβόλου γνησιότητος. Ἱερά λείψανα δῆθεν μεγάλων ἁγίων πού οἱ πλιατσικολόγοι ἀμόρφωτοι Σταυροφόροι εἶχαν προβλέψει φαίνεται... νά «πακετάρουν» καί νά σημειώσουν τά χαρακτηριστικά τους, ὅταν τά ἄρπαζαν, ὥστε ἐν καιρῷ... νά μᾶς τά ἐπιστρέψουν. Δόξες λοιπόν καί πάλι ἀπό τό Βατικανό πού παρουσιάζεται ὅτι μᾶς ἀγαπάει τόσο πολύ... Ἀλλά ἐκεῖ πού οἱ Ὁρθόδοξοι ξεχνοῦν τόν Θεό καί τήν Ἀλήθειά Του, ἐκεῖ πού μετέρχονται πρακτικές πού ἀπαγορεύει ὁ Νόμος Του, ἐκεῖ πού γίνονται τέτοιες συναλλαγές μέ αἰρετικούς ὁ Θεός δέν εἶναι ἀπών καί ἀνύπαρκτος, ἀλλά δείχνει σημάδια τῆς παρουσίας Του. Ὑπενθυμίζει μέ πολλούς τρόπους ὅτι Ὁρθοδοξία δέν εἶναι ὑπόθεση κάποιων Ἀρχιερέων, μέ ἡ χωρίς ποιῆμιον, ἀλλά τοῦ εὐλογημένου Λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί ὅταν δέν μιλοῦν οἱ ἀρμόδιοι, φωνάζουν ἀκόμη καί οἱ πέ-

τρεις («Οἱ λίθοι κεκράζονται»). Στέλνει λοιπόν ὁ Θεός τήν Κυβέρνηση τῆς Ἀγκυρας καί μιλάει τή γλώσσα τῆς ἀλήθειας ὄχι μόνον ξεκάθαρα, ἀλλά καί ... θεολογικότατα. Τί λέγει: «Τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως δέν εἶναι Οἰκουμενικό». Ἡ θέση αὐτή τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως ἴσως φαίνεται σέ πολλούς Ἑλληνες προκλητική. Ἄν ὅμως τήν συνδυάσει κανεῖς μέ ὅσα πῖό πάνω εἶπαμε, κατανοεῖ ὅτι εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀληθινή. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο πρό πολλοῦ ἔχει ἐγκαταλείψει τήν προσπάθεια προστασίας τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνά τήν Οἰκουμένη καί ἔχει γίνει δορυφόρος τοῦ Πάπα καί ὁπαδός τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ τῆς Ἐποχῆς μας. Μοιράζεται ἕνα μέρος «πνευματικῆς» δικαιοδοσίας μαζί μέ τούς αἰρετικούς, τούς ἀντίχριστους, τούς εἰδωλολάτρες κ.λ.π. Ἀπό Οἰκουμενικό πού ἦταν ἔγινε Οἰκουμενιστικό. Δέν φταίει ὁ Τοῦρκος, ἄν αὐτό τό ἐκφράζει δημόσια κατά θεία νεύση. Οἱ συμπροσευχές τῆς Ἀσίζης ὑπό τόν Πάπα, οἱ διακηρύξεις τοῦ Μπάλαμαντ, οἱ ἐπίσημες δηλώσεις περιφρόνησης πρός τούς ἱ. κανόνες καί τούς ἁγίους πατέρες, ἡ πειθήνια ὑπακοή στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν καί τόσες ἄλλες μειοδοσίες δέν ἀγνοοῦνται ἀπό τόν μακρόθυμο Ἁγιο Θεό. Νά λοιπόν πού ὁ Τοῦρκος μᾶς θυμίζει τήν ἀλήθεια «Δέν εἶσατε Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο» λέγει. Καί θά μπορούσε νά συμπληρώσει «ἀλλά μόνον Οἰκουμενιστικό».

Γιά νά μήν νομισθῆ ὅτι εἶναι ὑπερβολή μερικῶν φανατικῶν Ὁρθοδόξων ἡ ταύτιση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέ τόν Πάπα ἐρχεται πρόσφατα ὁ Ἀρχιεραβδίνος Harry Ojalno νά δικαιολογήσει τήν μετά 22 ἔτη ἄρνηση τῆς Τουρκίας νά ἐπιτρέψει τή λειτουργία στόν Ἱ. Ναό τοῦ Ἁγ. Νικολάου στά Μύρα τῆς Λυκίας, χαρακτηρίζοντας τό Πατριαρχεῖο ὡς «μία ἐκκλησία πού ἀνέχθηκε τόν βασιανισμό τῶν Ἑβραίων στόν κόσμο τό 1675...»²⁵. Θά πληρώσουμε δηλαδή καί γιά τά ἐγκλήματα τοῦ Παπισμοῦ. Τόσο πολύ φαινόμεστε ταυτισμένοι μέ τόν Πάπα.

23. Βασιλείου Σταυρίδου, Ἱστορία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήναι 1967, σ. 144

24. Ἦσ. 6,9-10.

25. Περιοδικό *Παρακαταθήκη*, τεῦχος 39, Νοεμ-Δεκεμ. 2004, σ. 21.

Μᾶς πικραίνει ἡ Τουρκία ὅταν ἐπίσημα ἀποκλείει τὸν τίτλο τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἀπὸ τὸν Πατριαρχικό Θρόνο τῆς Κωνσταντινούπολης. Δέν μᾶς πίκρανε ὅμως ἀσυγκρίτως περισσότερο ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ὅταν –ὡς ἐπίσκοπος Φιλαδελφείας– μιλώντας γιὰ τὴν Οἰκουμενικότητα τοῦ Θρόνου κατὰ τὴν Θρονική ἐορτή τοῦ Πατριαρχείου τὴν 30.11.1980 μπροστά στὸν Πάπα μεταξὺ ἄλλων ἀμφιλέκτων διατυπώσεων κατέληξε στὴν ἐξῆς δουλική πρὸς τὸν Πάπα ἀποστροφή «Ἰδοὺ ὅτι σήμερον “συνερχομένων ἡμῶν” τῶν τοῦ Ἁνδρέου μετὰ τῶν τοῦ Πέτρου “οὐκ ἔστι εἰσέτι κυριακὸν δεῖπνον φαγεῖν”. Ἁκριδῶς δέ πρὸς τοῦτο, διὰ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς ἀπὸ κοινοῦ κλάσεως τοῦ ἄρτου προσευχόμεθα καὶ συνεργαζόμεθα καὶ διαλεγόμεθα»²⁶. Ἐὰν καταλαβαίνουμε σωστά, αὐτὰ τὰ φοβερά λόγια σημαίνουν ὅτι δέν ὑπάρχει Κυριακὸ Δεῖπνο, Θεία Λειτουργία δηλαδή, ὅσο δέν ἐνωθήκαμε μέ τὸν Πάπα. Τόση ὑποτίμηση τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας οὔτε οἱ Τοῦρκοι δέν ἀξίωσαν. Νά λοιπόν πού ἡ Τουρκία ἔχει νά παίξει πάλι ρόλο σωτήρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θέλει νά μᾶς σώσει· γι’ αὐτὸ πάλι μέ αὐτὸν τὸν τρόπο μᾶς προειδοποιεῖ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ νομίζω ὅτι πρέπει ὅλοι νά διερωτηθοῦμε: Εἶναι σίγουρο ὅτι ὁ Πάπας, πού θέλει νά φαίνεται ὡς ὁ Οἰκουμενικός Πνευματικός Ἡγέτης, δέν ἔχει καμμιά ἀνάμειξη σέ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀμφισβήτηση τοῦ τίτλου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Εἶναι σίγουρο ὅτι δέν χαιρεται ὅταν διαπιστώνει ὅτι, ἐνῶ δέν στερεῖται τοὺς ἐναγκαλισμούς τοῦ Πατριάρχη, τὸ Πατριαρχεῖο ὅλο καὶ μπερδεύεται; Πῶς ἐξηγεῖται ὅτι σέ ἓνα Ἰσλαμικὸ Κράτος, ὅπως ἡ Τουρκία, οἱ Παπικοί ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς χαιροῦν πάσης τιμῆς καὶ ἀνέσεως, ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι ὄχι;

Ἐὰν συνεχισθῇ πάντως ἡ Οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ τακτικὴ δέν πρέπει νά ἀποκλείουμε ἄλλες μεγαλύτερες καταστροφές ὅπως π.χ. ἀπομάκρυνση τοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ τὴν Πόλη, κατάληψη τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου ἀπὸ

ἄλλοιθνηεῖς, ἀνοιχτὴ ἀνταρσία τοπικῶν ἐκκλησιῶν, ὅπως πρόσφατα τῆς Ἑλλάδος κ.ἄ. Στὰ χέρια τοῦ Πατριάρχου εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ μέλλον τοῦ Πατριαρχείου. Ἐὰν ἀκούσει τέλος πάντων τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ ἀπὸ ... τὴν Ἁγκυρα. Καὶ ἂς τὴν μεταγλωττίσει σωστά.

Ἐπίλογος

... ἀπὸ ἓναν ἄλλο εὐτυχῆ Ἐπίλογο ἑνὸς πρώιμου Οἰκουμενισμοῦ

Κείμενο

«... καὶ ἐπλάνησε Μανασσῆς τὸν Ἰούδα καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλήμ τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρὸν ὑπὲρ πάντα τὰ ἔθνη, ἃ ἐξῆρεν Κύριος ἀπὸ προσώπου υἱῶν Ἰσραήλ. Καὶ ἐλάλησε Κύριος ἐπὶ Μανασσῆ καὶ ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐπήκουσαν. Καὶ ἤγαγε Κύριος ἐπ’ αὐτούς τοὺς ἄρχοντας τῆς δυνάμεως βασιλέως Ἀσσοῦρ, καὶ κατέλαβον τὸν Μανασσῆ ἐν δεσμοῖς καὶ ἔδησαν αὐτόν ἐν πέδαις καὶ ἤγαγον εἰς Βαβυλῶνα. Καὶ ὡς ἐθλίβη, ἐζήτησε τὸ πρόσωπον Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ καὶ ἐταπεινώθη σφόδρα ἀπὸ προσώπου Θεοῦ πατέρων αὐτοῦ. Καὶ προσήυξατο πρὸς αὐτόν, καὶ ἐπήκουσεν αὐτοῦ· καὶ ἐπήκουσεν τῆς βοῆς αὐτοῦ καὶ ἐπέστρεψεν αὐτὸς εἰς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· καὶ ἔγνω Μανασσῆς ὅτι Κύριος αὐτὸς ἐστὶ Θεός. Καὶ μετὰ ταῦτα ὤκοδόμησε τείχος ἔξω τῆς πόλεως ... καὶ ὕψωσε σφόδρα. Καὶ κατέστησε ἄρχοντας τῆς δυνάμεως ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι ταῖς τειχίρεσιν ἐν Ἰούδα καὶ περιεῖλε τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλοτρίους καὶ τὸ γλυπτὸν ἐκ οἴκου Κυρίου καὶ πάντα τὰ θυσιαστήρια, ἃ ὤκοδόμησεν ἐν ὄρει οἴκου Κυρίου καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔξωθεν τῆς πόλεως. Καὶ κατώρθωσε τὸ θυσιαστήριον Κυρίου καὶ ἐθυσίασεν ἐπ’ αὐτὸ θυσίαν σωτηρίου καὶ αἰνέσεως καὶ εἶπε τῷ Ἰούδα τοῦ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ Ἰσραήλ».

26. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Βαρθολομαίου, Ἡ Οἰκουμενικὴ καὶ ἡ Οἰκουμενιστικὴ Ἀποστολή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήνα 1981, σ. 14.

Μετάφραση

... Ὁ (βασιλιάς) Μανασσῆς ἀποπλάνησε τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τοὺς Ἰουδαίους γενικά, ὥστε νά πέσουν στό κατάντημα τῆς Εἰδωλολατρίας, περισσότερο μάλιστα ἀπό ὅλα τὰ Ἔθνη, πού εἶχε ἐξαφανίσει ὁ Κύριος ἀπό μπροστά τους. Καί μίλησε ὁ Κύριος στόν Μανασσῆ καί στό λαό του καί δέν ὑπάκουσαν. Τότε ξεσήκωσε ὁ Κύριος ἐναντίον τους τοὺς στρατηγούς τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ τῶν Ἀσσυρίων καί συνέλαβαν τόν Μανασσῆ καί τόν ἔδεσαν. Δεμένο μέ χειροπέδες τόν ὀδήγησαν στή Βαβυλῶνα. Ὁ Μανασσῆς, ὅταν βασανίσθηκε, ἀναζήτησε πάλι τόν Θεό τῶν Πατέρων του. Προσευχήθηκε πρὸς αὐτόν καί ὁ Θεός τόν ἄκουσε. Ἦκουσε δηλαδή ὁ Θεός τὴν κραυγή πού ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πονεμένη προσευχή του καί τόν ξανάφερε στήν Ἱερουσαλήμ

καὶ τοῦ ξανάδωσε τόν Βασιλικό Θρόνο. Ἦτσι ἔμαθε ὁ Μανασσῆς ὅτι μόνον ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός. Στὴ συνέχεια ἀνοικοδόμησε τὸ τεῖχος ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ... καὶ τὸ ἔκανε πολὺ ψηλὸ. Καὶ ἐγκατέστησε στρατηγούς σὲ ὅλες τίς πόλεις τῆς Ἰουδαίας πού περικεῖχε. Τότε ἐξαφάνισε τὰ ἀγάλματα τῶν ξένων θεῶν καὶ τὸ γλυπτό ἄγαλμα πού ἦταν στό Ναὸ τοῦ Κυρίου. Ἀκόμη ὅλους τοὺς βωμούς πού εἶχε ἀνοικοδομήσει προηγουμένως στό ὄρος τοῦ Κυρίου στήν Ἱερουσαλήμ τοὺς κατέστρεψε καὶ τοὺς πέταξε ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλη. Καὶ ἔχτισε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ θυσιαστήριο τοῦ Κυρίου καὶ θυσίασε σὲ αὐτὸ θυσίαν εὐχαριστίας γιὰ τὴ σωτηρία του καὶ δοξολογίας στόν Θεό. Καὶ διέταξε τόν Ἰουδαϊκὸ Λαὸ νά λατρεύει μόνον τόν Κύριο, τόν Θεὸ τοῦ Ἰσραήλ. (Β΄ Παραλ. 33, 9-16)

Ούτε αίρεσις ούτε σχίσμα ο παπισμός! (Πλέον τολμηροί οι νέοι Λατινόφρονες)

Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης, Καθ. της Θεολογικής Σχολής του Παν/μίου Θεσσαλονίκης
[alopsis](#)

1. Μικρές ή μεγάλες οι διαφορές που μας χωρίζουν;
 2. Είναι αιρετικοί οι Λατίνοι, γιατί σφάλλουν στην πίστη
 3. Οι Λατίνοι ούτε αιρετικοί ούτε σχισματικοί, αλλά αδελφοί άλλου δόγματος
 4. Οι απόψεις του αρχιεπισκόπου και του μητροπολίτου Καλαβρύτων
 5. Συκοφαντίες και διώξεις των αγωνιστών
- Επίλογος

1. Μικρές ή μεγάλες οι διαφορές που μας χωρίζουν;

Στα «Απομνημονεύματα» του Συλβέστρου Συροπούλου, την πιο αυθεντική και αξιόπιστη πηγή για όσα συνέβησαν στην «Ενωτική ψευδοσυνόδο της Φεράρας-Φλωρεντίας (1438-1439), υπάρχει ένα επεισόδιο, όπου πρωταγωνιστούν οι λατινόφρονες της συνόδου και ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, το οποίο προβαλλόμενο στη σημερινή συγκυρία των αγαπητικών ασπασμών και θεολογικών ανοιγμάτων προς τον Παπισμό, φανερώνει ότι οι σημερινοί λατινόφρονες έχουν προχωρήσει στον φιλολατινισμό, επομένως και στην αποστασία και προδοσία της πίστεως, πολύ περισσότερο από τα παλαιά πρότυπά τους, τον Βησσαρίωνα Νικαίας, τον Ισίδωρο Κιέβου, κ.α..

Είχε ήδη συγκροτηθεί κατά την διάρκεια της συνόδου η ισχυρή ομάδα των λατινοφρόνων, οι οποίοι εξεβίασαν ακόμη και τον αυτοκράτορα για την υπογραφή του ενωτικού όρου. Ο μόνος άκαμπτος και ανυποχώρητος ήταν ο μητροπολίτης της Εφέσου Άγιος Μάρκος Ευγενικός, ο οποίος επέμενε ότι **έπρεπε πρώτα οι Λατίνοι να παραδεχθούν τις πλάνες και τις αιρέσεις τους**, να συμφωνήσουν στις αλήθειες της βασιζόμενης στην Αγία Γραφή και στην Πατερική Παράδοση κοινής μέχρι του σχίσματος διδασκαλίας, και κατόπιν να υπογραφεί ο όρος της ενώσεως, ώστε η ειρήνη και η ενότητα να είναι αληθινή και σταθερή, όχι εικονική και εύθραυστη. **Πώς είναι δυνατόν να ενωθούν η αλήθεια και η πλάνη, η Ορθοδοξία και η αίρεση;**

Στη συνάφεια αυτή μας διηγείται ο Συρόπουλος ότι «*οι του λατινικού επιθέμενοι*», οι λατινόφρονες δηλαδή εκ των Ορθοδόξων, επαινούσαν την ομόνοια και την ειρήνη, χωρίς δογματικές προϋποθέσεις, όπως κάνουν και σήμερα οι Οικουμενισταί, που παρασύρουν τον ακατήχητο και απληροφόρητο λαό με παχειά λόγια περί αγάπης, ωσάν να είναι αυτοί αγαπητικώτεροι και φιλανθρωπότεροι του Χριστού, των Αποστόλων και των Αγίων, που καταδικάζουν με αυστηρότητα την πλάνη και την αίρεση, τους ψευδοπροφήτες και ψευδοδιδασκάλους.

Εσχεδίαζαν μάλιστα και εχάλκευσαν με κρυφές συμφωνίες την ένωση, χωρίς να ενημερώνουν όλα τα μέλη της αντιπροσωπείας, για να μην υπάρχουν αντιδράσεις, όπως δεν ενημερώνεται και σήμερα ο πιστός λαός και δεν αντιλαμβάνεται γι' αυτό ότι η ένωση γίνεται ήδη σταδιακά, έχει προχωρήσει ουσιαστικά με συμπροσευχές, συλλειτουργία και αμοιβαία εκκλησιολογική αναγνώριση, εις τρόπον ώστε το κοινό ποτήριο, όταν έλθει επισήμως, να αποτελεί απλώς μια επισφράγιση και επικύρωση της γενόμενης ήδη ενώσεως. Άλλωστε, μήπως δεν υπάρχει και σήμερα κοινό ποτήριο με τους Μονοφυσίτες στην Αντιόχεια, στην Αμερική και αλλαχού, όπως και με τους Λατίνους σε μεμονωμένες γνωστές περιπτώσεις; Όταν στο επεισόδιο ο μητροπολίτης Ηρακλείας ζήτησε να έχουν στα χέρια τους το ενωτικό κείμενο που ετοίμασαν ο Βησσαρίων και η ομάδα του, ώστε να το μελετήσουν προσεκτικά, γιατί από μια απλή ακρόασή του δεν μπορούσαν να σχηματίσουν γνώμη, δέχθηκε αυστηρή και ειρωνική την παρατήρηση ότι είναι ντροπή να ισχυρίζονται μερικοί ότι δεν συνεκράτησαν και ελησμόνησαν τα αναγνωσθέντα. Με τέτοια βιασύνη, επιπολαιότητα και κρυψίνοια προχωρούσαν οι λατινόφρονες στην συμφωνία σε θέματα πίστεως: **«Τοιαύτας διασκέψεις και μελέτας ηξίου γίνεσθαι εις τας περί της πίστεως εκθέσεις τε και συγκαταθέσεις»**. [1]

Ισχυρίζονταν επίσης οι λατινόφρονες ότι οι διαφορές που μας χωρίζουν από τους Λατίνους είναι μικρές, και αν οι δικοί μας θελήσουν να γίνει η ένωση, εύκολα θα διορθωθούν. Όταν ο Άγιος Μάρκος αντέτεινε ότι είναι μεγάλες οι διαφορές που μας χωρίζουν, του απήντησαν, ότι δεν είναι αιρετικοί οι Λατίνοι και δεν μπορεί να τους ονομάζει αιρετικούς, γιατί ούτε και οι προηγούμενοι λόγιοι και άγιοι άνδρες ονόμαζαν τον Λατινισμό αίρεση. Ο Άγιος Μάρκος αποκρίθηκε ότι είναι αίρεση, και έτσι τους θεωρούσαν και οι προηγούμενοι αλλά δεν θέλησαν να διακηρύξουν φανερά και να καταδικάσουν τους Λατίνους ως αιρετικούς, γιατί ήλπισαν και περίμεναν, ότι θα επιστρέψουν, και γιατί είχαν ανάγκη της φιλίας τους· αν αμφέβαλλαν γι' αυτό, θα μπορούσε

να τους αποδείξει με μαρτυρίες από τα κείμενα ότι τους θεωρούσαν ως αιρετικούς: *«Αίρεσις ἐστὶ, καὶ οὕτως εἶχον αὐτὴν καὶ οἱ προ ημῶν, πλην οὐκ ηθέλησαν θριαμβεύειν τοὺς Λατίνους ὡς αιρετικούς, τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν ἐκδεχόμενοι καὶ τὴν φιλίαν πραγματευόμενοι· εἰ δε βούλεσθε, δείξω ὑμῖν ἐγὼ ὅπως εἶχον τούτους αιρετικούς»*. [2]

2. Είναι αιρετικοί οι Λατίνοι, γιατί σφάλλουν στην πίστη.

Στην περίφημη *«Εγκύκλιο τοῖς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς καὶ τῶν νήσῶν εὐρισκομένοις Ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς»*, που ἔστειλε ὁ Ἅγιος Μάρκος ἕνα χρόνο περίπου μετὰ τὴν σύνοδο (1440/41), ἀπὸ τὴν Λήμνο, ὅπου εἶχε ἐξορισθεῖ, γιὰ νὰ ενημερώσει τοὺς Ὀρθοδόξους γιὰ ὅσα συνέβησαν καὶ συζητήθηκαν στὴν Φλωρεντία, παρουσιάζει καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν Λατινοφρόνων. Ἐνα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰ ἔλεγε, ὅπως μᾶς παρουσίασε καὶ ὁ Συρόπουλος, ὅτι οὐδέποτε θεωρούσαμε τοὺς Λατίνους ὡς αιρετικούς, ἀλλὰ μόνον ὡς σχισματικούς: *«Οὐδέποτε φησί, τοὺς Λατίνους ὡς αιρετικούς εἶχομεν, ἀλλὰ μόνον σχισματικούς»* [3]. Ἐδῶ ἐξηγεῖ ὁ Ἅγιος Μάρκος ὅτι τὸ νὰ ονομάζουμε τοὺς Λατίνους σχισματικούς τὸ δανεισθήκαμε ἀπὸ ἐκείνους· μᾶς ονομάζουν ἐκεῖνοι σχισματικούς, γιὰτὶ δὲν ἔχουν νὰ μᾶς κατηγορήσουν κάτι ὡς πρὸς τὴν πίστη, ὡς πρὸς τὰ δόγματα, ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν δεχθήκαμε τὴν ὑποταγὴ στὸν πάπα, τὴν ὁποία οφείλουμε, ὅπως πιστεύουν. Πρέπει ὅμως νὰ σκεφθούμε ἀν εἶναι σωστὸ νὰ ἀνταποδίδουμε καὶ ἐμεῖς χαριζόμενοι τὸν ἴδιο χαρακτηρισμὸ τοῦ σχισματικοῦ καὶ ὄχι τοῦ αιρετικοῦ, ὅπως εἶναι σωστὸ, ἀφοῦ πλανῶνται στὴν πίστη.

Γνωρίζει ὁ Ἅγιος Μάρκος, ὅπως οφείλουν νὰ γνωρίζουν ὅλοι οἱ κληρικοί καὶ οἱ θεολόγοι, ὅσα κλασσικὰ καὶ κοινῶς ἀποδεκτὰ στὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση διετύπωσε ὁ Μέγας Βασίλειος, ἐξηγώντας τὴν διαφορά που ὑπάρχει ἀνάμεσα σὲ τρεῖς ἐκκλησιολογικὲς παραβάσεις, στὴν αἵρεση, στὸ σχίσμα καὶ στὴν παρασυναγωγὴ. Γράφοντας στὸν Ἀμφιλόχιο Ἰκονίου σχετικά με τὴν ἀναγνώριση τοῦ βαπτίσματος τῶν αιρετικῶν διευκρινίζει ὅτι τῶν μὲν αιρετικῶν τὸ βάπτισμα εἶναι ἐντελῶς ἀπαράδεκτο, ὄχι ὅμως καὶ τῶν σχισματικῶν καὶ παρασυναγωγῶν. Λέγει λοιπὸν, ὅτι οἱ παλαιοὶ διακρίνουν ἀνάμεσα σὲ τρεῖς αἵρέσεις, σὲ σχίσματα καὶ σὲ παρασυναγωγές. Στὲς αἵρέσεις ἀνήκουν οἱ ἐντελῶς ἀποκεκομμένοι καὶ ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὴν πίστη, ὅσοι σφάλλουν στὴν πίστη, σὲ σχίσματα ἐκεῖνοι, που διαφοροποιήθηκαν γιὰ κάποια ἐκκλησιαστικὰ θέματα, διοικητικὰ, εορτολογικὰ, κ.α., που ὅμως εἶναι ἰάσιμα, σὲ παρασυναγωγές δὲ οἱ συνάξεις μερικῶν ἀνυπότακτων πρεσβυτέρων ἢ ἐπισκόπων, ἀλλὰ καὶ λαϊκῶν: *«Ἐκεῖνο γὰρ ἔκριναν οἱ παλαιοὶ δέχεσθαι βάπτισμα, τὸ μηδὲν τῆς πίστεως παρεκβαίνον»*.

Ὅθεν τὰ μὲν, αἵρέσεις ὠνόμασαν, τὰ δε, σχίσματα, τὰ δε παρασυναγωγάς. Αἵρέσεις μὲν τοὺς παντελῶς ἀπερρηγμένους καὶ κατ' αὐτὴν τὴν πίστην ἀπηλλοτριωμένους. Σχίσματα δε, τοὺς δι' αἰτίας τινὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ζητήματα ἰάσιμα πρὸς ἀλλήλους διενεχθέντας. Παρασυναγωγάς δε τὰς συνάξεις, τὰς παρά τῶν ἀνυποτάκτων πρεσβυτέρων ἢ ἐπισκόπων, καὶ παρά τῶν ἀπαιδευτῶν λαῶν γινομένας». [4]

Σύμφωνα, λοιπὸν, με αὐτὴν τὴν ἱεράρχηση καὶ διαβάθμιση τῶν ἐκκλησιολογικῶν παρεκκλίσεων ἡ αἵρεση, που σημαίνει παρέκκλιση καὶ ἀποξένωση στὴν πίστη, ἀποξενώνει παντελῶς τοὺς αιρετικούς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ καθιστᾷ τὸ βάπτισμα καὶ ὅλα τὰ μυστήριά τους ἄκυρα καὶ ἀνυπόστατα, ὥστε ὅταν κάποιος αιρετικὸς θελήσει νὰ ἐπιστρέψει στὴν Ἐκκλησία βαπτίζεται ἐξ ἀρχῆς, σαν νὰ ἦταν ἀβάπτιστος. Οἱ τότε λοιπὸν λατινόφρονες χαριζόμενοι στοὺς Λατίνους, τοὺς κατέτασαν ὄχι στοὺς αιρετικούς, στὴν χειρότερη δηλαδὴ τάξη τῶν ἐκκλησιολογικῶν παρεκκλίσεων, ἀλλὰ στὸ σχίσμα, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι εἶναι ἰάσιμες οἱ διαφορές που μᾶς χωρίζουν καὶ μποροῦν νὰ διορθωθοῦν.

Ὁ Ἅγιος Μάρκος ἀναφερόμενος στὴν αἵρεση τοῦ filioque - στὴν βλάσφημη δηλαδὴ προσθήκη στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως τῆς φράσεως «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ» - προκειμένου περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, λέγει ὅτι τοὺς ἀποκόψαμε ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας *«ὡς ἄτοπα καὶ δυσσεβῆ φρονούντας καὶ παραλόγως τὴν προσθήκην ποιήσαντας»*. Καὶ προσθέτει: *«Οὐκοῦν ὡς αιρετικούς αὐτοὺς ἀπεστράφημεν, καὶ διὰ τοῦτο αὐτῶν ἐχωρίσθημεν. Διατί γὰρ ἄλλο; Φασὶ γὰρ οἱ φιλευσεβεῖς νόμοι· ἄιρετικὸς ἐστὶ καὶ τοῖς κατὰ τῶν αιρετικῶν νόμοις ὑπάκειται ὁ καὶ μικρὸν γοῦν τι παρεκκλίνων τῆς ὀρθῆς πίστεως'· εἰ μὲν οὖν οὐδὲν τι παρεκκλίνουσιν οἱ Λατίνοι τῆς ὀρθῆς πίστεως, μάτην αὐτοὺς ὡς εἰκεν, ἀπεκόψαμεν εἰ δε καὶ παρεκκλίνουσιν ὅλως, καὶ ταῦτα περὶ τὴν θεολογίαν τοῦ Ἁγίου*

Πνεύματος, εις ό βλασφημήσαι κινδύνων ο χαλεπώτατος, αιρετικοί είσιν άρα, και ως αιρετικούς αυτούς απεκόψαμεν». [5]

3. Οι Λατίνοι ούτε αιρετικοί ούτε σχισματικοί, αλλά αδελφοί άλλου δόγματος!

Οι Λατινόφρονες, λοιπόν, της εποχής του Αγίου Μάρκου Ευγενικού και της ψευδοσυνόδου Φεράρας-Φλωρεντίας, δεν αμνήστευσαν παντελώς τους Λατίνους. Τους έκαναν απλώς την χάρη να τους επιρρίπτουν όχι την βαρύτερη και πρώτη εκκλησιολογικά παράβαση της αιρέσεως, όπως πρέπει με βάση τις αποφάσεις των συνόδων και τις πάμπολλες γνώμες μεγάλων και αγίων Πατέρων, που ανά πάσαν στιγμήν ήταν έτοιμος να παρουσιάσει ο μεγάλος Ομολογητής, αλλά την ελαφρότερη και δεύτερη εκκλησιολογική παράβαση του σχίσματος, ώστε να διευκολυνθεί η **συσκευαζόμενη και χαλκευόμενη εν κρυπτώ ένωση**, όπως γίνεται και σήμερα, με τολμηρότερα μάλιστα και πιο ρηζικέλευθα βήματα στην οδό της αποστασίας.

Σήμερα «**οι του Λατινισμού εφιέμενοι**», οι απανταχού της γης λατινόφρονες εκ των Ορθοδόξων, στους οποίους προσετέθησαν μετά την αρχιεπισκοπία του μακαριστού Σεραφείμ «*αγαλλομένω ποδί*» οι διοικούντες την Εκκλησία της Ελλάδος, κηρύττουν και αυτοί «*γυμνή τη κεφαλή*» ότι δεν είναι μεγάλες οι διαφορές που μας χωρίζουν από τους Λατίνους, ότι το βλάσφημο, αιρετικό και συνοδικά καταδικασμένο **filioque** δεν είναι εμπόδιο για την ένωση, **είναι ανύπαρκτο ζήτημα** [6], ότι το βάπτισμα και τα μυστήριά τους είναι έγκυρα, ότι ξεπεράσθηκε πλέον η εκκλησιολογία όχι μόνο της αιρέσεως, αλλά και του σχίσματος· οι Λατίνοι δεν είναι ούτε αιρετικοί, ούτε σχισματικοί, είναι «*αδελφή εκκλησία*», όπως αδελφές εκκλησίες είναι οι κατά τόπους αυτοκέφαλες, ορθόδοξες εκκλησίες.

Πολλοί από αυτούς διαστρέφοντες τις πηγές και τα κείμενα, όπως έπρατταν πάντα οι αιρετικοί, ισχυρίζονται ότι το filioque δεν προκάλεσε ποτέ διαιρέσεις και σχίσματα στη ζωή της Εκκλησίας. Ήταν απλώς μια θεολογική γνώμη, που διατυπώθηκε στη Δύση, ένα «θεολογούμενο». Άλλα ήταν τα αίτια του σχίσματος, πολιτικά, όχι θεολογικά. Κάποιος επίσκοπος, μάλιστα, επικαλέσθηκε -αμαθώς ή σκοπίμως- έγκυρο εν πολλοίς εκκλησιαστικό ιστορικό, τον Β. Στεφανίδη, για να κατοχυρώσει την άποψη ότι στο filioque δεν πρέπει να δίνουμε και μεγάλη σημασία, γιατί είναι ένα «θεολογούμενο» ζήτημα. Και το λέγει βέβαια αυτό ο εν λόγω ιστορικός [7]. Στη συνέχεια όμως λέγει ότι «*η περί του filioque διδασκαλία, εισαχθείσα επισήμως εις την Βουλγαρικήν Εκκλησίαν (=υπό των Φράγκων ιεραποστόλων), έπαυσεν εις τας μεταξύ δυτικής και ανατολικής Εκκλησίας σχέσεις να είναι θεολογούμενον ζήτημα· παρουσιάζετο πλέον ως εκκλησιαστικόν δόγμα. Δια τούτο πρώτος ο Φώτιος επολέμησε την διδασκαλίαν ταύτην ως αιρετικήν ακριβώς κατά την εποχήν ταύτην, εν τη προς τους Πατριάρχας της Ανατολής εγκυκλίω αυτού, βραδύτερον δε δι' ιδιαιτέρας πραγματείας*». [8]

Εκδηλώνονται, πάντως, διαρκώς περισσότερο οι σύγχρονοί μας λατινόφρονες, γιατί τους ευνοεί η περιρρέουσα οικουμενιστική και συγκρητιστική ατμόσφαιρα, που τείνει να κυριαρχήσει στην Εκκλησία και στη Θεολογία, αλλά **και γιατί σιωπούν όλοι οι επίσκοποι**. Ούτε ένας διαμαρτύρεται για την λατινοφροσύνη, για την συμπόρευση και συνύπαρξή μας με την αίρεση και το σχίσμα. Δεν τολμά κανείς να χαρακτηρίσει τους Παπικούς και τους Προτεστάντες ως αιρετικούς, ούτε καν ως σχισματικούς. Βρίσκουμε τώρα άλλες ονομασίες. **Οι επίσκοποι διαμαρτύρονται μόνον για τους θρόνους και τις εξουσίες, για την καρέκλα, όπως λέει ο λαός**. Όταν δεν κατορθώσουν να εκλέξουν κάποιον δικό τους επίσκοπο ή να προωθήσουν διοικητικά και οικονομικά θέματα των επισκοπών τους, τότε καταγγέλλουν ότι δεν λειτουργεί το συνοδικό σύστημα, ότι νοθεύεται το πολίτευμα της Εκκλησίας. Το ότι όμως νοθεύεται η πίστη της Εκκλησίας από τους οικουμενιστάς και λατινόφρονες, με επίσημες μάλιστα αποφάσεις, **όπως η διακοινωνία με τους Μονοφυσίτες στο Πατριαρχείο Αντιοχείας, η διορθόδοξη αποδοχή του κειμένου του Balamand, όπου υπάρχει αμοιβαία εκκλησιολογική αναγνώριση και αποδοχή των μυστηρίων των Παπικών ως εγκύρων, η πρόσφατη αναγνώριση του βαπτίσματος των Λουθηρανών στη Γερμανία από την Εκκλησία Κωνσταντινουπόλεως και πολλά άλλα, ων ουκ έστι αριθμός, αυτά δεν ευαισθητοποιούν τις επισκοπικές συνειδήσεις**, και αφήνουν να γκρεμίζεται η Ορθοδοξία, να καταργούνται τα όρια «*ά έθεντο οι Πατέρες ημών*», να απαιθεαδιάζουν η αίρεση και η πλάνη, να χορεύει ο Διάβολος.

Ο λόγος πάντως, που μας παρακίνησε να ζωντανέψουμε την Ορθόδοξη μνήμη, να τονώσουμε το Ορθόδοξο φρόνημα, να ξαναεμφανίσουμε την πρόοδο του Λατινισμού, αν αφυπνίσουμε κοιμωμένους κληρικούς και θεολόγους, αλλά και να προφυλάξουμε τους πιστούς από την

αγαπολογία των Οικουμενιστών και Λατινοφρόνων είναι όσα ελέχθησαν αυτόν τον καιρό από επίσημα εκκλησιαστικά χείλη.

4. Οι απόψεις του αρχιεπισκόπου και του μητροπολίτου Καλαβρύτων.

Συγκεκριμένα η Ιερά Μητρόπολη Καλαβρύτων και Αιγιαλείας εξέδωσε δελτίο τύπου στις 4 Οκτωβρίου, που πέρασε και στο διαδίκτυο [9], στο οποίο αναλαμβάνει να απαντήσει στο ερώτημα τι είναι οι Παπικοί, αιρετικοί ή σχισματικοί. Η απάντηση βέβαια δεν στηρίζεται στην καθολική και διαχρονική συνείδηση της Εκκλησίας, βάσει της οποίας οι Παπικοί είναι αιρετικοί, αλλά που νομίζετε; **Στα όσα είπε ο αρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος στην παπίζουσα και λατινίζουσα, σε επίπεδο ηγεσίας, Τήνο**, εν μέσω πανηγυρικής συνάξεως Ορθοδόξων και Παπικών. Λέγει, λοιπόν, το κείμενο της Ιεράς Μητροπόλεως Καλαβρύτων: «Στο ερώτημα: τι είναι οι Παπικοί; Αιρετικοί, όπως θέλει ο κ. Σημάτης, ή Σχισματικοί, όπως υποστήριξε ο Σεβ. Μητροπολίτης μας, έδωσε απάντηση ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ.κ. Χριστόδουλος κατά τη διάρκεια του Προσκυνηματικού Διάπλου σε Κύθηρα - Πάρο και Τήνο, που ολοκληρώθηκε χθες Δευτέρα 2 Οκτωβρίου.

Στο Δελτίο Τύπου της Ιεράς Συνόδου, που εκδόθηκε σήμερα, διαβάσαμε μεταξύ άλλων και τα εξής: 1. Ευρισκόμενος στην Τήνο όπου τον υποδέχθηκαν οι Τοπικές Αρχές «ο Μακαριώτατος αναφέρθηκε στις αγαστές σχέσεις συνεργασίας και συναλληλίας μεταξύ Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών, στην σημερινή εποχή του διαρκώς μεταβαλλόμενου διεθνούς γίνεσθαι. Αναφερόμενος δε στις επίσημες αποφάσεις της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος, επισήμανε με έμφαση. **Μία τελευταία απόφαση της Ιεράς Συνόδου είναι να τείνουμε το χέρι στους αδελφούς μας του Ρωμαιοκαθολικού δόγματος. Έχουμε τις δογματικές μας διαφορές, αλλά αυτές συζητώνται (sic) στον θεολογικό διάλογο, ο οποίος ξεκίνησε και πάλι προσφάτως...».**

Είναι σαφές ποια απάντηση δίδει ο αρχιεπίσκοπος στο ερώτημα τι είναι οι Παπικοί, αιρετικοί ή σχισματικοί. **Δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο. Είναι αδελφοί μας του Ρωμαιοκαθολικού δόγματος.** Η Εκκλησιολογία των αδελφών εκκλησιών και η εξίσωση των ομολογιών, που σημαίνει ταύτιση και εξίσωση της Ορθοδοξίας με τις αιρέσεις, εκφράζονται μέσα σε λίγα λόγια: Υπάρχουν πολλά χριστιανικά δόγματα, το Ορθόδοξο, το Ρωμαιοκαθολικό, το Προτεσταντικό, το Μονοφυσικό κ.ά. Οι πιστοί, όλων των δογμάτων είναι αδελφοί, έχουν αγαστές σχέσεις συνεργασίας και συναλληλίας μεταξύ τους.

Υιοθετείται πλέον η χειρότερη εκκλησιολογική πλάνη και αίρεση. Δεν υπάρχουν όμως πολλά δόγματα, ούτε πολλές εκκλησίες. Υπάρχει μία και μοναδική Εκκλησία, η Ορθόδοξη Καθολική Εκκλησία και ένα μόνο ορθό δόγμα, το ορθόδοξο δόγμα· μόνον για το ορθό δόγμα, για την ορθή πίστη ομιλούν οι Άγιοι Πατέρες, και αυτήν την ορθή πίστη αγωνίσθηκαν να διασώσουν και να διαφυλάξουν από την πλάνη των διαφόρων άλλων δογμάτων, κατηγορηθέντες και προπηλακισθέντες, εξορισθέντες και συκοφαντηθέντες από τους «αδελφούς» των άλλων δογμάτων και τους αδελφά φρονούντες, όπως είναι οι σημερινοί Οικουμενισταί και λατινόφρονες. Σε ποιό αγιογραφικό και πατερικό κείμενο μπορεί να βρει κανείς αυτήν την εκκλησιολογία της αγαστής συναλληλίας με τις αιρέσεις και τις πλάνες [10];

Μόνον στους θεολόγους του Οικουμενισμού, στο παναιρετικό αυτό κίνημα του 20ού αιώνας, το οποίο υιοθετεί από το 1998, όχι αναγκαζόμενη και οικονομούσα, αλλά χαίρουσα και θεολογούσα η Ελλαδική Εκκλησία.

5. Συκοφαντίες και διώξεις των αγωνιστών.

Το επεισόδιο μεταξύ των Λατινοφρόνων και του Αγίου Μάρκου Ευγενικού στην ψευδοσύνοδο της Φλωρεντίας, όπου **με σταθερότητα ο Άγιος Μάρκος υποστήριξε ότι οι Λατίνοι είναι αιρετικοί**, κατέληξε σε ύβρεις και προπηλακισμούς εναντίον του εκ μέρους των «αδελφών» Ορθοδόξων που ελατινοφρόνουν. Ποιός είσαι συ του είπαν που ονομάζεις τους Λατίνους αιρετικούς; **Και μπροστά στον πατριάρχη «αδεώς και αναιδώς έβαλλον αυτόν λόγους και σκώμμασιν».** Ήσαν έτοιμοι να τον κατασπαράξουν με τα χέρια και τα δόντια τους· **«Και μόνον ουκ οδούσι και χερσίν ώρμων διασπαράξαι αυτόν».** Και προεξοφλούντες την ένωση, που την είχαν στα κρυφά ετοιμάσει, με αναγνώριση της δικαιοδοσίας του πάπα και του πρωτείου εξουσίας, τον απειλούσαν ότι θα τον καταγγείλουν στον πάπα, για να πάθει αυτό που του αξίζει: **«Ερούμεν ημείς τω πάπα, όπως λέγεις αυτόν αιρετικόν και ή αποδείξεις αυτό, ή πείσει καθώς ει άγιος».** Ο μεγάλος μάλιστα αποστάτης, ο αρχηγός των Λατινοφρόνων Βησσαρίων Νικαίας, που τον αντάμειψε στη συνέχεια ο πάπας και τον έκανε καρδινάλιο, και παρ' ολίγον θα εξελέγετο και πάπας - ελπίζουμε να μη φθάνουν μέχρις εκεί οι φιλοδοξίες των νέων Λατινοφρόνων - με αναίδεια ειρωνευόταν τον Άγιο Μάρκο, αποκαλώντας τον δαιμονισμένο και τρελλό: **«Αναίδην έσκωπτε τον Εφέσου, και μετά πολλήν φιλονεικίαν αναστάς έφη· Περισσόν ποιώ και φιλονεικώ μετά ανθρώπου δαιμονιαρίου· αυτός γαρ ένι μαινόμενος και ου θέλω ίνα φιλονεικώ μετ' αυτού, και εξήλθε μετά θυμού»** [11].

Θυμωμένος και οργισμένος εμφανίζεται και ο αρχιεπίσκοπος μετά των περί αυτόν εναντίον όλων, όσοι αγωνιώντας για την αποθράσυνση και επέκταση της παναιρέσεως του Οικουμενισμού και της επανόδου των Λατινοφρόνων, κατά το μέτρο της ευθύνης τους ως μελών της Εκκλησίας, μερικών δε και ως διδασκάλων της Ορθοδόξου Θεολογίας και εντίμων ηγουμένων, ιερέων και μοναχών προσπαθούν να αφυπνίσουν και να αποτρέψουν τον συμφυρμό με τους αιρετικούς και την κατίσχυση της αιρέσεως. Τους έχει στολίσει κατά καιρούς με πολλούς χαρακτηρισμούς, όπως **ταλιμπάν της Ορθοδοξίας, γραφικούς, φονταμενταλιστές, ορθοδοξαμύνητες, εισαγγελείς της Ορθοδοξίας και πολλά άλλα**, αβάσιμα και συγκεχυμένα, που επανέλαβε πρόσφατα και στην Τήνο, ως και στην ομιλία του στην σύνοδο της Ιεραρχίας. Ορθώνει διαρκώς με τους πειθηνίους εις αυτόν αρχιερείς και κληρικούς ένα τείχος απομονώσεως, τους δυσφημεί, ώστε να μη ακούγεται ο λόγος τους, ούτε στο εκκλησιαστικό ραδιόφωνο, ούτε στην μοναδική εκκλησιαστική τηλεόραση της Θεσσαλονίκης, ενώ έχουν κλείσει γι' αυτούς οι αίθουσες των μητροπόλεων και των ενοριών.

Στη Λήμνο εξόρισαν τον Άγιο Μάρκο, για να τον απομονώσουν, τον μόνο ορθοφρονούντα «τρελλό». Ας ερευνησει να βρει αλλού τους «εθελουτυφλούντες» [12], εκεί που παραβλέπεται και περιφρονείται η Παράδοση των Αγίων και αμνηστεύονται οι αιρέσεις και τα σχίσματα.

Δεν βλέπουμε με τα δικά μας μάτια ούτε ομιλούμε εκ κοιλίας. Παρουσιάζουμε αυτά που βλέπουν και διδάσκουν οι Άγιοι. Αυτά που λέγει απλοϊκά ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, «*Τον πάπαν να καταράσθε, διότι αυτός θα είναι η αιτία*» [13], και το άλλο: «*Εγώ εδιάβασα πολλά περί Εβραίων, ασεβών, αιρετικών και αθέων. Τα βάθη της σοφίας ηρεύνησα. Όλες οι πίστες είναι ψεύτικες. Τούτο εκατάλαβα αληθινά· μόνον η πίστις των Ορθοδόξων είναι καλή και αγία... Τούτο σας λέγω εις το τέλος, να ευφραίνεσθε όπου είσθε Ορθόδοξοι Χριστιανοί και να κλαίτε δια τους ασεβείς και τους αιρετικούς, που περιπατούν εις το σκότος*» [14].

Εθελουτυφλεί λοιπόν και ο Άγιος Κοσμάς, μαζί με πλήθος Αγίων, που μας συνιστούν να καταρώμεθα τον πάπα; Είναι ταλιμπάν και φονταμενταλιστής, όταν λέγει πως μόνον η πίστις των Ορθοδόξων είναι καλή και αγία, ενώ οι άλλοι περιπατούν εις το σκότος; Θα μπορούσε να τα επαναλάβει αυτά ο αρχιεπίσκοπος στην Τήνο και στην σύνοδο της Ιεραρχίας; Αν όχι, ας παύσουν μερικοί, σαν τους Ουνίτες, να παρασύρουν τους Ορθοδόξους, εμφανιζόμενοι πως τάχα τιμούν τον Άγιο Κοσμά με πανηγύρεις και λιτανείες των τιμών λειψάνων του.

Επίλογος

Η προσπάθεια να τρομοκρατηθούν οι επίσκοποι και οι ιερείς και να απομονώσουν όσους αγωνίζονται για την Ορθοδοξία δεν θα αποδώσει. Απέδωσε η αποτομή της κεφαλής του Τιμίου Προδρόμου, οι διωγμοί και τα μαρτύρια των πιστών από τους αθέους και τους αιρετικούς; Το αντίθετο συνέβη, διότι «*ο λόγος του Θεού ου δέδεταί*» [15]. Δεν μας ενδιαφέρει αν μας απομονώσουν οι άνθρωποι· ο Θεός να μη μας απομονώσει και οι Άγιοι να μη μας αποδιώξουν, γιατί προδίδουμε τους αγώνες και την κληρονομιά τους. Προτιμούμε να είμαστε με τους Αγίους, «*συν πάσι τοις Αγίοις*», παρά να απολαμβάνουμε την φιλία, τις διευκολύνσεις και την παραδοχή των Λατινοφρόνων και των Οικουμενιστών.

Ο Άγιος Μάρκος ήταν πεπεισμένος πως όσο απομακρυνόταν από τον λατινόφρονα πατριάρχη Μητροφάνη και τους λοιπούς λατινίσαντες, τόσο περισσότερο προσήγγιζε προς το Θεό και προς όλους τους Αγίους, και χωριζόμενος από αυτούς ενωνόταν με την αλήθεια και τους Αγίους Πατέρες: «*Γέπεισμαι γαρ ακριβώς ότι όσον αποδιίσταμαι τούτου και των τοιούτων, εγγίζω τω Θεώ και πάσι τοις Αγίοις, και ώσπερ τούτων χωρίζομαι, ούτως ενούμαι τη αληθεία και τοις Αγίοις Πατράσι, τοις Θεολόγοις της Εκκλησίας*» [16].

ΠΑΡΑΠΟΜΠΑΙ:

[1] Βλ. *Les «Memoires» du Grande Ecclesiarque de l' Eglise de Constantinople Sylvestre Syropoulos sur le concile de Florence* (1438-1439) του V. Laurent, Paris 1971, σελ.144 (βιβλ.9, 10).

[2] Αυτόθι

[3] Βλ. **Ι. Καρμίρη**, *Τα Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας*, τομ.1, σελ.423 ε.

[4] Βλ. το κείμενο εν PG 32, 665 και εν Πηδάλιον, **Αγαπίου Ιερομονάχου και Νικοδήμου Μοναχού**, Αθήναι 1990, σελ.587.

[5] Εγκύκλιος, εν **Ι. Καρμίρη**, αυτόθι, σελ. 423-425.

[6] Βλ. π.χ. δήλωση του **πατριάρχου Αθηναγόρα**: «Δεν είναι δυνατόν να ευχόμεθα εις τους Ναούς «υπέρ της των πάντων ενώσεως» και να αποφεύγωμεν την ένωσιν. Ή είμεθα αληθινοί ή υποκρινόμεθα, όταν παρακαλούμεν δι ένωσιν Εκκλησιών. Οι θεολόγοι καλούνται να εύρουν λύσιν. **Όσον δια το filioque δεν νομίζω ότι είναι κώλυμα**»(!!!) εν «Ορθόδοξος Τύπος» φύλ. 121 (10-6-1970) σελ. 5, και **Αρχιμανδρίτου Σπυριδωνος Μπιλάλη**, *Η Αίρεσις του filioque*, τόμος Α, Ιστορική και κριτική θεώρησις του filioque, Αθήναι, 1972, σελ.11.

[7] **Αρχιμανδρίτου Βασιλείου Στεφανίδου**, *Εκκλησιαστική Ιστορία*, απ' αρχής μέχρι σήμερα, Αθήναι 1959,

σελ.344, «Εις τας μεταξύ της Δυτικής και Ανατολικής Εκκλησίας σχέσεις η διδασκαλία αυτή παρέμεινε ως «θεολογούμενον ζήτημα», ήτοι συζητήσιμον».

[8] Αυτόθι, 354.

[9] <http://www.im-ka.gr/Pages/Epikairothta.asp>

[10] **Ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός** στην Ομολογία πίστεως που κατέθεσε στη σύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας λέγει σχετικώς επικαλούμενος μάλιστα χωρίο του Μ. Βασιλείου στο οποίο λέγει ότι όσους κοινωνούν με τους ετεροδόξους, όχι μόνον πρέπει να τους θέτουμε σε ακοινωνησία, **«αλλά μηδέ αδελφούς ονομάζουν»**, και προσθέτει: **«Άπαντες οι της Εκκλησίας Διδάσκαλοι, πάσαι αι Σύνοδοι και πάσαι αι θείαι Γραφαί φεύγειν τους ετερόφρονας παραινούσι και της αυτών κοινωνίας δίστασθαι»**, εν Ι. Καρμίρη, Αυτόθι, σελ. 425.

[11] **V. Laurent**, Les «Memoires» du Sylvestre Syropulos, ένθ' ανωτ., σελ. 444 - 446.

[12] Έτσι ονόμασε στην Τήνο «εκείνους που επιμένουν να εθελουφλούν παραγνωρίζοντας τις πρωτοβουλίες της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας υπέρ της συνδιαλλαγής και του ανθρωπισμού με τα άλλα Χριστιανικά δόγματα και θρησκείες». Δελτίο Τύπου της Ιεράς Συνόδου (3/10/2006).

[13] Σώζεται ανάμεσα στις προφητείες του **Αγίου Κοσμά**. Βλ. **Επισκόπου Αυγουστίνου Καντιώτου**, μητροπολίτου Φλωρίνης, Κοσμάς ο Αιτωλός, Αθήναι 2005, σελ. 348.

[14] Βλ. **Κοσμά του Αιτωλού, Διδαχές (και βιογραφία)**, Αθήναι 1979, σελ. 142 - 143 (Διδαχή 1, 37 - 38) και **επισκόπου Αυγουστίνου Καντιώτου**, ένθ' ανωτ., σελ. 38.

[15] Β' Τιμ. 2, 9.

[16] *Απολογία προ της τελευταίας αυτού* PG 160, 536. Σε επιστολή του (Αγίου Μάρκου) προς τον ιερομόναχον Θεοφάνη εις τον Εύριππον γράφει επίσης: **«Μανθάνω δε ότι χειροτονήθη παρά των λατινοφρόνων μητροπολίτης Αθηνών κοπελύδριον τι του Μονεμβασίας, όπερ αυτόθι διάγον συλλειτουργεί τοις Λατίνοις αδιακρίτως και χειροτονεί παρανόμως όσους αν εύρη και οίους. Αξιώ ούν την αγιωσύνην σου, ίνα τον υπέρ του Θεού ζήλον αναλαβών ως άνθρωπος του Θεού και της αληθείας φίλος και του αγίου Ισιδώρου γνήσιος μαθητής, παραινήσης τοις του Θεού ιερεύσιν εκφεύγειν άπασι τρόποις την κοινωνίαν αυτού, και μήτε συλλειτουργείν αυτώ, μήτε μνημονεύειν όλως αυτού, μήτε αρχιερέα τούτον, αλλά λύκον και μισθωτόν ηγείσθαι, μήτε λειτουργείν όλως εν ταις λατινικαίς εκκλησίαις, ίνα μη έλθη και εφ' υμάς η επελθούσα οργή του Θεού τη Κωνσταντινουπόλει δια τας εκεί γινομένας παρανομίας»**. *Τω οσιωτάτω εν Ιερομονάχοις και πνευματικοίς και εμοί εν Χριστώ ποθεινοτάτω και σεβασμιωτάτω δεσπότη και αδελφώ κυρ Θεοφάνη εις τον Εύριππον, Patrologia Orientalis 17, 481.*

Διαβάστε περισσότερα άρθρα του π. Θεοδώρου πατώντας εδώ:

<http://www.alopsis.gr/modules.php?name=Content&pa=showpage&pid=161>

Σημείωση (Πηγή: Εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος», τεύχος 3ης & 10ης Νοεμβρίου 2006). Και:

<http://www.alopsis.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=471>

Ορθοδοξία και Ρωμαιοκαθολικισμός (Παπισμός) - Κύριαι Διαφοραί. (Αρχ. Γεώργιος Καψάνης, Ηγούμενος Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους) alopsis

Σήμερα, αντί άλλου σχολίου, με αφορμή την επίσκεψη του Πάπα στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, αλλά και την επικείμενη επίσκεψη του Αρχιεπισκόπου στο Βατικανό, δημοσιεύουμε το βιβλίο του Αρχ. Γεωργίου Καψάνη (που κυκλοφόρησε φέτος) όπου πιστεύουμε από την ανάγνωσή του θα προκύψει πνευματική ωφέλεια.

Μετά την ανάρρησι του νέου Πάπα, Βενεδίκτου ΙΣΤ', στον θρόνο της Ρώμης αναγγέλθηκε η επανέναρξις του Θεολογικού Διαλόγου Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών, που είχε διακοπή λόγω του προβλήματος της Ουνίας τον Ιούλιο του 2000. Έχουν γίνει διάφορες εκτιμήσεις γύρω από την στάσι που θα κρατήση ο νέος Ποντίφικας απέναντι στα σοβαρά θεολογικά προβλήματα που υπάρχουν και δυσχεραίνουν την αποκατάστασι της εκκλησιαστικής ενότητας.

Ανεξάρτητα από αυτές τις εκτιμήσεις, **οι Ορθόδοξοι βλέπουμε την αποκατάστασι της εκκλησιαστικής ενότητας ως επιστροφή των Ρωμαιοκαθολικών στην «άπαξ παραδοθείσαν τοις αγίοις πίστιν», από την οποία παρεξέκλιναν με τα αιρετικά δόγματα του παπικού πρωτείου εξουσίας, του αλαθήτου, του Filioque, της κτιστής Χάριτος και άλλων.**

Για να συνειδητοποιηθή τι προσδοκούμε από τον Διάλογο, που φαίνεται πως θα αρχίση πάλι, δημοσιεύουμε με κάποιες τροποποιήσεις ομιλία που είχαμε κάνει το 1998, με θέμα τις βασικές διαφορές Ορθοδόξου Εκκλησίας και Ρωμαιοκαθολικισμού, σε επαρχιακή πόλι κατόπιν προσκλήσεως του οικείου Μητροπολίτου, επειδή είχαν παρουσιασθή κρούσματα προσηλυτισμού εις βάρος των Ορθοδόξων εκ μέρους των Ρωμαιοκαθολικών (*).

Ένα από τα χαρακτηριστικά της πλουραλιστικής εποχής μας είναι η προσπάθεια προσεγγίσεως των διαφόρων λαών και πολιτισμών. Προς την κατεύθυνσι αυτή κινούμενοι εκπρόσωποι των διαφόρων χριστιανικών ομολογιών η θρησκευιών συνέρχονται κατά διαστήματα προς διενέργειαν επισήμων ή ανεπισήμων διαλόγων. Για να γίνη δυνατή η πραγματοποίησις των διαλόγων αυτών, επιδιώκεται κατ' αρχήν η εξεύρεσις κάποιων κοινών σημείων μεταξύ των διαλεγομένων μερών. Γι' αυτό στην παρούσα ιστορική συγκυρία ίσως να θεωρηθή παράδοξι η απαρίθμησις των διαφορών μεταξύ της αγίας Ορθοδόξου πίστεως μας και του Ρωμαιοκαθολικισμού.

Όμως ένας επιπόλαιος οικουμενισμός, που παραγνωρίζει τις διαφορές, απομακρύνει αντί να φέρη πλησιέστερα την ένωσι. Γι' αυτόν τον επιπόλαιο οικουμενισμό γράφει ο π. Δημήτριος Στανιλοάε: *«Δημιουργείται κάθε τόσο, από την μεγάλη επιθυμία για ένωση, ένας εύκολος ενθουσιασμός, που πιστεύει πως μπορεί με την συναισθηματική του θερμότητα να ρευστοποιήση την πραγματικότητα και να την ξαναπλάση χωρίς δυσκολία. Δημιουργείται ακόμα και μια διπλωματική συμβιβαστική νοοτροπία, που νομίζει πως μπορεί να συμφιλίωση με αμοιβαίες υποχωρήσεις δογματικές θέσεις ή γενικώτερες καταστάσεις, που κρατούν τις εκκλησίες χωρισμένες. Οι δύο αυτοί τρόποι, με τους οποίους αντιμετωπίζεται -ή παραθεωρείται- η πραγματικότητα, φανερώνουν μία κάποια ελαστικότητα ή κάποια σχετικοποίηση της αξίας που αποδίδεται σ' ωρισμένα άρθρα πίστεως των εκκλησιών. Η σχετικοποίηση αυτή αντικαθρεφτίζει ίσως την πολύ χαμηλή σημασία, που ωρισμένες χριστιανικές ομάδες -στο σύνολό τους ή σ' ωρισμένους από τους κύκλους τους- δίνουν σ' αυτά τα άρθρα της πίστεως. Προτείνουν πάνω σ' αυτά, από ενθουσιασμό ή διπλωματική νοοτροπία, συναλλαγές και συμβιβασμούς, ακριβώς γιατί δεν έχουν τίποτα να χάσουν με αυτά που προτείνουν. Οι συμβιβασμοί όμως αυτοί παρουσιάζουν μεγάλο κίνδυνο για Εκκλησίες, όπου τα αντίστοιχα άρθρα έχουν σπουδαιότητα πρώτης γραμμής. Για τις Εκκλησίες αυτές παρόμοιες προτάσεις συναλλαγής και συμβιβασμού ισοδυναμούν με απροκάλυπτες επιθέσεις» [1].*

Υπάρχει και άλλος λόγος που πρέπει να γνωρίζουμε τις διαφορές. Η διατήρησις σε κατάστασι εγρηγόρσεως της δογματικής συνειδήσεως των Ορθοδόξων.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ

Ζούμε σε εποχή συγχύσεως, διαχριστιανικού και διαθρησκευτικού συγκρητισμού (αναμείξεως), προωθήσεως της λεγομένης «Νέας Εποχής». Το πλήρωμα της Εκκλησίας μας επηρεάζεται. Πρόσφατα Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών έγραφε ότι μπορεί να ανάψη κεριά μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, όπως και μπροστά στο άγαλμα μιας από τις θεές του Ινδουισμού. Είναι επιτακτικό ποιμαντικό καθήκον των Ποιμένων της Εκκλησίας μας να ομολογούν την Ορθόδοξο Πίστι χωρίς συμβιβασμούς, όταν διαλέγονται με τους ετεροδόξους, αλλά και να την διδάσκουν στον Ορθόδοξο λαό, και μάλιστα εκεί που αυτή συγχέεται λόγω αγνοίας των διαφορών με τα άλλα δόγματα και τις άλλες θρησκείες. Πολύ περισσότερο να την διδάσκουν και να δείχνουν τις διαφορές σε περιοχές όπου άμεσα ή έμμεσα ασκείται προσηλυτισμός. Η συμβουλή του μεγάλου Αποστόλου Παύλου προς τους επισκόπους και πρεσβυτέρους της Εκκλησίας αντηχεί και σήμερα: *«Προσέχετε ουν εαυτοίς και παντί τω ποιμνίω, εν ω υμάς το Πνεύμα το Άγιον έθετο επισκόπους, ποιμαίνειν την Εκκλησίαν του Θεού, ην περιποιήσατο δια του ιδίου αίματος»* [2]. Ας εξετάσουμε τις σπουδαιότερες διαφορές.

α) Το Κράτος του Βατικανού

Βατικανό είναι το κέντρο του διοικητικού μηχανισμού-συστήματος της Ρωμαιοκαθολικής-Παπικής Εκκλησίας και του Παπικού κράτους. Ο Πάπας είναι αρχηγός της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας και συγχρόνως αρχηγός του κράτους του Βατικανού, που διαθέτει υπουργούς, οικονομία, παλαιότερα στρατό και σήμερα αστυνομία, διπλωματία και ό,τι άλλο συνιστά ένα κράτος.

Γνωρίζουμε όλοι πόσοι αιματηροί και μακροχρόνιοι πόλεμοι έγιναν στο παρελθόν από τους Πάπες, και μάλιστα κατά τον «περί περιβολής αγώνα» που ήρchiσε επί Πάπα Γρηγορίου του Ζ' το 1075 και διήρκεσε 200 έτη. Σκοπός των πολέμων αυτών ήτο η εξασφάλισης αλλά και η επέκτασις του κράτους του Βατικανού. Και σήμερα παρά την εδαφική του σμίκρυνσι το Βατικανό αναμιγνύεται ενεργώς και προωθεί λύσεις υπέρ των συμφερόντων του, με αποτέλεσμα να πλήττονται άλλοι λαοί και μάλιστα Ορθόδοξοι, όπως πρόσφατα στον πόλεμο Κροατών και Μουσουλμάνων κατά των Ορθοδόξων Σέρβων.

Ο Πάπας στις διάφορες χώρες εκπροσωπείται από τον Νούντσιο, που είναι ο οφθαλμός και το αυτί του. Στην Αθήνα υπάρχει ο Λατίνος Αρχιεπίσκοπος, ο Ουνίτης Επίσκοπος και ο Νούντσιος. Τρεις εκπρόσωποι του Πάπα. Αυτές οι παποκαισαρικές αξιώσεις συνοψίζονται χαρακτηριστικά σε όσα είπε ο Πάπας Ιννοκέντιος ο Γ' (1198-1216), ο μεγαλύτερος από τους μεσαιωνικούς Πάπες, στον ενθρονιστήριο λόγο του: *«Ο έχων την νύμφην είναι ο νυμφίος. Αλλά η νύμφη αυτή (η Εκκλησία) δεν συνεζεύχθη με κενάς τας χείρας, αλλά προσέφερεν εις εμέ ασύγκριτον πολύτιμον προίκα, δηλονότι την πληρότητα των πνευματικών αγαθών και την ευρύτητα των κοσμικών, το μεγαλείον και την αφθονίαν αμφοτέρων... Ως σύμβολον των κοσμικών αγαθών μοι έδωσε το Στέμμα, την Μίτραν υπέρ της Ιερωσύνης, το Στέμμα δια την βασιλείαν και με κατέστησεν αντιπρόσωπον Εκείνου εις το ένδυμα και τω μηρώ του οποίου εγράφη: ο Βασιλεύς των βασιλευόντων και Κύριος των κυρίων»* [3]. Κατά την δυτική παράδοσι, ο αυτοκράτορας ώφειλε να κρατά το χαλινάρι και τον αναβολέα του παπικού ίππου στις επίσημες συναντήσεις, καταδεικνύοντας έτσι την υποταγή του στον Πάπα.

Η συνύπαρξις στο ίδιο πρόσωπο εκκλησιαστικής και πολιτικής αρχής είναι κατά την διδασκαλία του Κυρίου μας και των αγίων Αποστόλων απαράδεκτη. Είναι γνωστή η ρήσις του Κυρίου· *«Απόδοτε τα Καίσαρος Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ»* [4]. Την συνύπαρξι αυτή ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης χαρακτηρίζει *«μίξιν άμικτον και τέρας αλλόκοτον»* [5]. Είναι σημείο φοβεράς εκκοσμικεύσεως της Εκκλησίας η σύγχυσις των δυο εξουσιών, της πνευματικής και κοσμικής· των δυο βασιλείων, του ουρανίου και του επιγείου. Έτσι η Εκκλησία υποκύπτει στον δεύτερο πειρασμό του Χρίστου από τον διάβολο, που του ζήτησε να τον προσκύνησι, για να του δώσει την εξουσία όλων των βασιλείων του κόσμου. Ο Κύριος τότε του απήντησε: *«Κύριον τον Θεόν σου προσκυνήσεις και αυτό μόνω λατρεύσεις»* [6]. Ας θυμηθούμε τον Μέγα Ιεροεξεταστή του Ντοστογιέφσκι. Από αυτήν την άμικτον μίξιν επηρεάζεται δυσμενώς και εκκοσμικεύεται όλος ο θεσμός της Εκκλησίας.

Αυτή ή διαφορά μας με το Βατικανό είναι σημαντική και θα πρέπει να συζητηθή στον διεξαγόμενο διάλογο. Πώς μπορεί η Αγία Ορθόδοξος Εκκλησία να ενωθή με Εκκλησία που είναι και Κράτος;

Ας σημειωθεί εδώ ότι άλλο κρατική εξουσία και άλλο κατ' οικονομίαν ανάληψις πρόσκαιρου εθναρχικής αποστολής προς παρηγορίαν και στηριγμόν των εις καθεστώς δουλείας ευρισκομένων μελών της Εκκλησίας. Ἡ Εκκλησία μας πάντοτε σε δύσκολες ιστορικές περιόδους δουλείας και καταπίεσεως ανέθετε στον Πατριάρχη και στους επισκόπους καθήκοντα Εθνάρχου. Ο Εθνάρχης όμως έχει εντελώς διαφορετικό ρόλο από τον πρωθυπουργό ή τον πρόεδρο της δημοκρατίας, οι οποίοι έχουν επωμισθή την κρατική εξουσία. Ο Εθνάρχης είναι προστάτης του διωκομένου και βασανιζομένου Ορθοδόξου λαού. Είναι γενικώς γνωστό πόσο σημαντική αποστολή διεδραμάτισαν οι Οικουμενικοί Πατριάρχες ως Εθνάρχες, όχι μόνο των Ορθοδόξων Ελλήνων, αλλά όλων των Ορθοδόξων λαών κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας, πολλοί εκ των οποίων πλήρωσαν τον ρόλο τους με το αίμα τους, διότι εβασανίσθησαν και εθανατώθησαν από τους Τούρκους, όπως λ. χ. ο άγιος Γρηγόριος Ε'.

Ας έλθωμε τώρα και στις άλλες θεολογικές διαφορές.

β) Το Filioque

Πρόκειται για την γνωστή προσθήκη «και εκ του Υιού» στο περί Αγίου Πνεύματος άρθρο του Συμβόλου της Πίστεως. Κατά την διδασκαλία τους αυτή, το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται όχι μόνον εκ του Πατρός, όπως λέγει ο Κύριος στο ιερό Ευαγγέλιο, αλλά και εκ του Υιού. Πρώτος ο Μ. Φώτιος και ακολούθως πολλοί μεγάλοι Πατέρες, όπως ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς, ο άγιος Μάρκος ο Ευγενικός και άλλοι εστηλίτευσαν με ακαταμάχητα επιχειρήματα την αιρετική αυτή προσθήκη.

Γράφει ο Μέγας Φώτιος: «Ο Κύριος και ο Θεός ημών φησί, "το Πνεύμα, ο παρά του Πατρός εκπορεύεται". οι δε της καινής ταύτης δυσσεβείας πατέρες, "το Πνεύμα, φησίν, ο παρά του Υιού εκπορεύεται". Τις ου κλείσει τα ότα προς την υπερβολήν της βλασφημίας ταύτης; Αύτη κατά των Ευαγγελίων ίσταται, προς τας αγίας παρατάσσεται Συνόδους, τους μακαρίους και αγίους παραγράφεται πατέρας, τον Μ. Αθανάσιον, τον εν θεολογία περιβόητον Γρηγόριον, την βασιλείον της Εκκλησίας στολήν, τον Μ. Βασίλειον, το χρυσούν της οικουμένης στόμα, το της σοφίας πέλαγος, τον ως αληθώς Χρυσόστομον. Και τί λέγω τον δείνα ή τον δείνα; Κατά πάντων ομού των αγίων προφητών, αποστόλων, ιεραρχών, μαρτύρων και αυτών των δεσποτικών φωνών η βλάσφημος αύτη και θεομάχος φωνή εξοπλίζεται» [7].

Σύμφωνα με την διδασκαλία των αγίων Πατέρων ή προσθήκη αυτή είναι αντιευαγγελική. Ο Κύριος ρητώς λέγει ότι το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται εκ του Πατρός. Το Filioque θίγει το ίδιο το Τριαδικό μυστήριο, γιατί εισάγει δυαρχία στην Αγία Τριάδα και εκλογικεύει το υπέρλογο Μυστήριο, δηλαδή προσπαθεί να το προσέγγιση λογικά και όχι δια της πίστεως.

Είναι χαρακτηριστικά όσα λέγει εν προκειμένω ο VI. Lossky: «Εάν εις την πρώτην περίπτωσιν (την του Filioque) η πίστις αναζητή την νόησιν δια να μεταθέση την αποκάλυψιν επί του πεδίου της φιλοσοφίας, εν τη δευτέρα περιπτώσει (εν τη Ορθοδόξω Τριαδολογία) η νόησις αναζητεί τας πραγματικότητας της πίστεως, δια να μεταμορφωθή παραδιδόμενη επί μάλλον εις τα μυστήρια της αποκαλύψεως. Επειδή το δόγμα της Τριάδος αντιπροσωπεύει την ουσίαν πάσης θεολογικής σκέψεως, ανερχόμενον εκ της περιοχής, την οποίαν οι Έλληνες Πατέρες ωνόμαζον κατ' εξοχήν θεολογίαν, αντιλαμβάνεται τις ότι μια διαφορά επί του ουσιώδους τούτου σημείου, όσον ασήμαντος και εάν παρουσιασθή εκ πρώτης όψεως, έχει μίαν τόσο αποφασιστικήν σημασίαν» [8]. Πρόκειται περί «ενός φιλοσοφικού ανθρωπομορφισμού, ο οποίος δεν έχει τίποτε το κοινόν με τον θεοφανειακόν ανθρωπομορφισμόν της Βίβλου». [9] «Δια του δόγματος του Filioque ο Θεός των φιλοσόφων και των επιστημόνων εισάγεται εις τους κόλπους του ζώντος Θεού, λαμβάνει την θέσιν του Deus absconditus, όστις "έθετο σκότος αποκρυφήν αυτού". Η άγνωστος ουσία του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος δέχεται χαρακτηρισμούς θετικούς. Γίνεται το αντικείμενο μιας φυσικής θεολογίας: Είναι εις "γενικός Θεός" ο οποίος θα ηδύνατο να είναι εξ ίσου ο Θεός του Descartes ή του Leibnitz και ακόμη -τις είδε- πιθανόν, εν τινι μέτρω, ο Θεός του Βολταίρου και των αποχριστιανισθέντων θεϊστών του 18ου αιώνας» [10].

Αλλά και ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης, ομιλών στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης κατά την 1ην Οκτωβρίου 1997, έδειξε την ιδιαίτερα σπουδαιότητα των επιπτώσεων του Filioque στην Εκκλησιολογία [11].

Και αυτό είναι πολύ σημαντικό, γιατί κάποιοι Ορθόδοξοι και ετερόδοξοι υποστηρίζουν ότι Ανατολή και Δύσις εξέφραζαν με διαφορετικό τρόπο την ίδια αποστολική παράδοση και αυτή

δήθεν είναι η Φωτιανή παράδοσις. Μόνο με φοβερή παραποίηση της Ιστορίας ημπορεί να διατυπώνονται τέτοιες απόψεις, και μάλιστα να αποδίδονται στον Μέγα Φώτιο, τον κατ' εξοχήν ομολογητή της Ορθοδοξίας, που σθεναρώς ήλεγξε την κακοδοξία του Filioque.

γ) Η κτιστή Χάρις

Όταν τον 14ον αιώνα ο Δυτικός μοναχός Βαρλαάμ ήλθε στο Βυζάντιο και εκήρυττε κτιστήν (δηλαδή κτίσμα) την Χάριν του Θεού, τότε οι Ορθόδοξοι δια του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά ωμολόγησαν άκτιστον την θείαν Χάριν.

Είναι σημαντική και αυτή η διαφορά.

Εάν η θεία Χάρις είναι κτιστή, δεν ημπορεί να θεώση τον άνθρωπο. Σκοπός της εν Χριστώ ζωής, εάν η θεία Χάρις είναι κτιστή, δεν ημπορεί να είναι η θέωσις αλλά η ηθική βελτίωσις. Γι' αυτό οι Δυτικοί δεν ομιλούν περί θεώσεως ως σκοπού της ζωής του ανθρώπου, αλλά περί ηθικής τελειώσεως· ότι οφείλουμε να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι, όχι όμως θεοί κατά χάριν. Κατά συνέπειαν η Εκκλησία δεν ημπορεί να είναι κοινωνία θεώσεως, αλλά ίδρυμα παρέχον στους ανθρώπους την δικαίωσι κατά ένα νομικίστικο και δικανικό τρόπο δια μέσου της κτιστής χάριτος. Σε τελική δηλαδή ανάλυσι, καταλύεται ή ίδια ή αλήθεια της Εκκλησίας ως πραγματικότης θεανθρωπίνης κοινωνίας.

Στην περίπτωση αυτή τα Μυστήρια της Εκκλησίας δεν είναι σημεία της παρουσίας του Θεού στην Εκκλησία και της κοινωνίας με την άκτιστο Χάρι του Θεού, αλλά κατά κάποιον τρόπο "βρύσες", που ανοίγει ή Εκκλησία και ρέει κτιστή χάρις, με την οποία περιμένουν οι άνθρωποι να ωφεληθούν και να δικαιωθούν νομικά. Έτσι και τα Μυστήρια εκλαμβάνονται δικανικά και όχι εκκλησιολογικά. Η άσκησις επίσης εκπίπτει σε ηθική γυμναστική. Ο αγωνιζόμενος Χριστιανός δεν ημπορεί να λάβη εμπειρία της ακτίστου Χάριτος. Δεν θεάται το άκτιστο, θαβώρειο Φως. Άρα μένει απaráκλητος και ανέραστος, κατά τον Μέγαν Παλαμάν, του θείου Φωτός. Δεν μετέχει στην δόξα, την λαμπρότητα και την Βασιλεία του Τριαδικού Θεού. Έτσι και η θεολογία χωρίς την πείρα του ακτίστου Φωτός γίνεται σχολαστική και διανοητική. Ο άνθρωπος μένει κλεισμένος στην σκοτεινή φυλακή του παρόντος κόσμου χωρίς άνοιγμα και πρόγευσι της ερχόμενης Βασιλείας.

Η Ορθόδοξος Εκκλησία μας με τις μεγάλες Συνόδους του 14ου αιώνας επεκύρωσε την διδασκαλία περί της διακρίσεως ουσίας και ενεργείας του Θεού και περί των ακτίστων Ενεργειών Του και του ακτίστου Φωτός, και κατέστησε αυτήν θεολογία της. Ανεκήρυξε τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά απλανή διδάσκαλο και φωστήρα της Εκκλησίας, και ανεθεμάτισε τους μη δεχομένους την διδασκαλία αυτή. Οι παπικοί μέχρι σήμερα δεν έχουν αποδεχθή την διδασκαλία αυτή και αρκετοί πολεμούν τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά.

Είναι και αυτή σημαντική διαφορά, που δεν έχει συζητηθή στον θεολογικό διάλογο και επιβάλλεται να συζητηθή. Γιατί, εάν οψέ ποτε γίνη ένωσις, ημπορούμε εμείς να πιστεύουμε σε άκτιστο Χάρι και αυτοί σε κτιστή; Ας θυμηθούμε εδώ τον λόγο του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου προς τους Πνευματομάχους: *«Ει μη Θεός το Πνεύμα το άγιον, θεωθήτω πρώτον, και ούτω θεούτω με τον ομότιμον»* [12].

Ακράδαντος πίστις της Ορθοδόξου Εκκλησίας είναι ότι η θεία Χάρις είναι άκτιστος ενέργεια του Τριαδικού Θεού και οράται μυστικώς και απορρητώς από τους τελείους και αγίους ως άκτιστον Φως, ως θαβώρειον Φως. Αύτη είναι ή εμπειρία της Εκκλησίας, όπως την εβίωσαν οι Άγιοι δια μέσου των αιώνων.

Κατά τον άγιο Μάρκο Εφέσου τον Ευγενικό, *«Και ημείς μεν, της ακτίστου και Θείας φύσεως άκτιστον και την θέλησιν και την ενέργειαν είναι φαμεν, κατά τους Πατέρας· ούτοι δε (οι λατινίζοντες) μετά των Λατίνων και του Θωμά, την μεν θέλησιν ταυτών τη ουσία, την δε θείαν ενέργειαν κτιστήν είναι λέγουσι, κán τε θεότης ονομάζοιτο, κán τε θείον και άϋλλον φως, κán τε Πνεύμα άγιον, κán τε τι τοιούτον έτερον· και ούτω κτιστήν θεότητα και κτιστόν θείον φως και κτιστόν Πνεύμα άγιον τα πονηρά πρεσβεύουσι κτίσματα»* [13].

Παραδείγματα και προσωπικές μαρτυρίες συγχρόνων αγίων γερόντων, όπως οι μακαριστοί γέροντες Σωφρόνιος και Παΐσιος, επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές. Ο μακαριστός μάλιστα γέρον Σωφρόνιος Σαχάρωφ, αγιορείτης και ιδρυτής της Σταυροπηγιακής Μονής του Τιμίου Προδρόμου στο Έσσεξ της Αγγλίας, εξέφρασε την εμπειρία του ακτίστου Φωτός στα σπουδαία βιβλία, τα οποία έγραψε και μας άφησε ως παρακαταθήκη από αγάπη [14].

δ) Πρωτεϊόν εξουσίας, αλάθητο

Με την διδασκαλία του Filioque, περί της «και εκ του Υιού εκπορεύσεως του Αγίου Πνεύματος», εισάγεται δυαρχία στην Αγία Τριάδα, που συνιστά διθεΐα [15], και υποτιμάται το Άγιο Πνεύμα [16]. Η υποτίμησις αυτή του Αγίου Πνεύματος δημιούργησε ένα σοβαρό κενό στην Εκκλησία, που έπρεπε κάποιος να αναπληρώσει. Αυτό θέλησε να το κάνει ένας άνθρωπος, και αυτός είναι ο Πάπας. Έτσι το δια του Αγίου Πνεύματος αλάθητο της Εκκλησίας μεταβιβάζεται σ' έναν άνθρωπο "αλάθητο" και εξουσιαστή όλης της Εκκλησίας.

Για να μη αδικήσουμε την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, παραθέτουμε στην συνέχεια χαρακτηριστικό απόσπασμα από την «Δογματική Διάταξη περί Εκκλησίας», ένα από τα βιβλία που περιέχουν τις αποφάσεις της Β' Βατικανείου Συνόδου, της κατά τους Ρωμαιοκαθολικούς 20ής οικουμενικής [17]:

«Αλλά ο Σύλλογος, ή το Σώμα των Επισκόπων, δεν έχει εξουσία, αν δεν βρίσκεται σε κοινωνία με τον Επίσκοπο Ρώμης, τον διάδοχο του Πέτρου και Κεφαλή του Συλλόγου, διότι παραμένει ακέραιη η εξουσία του Πρωτείου πάνω σ' όλους τους ποιμένες και τους πιστούς. Πραγματικά, ο Επίσκοπος Ρώμης με το αξίωμά του ως αντιπροσώπου του Χριστού και ποιμένα όλης της Εκκλησίας, έχει πλήρη, υπέρτατη και παγκόσμια εξουσία μέσα στην Εκκλησία, την οποία μπορεί πάντοτε ελεύθερα να εξασκεί... Ο Επίσκοπος Ρώμης, σαν διάδοχος τον Πέτρου, είναι η διαρκής και ορατή Αρχή και το θεμέλιο της ενότητας, τόσο των Επισκόπων, όσο και του πλήθους των πιστών» [18].

Παραθέτουμε σχετικά αποσπάσματα και από την επίσημη «Κατήχηση της Καθολικής Εκκλησίας»:

«Η μοναδική Εκκλησία του Χριστού... είναι εκείνη, τη διαποιόμανση της οποίας ο Σωτήρας μας, μετά την Ανάσταση Του, ανέθεσε στον Απόστολο Πέτρο (βλ. Ιω. 21, 17), κι εμπιστεύθηκε σ' αυτόν και στους άλλους Αποστόλους τη διάδοση και τη διακυβέρνησή της... Αυτή η Εκκλησία, που έχει συσταθεί και οργανωθεί σαν κοινωνία μέσα στον κόσμο, ενυπάρχει στην Καθολική Εκκλησία, πού διοικείται από το διάδοχο του Αποστόλου Πέτρου κι από τους επισκόπους πού βρίσκονται σε κοινωνία μαζί του» [19]. «Ο σύλλογος των επισκόπων ασκεί την εξουσία πάνω σε όλη την Εκκλησία με επίσημο τρόπο την Οικουμενική Σύνοδο". **"Δεν μπορεί να υπάρξει Οικουμενική Σύνοδος αν δεν επικυρωθεί, ή τουλάχιστον αν δεν γίνει δεκτή, από τον διάδοχο του Πέτρου"**» [20]. «Αυτό το αλάθητο έχει ο επίσκοπος Ρώμης, κεφαλή του συλλόγου των επισκόπων, χάρη στο αξίωμά του, όταν, σαν πρώτος ποιμένας και διδάσκαλος όλων των πιστών, πού στηρίζει στην πίστη τους αδελφούς του, διακηρύσσει με οριστική πράξη μία διδασκαλία σχετική με την πίστη και την ηθική..» [21]. «[...] Για την κανονική χειροτονία ενός επισκόπου απαιτείται σήμερα ειδική άδεια του επισκόπου Ρώμης, λόγω της ιδιότητάς του να είναι υπέρτατος ορατός σύνδεσμος της κοινωνίας μεταξύ των τοπικών Εκκλησιών μέσα στη μία Εκκλησία και εγγύηση για την ελευθερία τους» [22].

Είναι ακόμη αξιοπρόσεκτο ότι ο Πάπας σε επίσημα κείμενα δεν υπογράφει ως Επίσκοπος Ρώμης, αλλά ή ως Επίσκοπος της καθολικής Εκκλησίας ή απλώς με το όνομά του, π.χ. Ιωάννης-Παύλος Β' [23]. Προφανώς θεωρεί τον εαυτόν του ως Υπερεπίσκοπον ή ως Επίσκοπον των Επισκόπων.

Το δόγμα του "αλαθήτου" αναγνωρίστηκε και τονίστηκε περισσότερο από την Β' Βατικανείο Σύνοδο: «Αυτή η θρησκευτική υποταγή (submission) της θελήσεως και του νου πρέπει να δεικνύεται κατά έναν ειδικό τρόπο στην αυθεντική διδακτική εξουσία του Ρωμαίου Ποντίφηκος, ακόμη και όταν δεν ομιλή *ex cathedra*» [24].

Δηλώνεται με τα παραπάνω ότι το αλάθητο επεκτάθηκε σε κάθε απόφαση του Πάπα. Δηλαδή, ενώ με την Α' Βατικανείο Σύνοδο μόνον οι από καθέδρας και με την χρήση του όρου *definitum* (ορίζομεν) αποφάσεις του Πάπα ήσαν αλάθητοι, η Β' Βατικανείο Σύνοδος αποφάνθηκε, ότι ο Πάπας είναι αλάθητος όχι μόνον όταν αποφαινεται επισήμως ως Πάπας αλλά οσάκις αποφαινεται. Είναι ακόμη φανερό από τα ανωτέρω, ότι ή οικουμενική συνόδός γίνεται ένα συμβουλευτικό σωματείο των Παπών. Το αλάθητο στην Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία δεν ανήκει στην οικουμενική συνόδό, αλλά στον Πάπα. Ποιός όμως ανεκήρυξε τον Πάπα αλάθητο; Η λαθητή σύνοδος;

Με αυτόν τον τρόπο η συνοδική αρχή, η παραδοθείσα από τους άγιους Αποστόλους, αντικαθίσταται από την παποκεντρική αρχή. Ο "αλάθητος" Πάπας καθίσταται κέντρο και πηγή

ενότητα της Εκκλησίας, που σημαίνει ότι η Εκκλησία έχει ανάγκη από έναν άνθρωπο για να την διατηρή σε ενότητα. Έτσι παραμερίζεται και υποβαθμίζεται η θέση του Χριστού και του Αγίου Πνεύματος. Και ακόμη με την μεταφορά του αλαθίτου από το Άγιο Πνεύμα στο πρόσωπο του Πάπα περιορίζεται ή εσχατολογική προοπτική της Εκκλησίας μέσα στην ιστορία και καθίσταται εγκοσμιοκρατική.

Οι Ορθόδοξοι με βαθειά λύπη, αν μη και με ιερά αγανάκτησι, διαβάζουμε τις ανωτέρω αποφάσεις. Τις θεωρούμε βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος. Έτσι κατανοούμε τον αυστηρό αλλά και φιλόανθρωπο λόγο του μακαριστού π. Ιουστίνου Πόποβιτς: «*Εις την ιστορίαν του ανθρωπίνου γένους υπάρχουν τρεις κυρίως πτώσεις: του Αδάμ, του Ιούδα, του Πάπα*» [25]. Παρόμοια αυστηρή γλώσσα με αυτήν του π. Ιουστίνου Πόποβιτς χρησιμοποίησε η Ορθόδοξος Εκκλησία δια μέσου των αιώνων. Στις παπικές αξιώσεις για το πρωτείο εξουσίας και το αλάθητο οι Ορθόδοξοι αντέτασσαν πάντοτε την Ορθόδοξη Εκκλησιολογία:

Κατά τον Μητροφάνη Κριτόπουλο, Πατριάρχη Αλεξανδρείας: «*Ουδέποτε ηκούσθη άνθρωπον θνητόν και μυριάς αμαρτίαις ένοχον κεφαλήν λέγεσθαι της Εκκλησίας. Εκείνος γαρ άνθρωπος ων θανάτω υπόκειται. Εν όσω δε άλλος εκλεχθή εις διαδοχήν εκείνου, ανάγκη εν τοσούτω την Εκκλησίαν άκεφαλον είναι. Αλλ' όσπερ σώμα δίχα κεφαλής ουδ' εν ριπή γουν στήναι δυνατόν, όύτω την Εκκλησίαν δίχα της προσηκούσης αυτή κεφαλής μείναι καν βραχεί αδύνατον. Τοιγαρόν αθανάτου κεφαλής χρεία τη Εκκλησία, ίνα πάντοτε ζώσα και ενεργής η, καθάπερ και η κεφαλή...Έστι δε τοιαύτη κεφαλή της Καθολικής Εκκλησίας ο Κύριος Ιησούς Χριστός, ος εστί η κεφαλή πάντων, εξ ου παν το σώμα συναρμολογείται...*» [26].

Κατά δε τον Δοσίθεο Ιεροσολύμων, στην γνωστή «Ομολογία» του επί Τουρκοκρατίας (1672): «*Της Καθολικής Εκκλησίας (αναφέρεται στην Ορθόδοξη Εκκλησία), επειδή θνητός άνθρωπος καθόλου και αίδιος κεφαλή είναι ου δύναται, αυτός ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός εστι κεφαλή και αυτός τους οίακας έχων εν τη της Εκκλησίας κυβερνήσει, πηδαλιουχεί (αυτήν) δια των αγίων πατέρων*» [27].

Το 1895 η Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, επί Πατριάρχου Ανθίμου Ζ', εξέδωσε μία εξαιρετικής σπουδαιότητας εγκύκλιο προς τον ιερόν κλήρον και το ευσεβές πλήρωμα του πατριαρχικού θρόνου Κωνσταντινουπόλεως, εις απάντησιν εγκυκλίου επιστολής του Πάπα Λέοντος ΙΓ', ο οποίος απευθυνόμενος προς τους ηγεμόνας και τους λαούς της οικουμένης και προς την Ορθόδοξη Εκκλησία, τους προσκαλούσε να προσέλθουν στην παπική Εκκλησία, αφού αναγνωρίσουν το αλάθητο, το πρωτείο εξουσίας και την παγκόσμια εξουσία του Πάπα εφ' όλης της Εκκλησίας. Παραθέτουμε απόσπασμα:

«Η ορθόδοξος ανατολική και καθολική του Χριστού Εκκλησία, εκτός του αφράστως ενανθρωπήσαντος Υιού και Λόγου του Θεού, ουδένα άλλον γινώσκει αλάθητον επί γης υπάρξαντα' και αυτός ο απόστολος Πέτρος, ούτινος διάδοχος οίεται είναι ο πάπας, τρις ηρνήθη τον Κύριον, και ηλέγχθη δις υπό του αποστόλου Παύλου ως μη ορθοποδών προς την αλήθειαν του Ευαγγελίου» [28]. [...] Ενώ η Ορθόδοξος Εκκλησία διατηρεί την ευαγγελικήν πίστιν ανόθευτον, «*η νυν Ρωμαϊκή εστιν Εκκλησία των καινοτομιών, της νοθεύσεως των συγγραμμάτων των εκκλησιαστικών Πατέρων και της παρερμηνείας της τε Αγίας Γραφής και των όρων των αγίων Συνόδων διό και ευλόγως και δικαίως απεκηρύχθη και αποκηρύσσεται, εφ' όσον αν εμμείνη εν τη πλάνη αυτής. "Κρείσσων γαρ επαινετός πόλεμος", λέγει και ο θείος Γρηγόριος ο Ναζιανζηνός "ειρήνης χωρίζουσης Θεού"*» [29].

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να απαντήσω σε κάποια πιθανή ένστασι. Τελευταία ο Πάπας και Ρωμαιοκαθολικοί θεολόγοι ομιλούν πότε-πότε ευφήμως για την Ορθόδοξη Εκκλησία μας και προβαίνουν σε κάποιες φιλορθόδοξες εκδηλώσεις. Μήπως κάτι άλλαξε, που δικαιολογεί και την εκ μέρους ημών των Ορθοδόξων αλλαγή στάσεως έναντι του Παπισμού; Υπάρχουν πράγματι μεμονωμένα πρόσωπα Ρωμαιοκαθολικών, που με ειλικρίνεια εκφράζουν φιλορθόδοξες θέσεις.

Η επίσημη γραμμή και πολιτική του Βατικανού ωστόσο είναι διαφορετική. Το Βατικανό χρησιμοποιεί διγλωσσία. Όταν απευθύνεται σε εμάς χρησιμοποιεί εκφράσεις αγάπης. Άλλοτε, και κυρίως όταν απευθύνεται προς τους Ρωμαιοκαθολικούς, χρησιμοποιεί τις παλαιές γνωστές σκληρές θέσεις του. Επίσης δεν πρέπει να λησμονούμε, ότι κάθε φιλορθόδοξη δήλωσι δεν αναφέρεται οπωσδήποτε στην Ορθόδοξη Εκκλησία αλλά γενικά στην Ανατολική Εκκλησία, που για πολλούς Ρωμαιοκαθολικούς ταυτίζεται με τις συνιτικές κοινότητες.

Παραπέμπουμε σε κείμενο του μακαριστού καθηγητού της Καινής Διαθήκης της θεολογικής σχολής του πανεπιστημίου Αθηνών Ιωάννου Παναγοπούλου, που κάθε άλλο παρά ημπορεί να χαρακτηριστεί ως αντι-οικουμενιστής, ο οποίος σχολιάζοντας την εγκύκλιο με θέμα την ένωση των Εκκλησιών, που απηύθυνε την 25η Μαΐου 1995 ο Πάπας Ιωάννης-Παύλος Β' προς τους Ρωμαιοκαθολικούς και όλους τους χριστιανούς, αναφέρει:

«[...] Στην Ορθόδοξη Εκκλησία (η εγκύκλιος) ιδιαίτερα αφιερώνει αρκετές παραγράφους (50-61). Ενώ ως προς τις άλλες χριστιανικές κοινότητες αποδέχεται, ότι διατηρούν ωρισμένα γνήσια στοιχεία της χριστιανικής αλήθειας και αγιότητας (10-13), αντίθετα η Ορθόδοξη Εκκλησία αναγνωρίζεται ως αδελφή Εκκλησία, ο άλλος "πνεύμονας" του σώματος του Χριστού (54), η οποία ωστόσο βρίσκεται χωρισμένη από την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Αναγνωρίζονται επίσης ευθέως η αποστολική διαδοχή και τα Μυστήρια της και τιμάται ειλικρινά ο πνευματικός και λειτουργικός πλούτος της. Ωστόσο, παρά την παραχώρηση αυτή, υπονοείται σαφώς, ότι και η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν κατέχει την πλήρη χριστιανική αλήθεια, όπως και οι προτεσταντικές ομολογίες, όσο χρόνο δεν εισέρχεται σε κοινωνία με την Ρωμαϊκή Έδρα. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία επιθυμεί να εμφανίζεται και πάλι ως πηγή, εσχάτη αυθεντία και κριτής της εκκλησιαστικότητας όλων των χριστιανικών κοινοτήτων. [...] Η Εγκύκλιος επανέρχεται με αδιαλλαξία και ακαμψία στις διακηρύξεις του Διατάγματος περί Οικουμενισμού της Β' Βατικανής Συνόδου. Η βασική της αρχή είναι: "Η κοινωνία όλων των επί μέρους Εκκλησιών με την Εκκλησία της Ρώμης: αναγκαία προϋπόθεση για την ενότητα". Το πρωτείο του επισκόπου Ρώμης είναι θεμελιωμένο στο θέλημα του Θεού και κατανοείται ως επαγρύπνηση ("επισκοπή") πάνω στην εκκλησιαστική ενότητα, στη μετάδοση της πίστεως, στη μυστηριακή και λειτουργική ιεροτελεστία, στην ιεραποστολή, στην κανονική τάξη και στην χριστιανική ζωή γενικά. Μόνον ή κοινωνία με τους διαδόχους του Πέτρου εγγυάται την πληρότητα της μίας, αγίας, καθολικής και αποστολικής Εκκλησίας. Κάθε συζήτηση για την εκκλησιαστική ενότητα προϋποθέτει την άνευ όρων αποδοχή του Παπικού πρωτείου, το οποίο ο Θεός ίδρυσε "ως παντοτεινή και ορατή αρχή και θεμέλιο ενότητας". [...]

Οι Ορθόδοξοι πιστοί πρέπει να ομολογήσουμε την πλήρη απογοήτευση μας ως προς την νέα αυτή Εγκύκλιο του Πάπα. Διότι ή παραδοσιακή αυτή Ρωμαιοκαθολική αντίληψη περί της Εκκλησίας και της ενότητας αποτέλεσε ήδη από τον 5ο αιώνα την πέτρα του σκανδάλου και παρά τις θεολογικές συζητήσεις 1500 χρόνων δεν καταλήξαμε σε κανένα θετικό αποτέλεσμα και ούτε φυσικά πρόκειται να καταλήξουμε εφόσον η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία επιμένει αδιάλλακτα στην αξίωση του παπικού πρωτείου. [...] Είναι συνεπώς ασυγχώρητη αφέλεια, αν Ισχυριζόταν κανείς, ότι ή νέα παπική Εγκύκλιος αφήνει ανοικτό το ζήτημα του πρωτείου. Η μόνη καινοτομία της στο ζήτημα, τούτο είναι η παραπομπή του στους άλλους και η απαίτηση με διπλωματικό τρόπο να επιδείξουν όλοι "αυθεντικό ηρωισμό" και "θυσία ενότητας"» [30].

Η στάσις αυτή του Βατικανού και κυρίως η ανορθόδοξος δράσις της Ουνίας ανάγκασε το Οικουμενικό Πατριαρχείο να διακόψη τον διάλογο με τους Ρωμαιοκαθολικούς. **Είναι επίσης αξιοσημείωτο ότι ο Παναγιώτατος εδήλωσε προ ολίγων μηνών σε Αυστριακούς δημοσιογράφους, ότι αι Ορθόδοξοι Εκκλησίουι δεν απεδέχθησαν την συμφωνίαν του Βalamand πλην της Εκκλησίας της Ρουμανίας.**

Μεταξύ των δύο Εκκλησιών υπάρχουν και άλλες διαφορές [31], όπως είναι η διδασκαλία περί του καθαρτηρίου πυρός και η διδασκαλία περί της Παναγίας μας, την οποία ονομάζουν Μαρριολογία. Διακηρύσσοντας ως δόγμα την άσπιλο σύλληψη της Παναγίας, δεν κατανοούν ότι με αυτό την ξεχωρίζουν από το ανθρώπινο γένος, γεγονός που έχει σωτηριολογικές συνέπειες για την ανθρωπότητα: Εάν η Παρθένος έφερε άλλη φύσι, τότε ο Κύριος προσλαμβάνοντας την ανθρωπινή φύσι εξ Αυτής εθέωσε άλλην φύσι και όχι την κοινή όλων των ανθρώπων.

Όλες αυτές οι διαφορές έχουν ως κοινό παρονομαστή τον ανθρωποκεντρισμό. Γέννημα του ανθρωποκεντρισμού είναι το δικανικό και νομικίστικο πνεύμα του Ρωμαιοκαθολικισμού, το οποίο φαίνεται στο Κανονικό Δίκαιο και σε πάρα πολλούς θεσμούς της Δυτικής Εκκλησίας. Ένα απλό παράδειγμα που επιβεβαιώνει τα ανωτέρω είναι ο τρόπος με τον οποίο γίνεται το μυστήριο της Εξομολογήσεως.

Ο πνευματικός και ο εξομολογούμενος μπαίνουν σε δύο θαλαμίσκους, χωρίς να βλέπουν ο ένας τον άλλο, και εκεί διεξάγεται ένα είδος "δικής", κατά την οποία ο εξομολογούμενος απαριθμεί τις αμαρτίες του και λαμβάνει το επιτίμιο που ορίζουν οι κανόνες της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας. Για την Ορθόδοξη Εκκλησία το μυστήριο αυτό κατανοείται με εντελώς διαφορετικό

τρόπο: Υπάρχει μία άμεση προσωπική σχέση μεταξύ πνευματικού και εξομολογουμένου, στην οποία ο πνευματικός είναι ο πατέρας και ο εξομολογούμενος το πνευματικό παιδί, που πηγαίνει να ανοίξει την καρδιά του, να πη τον πόνο του, τις αμαρτίες, του και να λάβη την δέουσα πνευματική θεραπεία.

Ο ανθρωποκεντισμός της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας φαίνεται ακόμη και στις συνεχείς καινοτομίες της. Αντίθετα, η Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ακαινοτόμητος, δεν προσέθεσε τίποτε σε αυτά που edίδαξε ο Κύριος μας και οι άγιοι Απόστολοι. Είναι ή Εκκλησία η κατ' εξοχήν ευαγγελική και αποστολική, και αυτό εκφράζεται στην ζωή και στους θεσμούς της, οί όποιοι είναι απολύτως ευαγγελικοί και αποστολικοί.

Όλα τα ορθόδοξα είναι θεανθρωποκεντρικά. Αντιθέτως όλα τα δυτικά, είτε παπικά είτε προτεσταντικά, έχουν δεχθή λίγο ως πολύ την επίδραση του ανθρωποκεντισμού. Γι' αυτό και ο μακαριστός Ρώσος θεολόγος και φιλόσοφος Κομιακόφ έλεγε ότι παπισμός και προτεσταντισμός είναι δυο αντίθετες όψεις του ίδιου νομίσματος.

Αλλά και ο άγιος Νεκτάριος έγραφε χαρακτηριστικά, συγκρίνοντας την Δυτική Εκκλησία με τον Προτεσταντισμό: «Μόνη δε διαφορά μεταξύ των δύο αυτών συστημάτων είναι η εξής: Εν μεν τη Δυτική Εκκλησία το άτομον, ήτοι ο Πάπας, συγκεντροί περί εαυτόν πολλά βωβά και ανελεύθερα πρόσωπα συμμορφούμενα εκάστοτε προς τας αρχάς και τα φρονήματα του επικαθημένου ατόμου. Εν δε τω Προτεσταντισμώ η Εκκλησία συνεκεντρώθη περί το άτομον. Όθεν η Δυτική Εκκλησία είναι άτομον και ουδέν πλέον. Αλλά τις δύναται να εγγυηθή ημίν περί της ομοφροσύνης όλων των Παπών; Αφού δε πας Πάπας κρίνει περί του ορθού κατά το δοκούν αυτώ και ερμηνεύει την Γραφήν, ως βούλεται, και αποφθεγματίζεται, ως θεωρεί ορθόν, κατά τι διαφέρει ούτος των παντοίων δογματιστών της Προτεσταντικής Εκκλησίας; οποία διαφορά των αρχόντων; Ίσως εν μεν των Προτεσταντών έκαστον άτομον αποτελεί μίαν Εκκλησίαν, εν δε τη Δυτική όλην την Εκκλησίαν αποτελεί εν άτομον, ουχί πάντοτε το αυτό, αλλ' αείποτε έτερον» [32].

Η ουσία είναι αυτή, δηλαδή η ατομοκρατία. Στον μεν Παπισμό η ατομοκρατία του Πάπα, στον δε Προτεσταντισμό η ατομοκρατία του κάθε Προτεστάντη, όπου ο κάθε ένας είναι κριτήριο της αληθείας.

Στην Ορθόδοξη Εκκλησία την θεανθρωποκεντρικότητα μαρτυρούν όλα όσα συνιστούν την ζωή και την διδασκαλία της. Η εκκλησιαστική τέχνη, ή αγιογραφία, ή αρχιτεκτονική, η μουσική κ.λπ. Αν συγκρίνουμε μία Μαντόνα της Αναγεννήσεως με μία βυζαντινή Παναγία, θα διαπιστώσουμε την διαφορά. Η Μαντόνα είναι μία ωραία γυναίκα, ενώ ή βυζαντινή Παναγία είναι ο θεωμένος άνθρωπος. Αν συγκρίνουμε τον Ναό του Αγίου Πέτρου με τον Ναό της Αγίας Σοφίας, θα διαπιστώσουμε πόσο ανθρωποκεντισμό εκφράζει ο Ναός του Αγίου Πέτρου, που προσπαθεί να επιβληθή με το βάρος της ύλης. Αντίθετα, μπαίνοντας στην Αγία Σοφία, αισθάνεσαι ότι βγαίνεις στον ουρανό. Ο Ναός της Αγίας Σοφίας δεν προσπαθεί να εντυπωσιάση με τον πλούτο του ούτε με την ύλη του. Το ίδιο συμβαίνει και με την βυζαντινή εκκλησιαστική μουσική, που κατανύσσει και ανάγει στον ουρανό και που δεν έχει καμμία σχέση με την πολυφωνική ευρωπαϊκή μουσική, που απλώς τέρπει συναισθηματικά τον άνθρωπο.

Για όλους αυτούς τους λόγους η ένωση δεν είναι υπόθεσις συμφωνίας μόνο σε κάποια δόγματα, αλλά αποδοχής του ορθοδόξου, θεανθρωποκεντρικού, χριστοκεντρικού, τριαδοκεντρικού πνεύματος στα δόγματα, στην ευσέβεια, στην εκκλησιολογία, στο κανονικό δίκαιο, στην ποιμαντική, στην τέχνη, στην άσκηση.

Για να γίνη αληθινή ένωση θα πρέπει ή εμείς να παραιτηθούμε από τον Ορθόδοξο θεανθρωποκεντισμό μας ή οι Παπικοί από τον δικό τους ανθρωποκεντισμό. Το πρώτο είναι αδύνατο να συμβή με την Χάρι του Κυρίου μας, διότι αυτό θα ήταν προδοσία στο Ευαγγέλιο του Χριστού μας. Αλλά και το δεύτερο είναι δύσκολο να συμβή. Όμως «τα αδύνατα παρά ανθρώποις δυνατά παρά τω Θεώ εστίν» [33].

Πιστεύουμε ότι δεν συμφέρει και στους μη Ορθοδόξους να παραιτηθούμε εμείς από την Ορθοδοξία μας. Όσο υπάρχει η Ορθοδοξία, σώζεται η ακαινοτόμητος ευαγγελική πίστις, η «άπαξ παραδοθείσα τοις Αγίοις» [34]. Υπάρχει ζωντανή ή μαρτυρία της πραγματικής κοινωνίας του Θεού με τον άνθρωπο· η αλήθεια της Εκκλησίας ως θεανθρωπίνης κοινωνίας. Έτσι ακόμη και οι ετερόδοξοι που την έχασαν, γνωρίζουν ότι κάπου υπάρχει. Ελπίζουν. Ίσως κάποτε την αναζητήσουν μεμονωμένα ή συλλογικά. Θα την βρουν και θα αναπαυθούν. Ας κρατήσουμε αυτήν την αγία πίστι όχι μόνο για μας αλλά και για όλους τους αδελφούς ετεροδόξους και για όλο τον κόσμο. Η θεωρία περί δυο πνευμόνων, δια των οποίων αναπνέει η Εκκλησία, δηλαδή του

Παπισμού και της Ορθοδοξίας, δεν μπορεί να γίνη δεκτή από Ορθοδόξου πλευράς, διότι ο ένας πνεύμων (ο Παπισμός) δεν ορθοδοξεί και το γε νυν έχον νοσεί ανιάτως.

Ευχαριστούμε την Παναγία και Ζωαρχική Τριάδα για το μεγάλο δώρο Της, την αγία Ορθόδοξο Πίστι μας και για τους ευσεβείς προγόνους, διδασκάλους, ιερείς και αρχιερείς και πνευματικούς μας πατέρας, που μας edίδαξαν και παρέδωσαν αυτήν την αγία Πίστι. Ομολογούμε, ότι δεν θα αναπαυόμασταν σε μία Εκκλησία που εν πολλοίς υποκαθιστά τον Θεάνθρωπο Χριστό με τον "αλάθητο" άνθρωπο "πάπα" ή "προτεστάντη".

Πιστεύουμε ότι η Εκκλησία μας είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία του Χριστού, που έχει το πλήρωμα της Αληθείας και της Χάριτος. Λυπούμεθα, γιατί οι ετερόδοξοι Χριστιανοί δεν ημπορούν να χαρούν αυτό το πλήρωμα, και μάλιστα κάποτε προσπαθούν και να παρασύρουν και προσηλυτίσουν τους Ορθοδόξους στις κοινότητές τους, όπου μόνον μία μερική, αποσπασματική και διαστρεβλωμένη άποψη της αληθείας έχουν.

Εκτιμούμε την όση αγάπη έχουν για τον Χριστό και όσα καλά έργα κάνουν, αλλά δεν ημπορούμε να δεχθούμε ότι η ερμηνεία που δίδουν στο Ευαγγέλιο του Χριστού είναι σύμφωνη με την διδασκαλία του Χριστού, των άγιων Αποστόλων, των άγιων Πατέρων και των άγιων Τοπικών και Οικουμενικών Συνόδων.

Προσευχόμεθα ο αρχιποίμην Χριστός, ο μόνος αλάθητος Αρχηγός και Κεφαλή της Εκκλησίας, εκείνους μεν να οδήγηση στην Αγία Ορθόδοξο Εκκλησία, που είναι το πατρικό τους σπίτι, από το οποίο κάποτε απεσκήρτησαν, εμάς δε τους Ορθοδόξους να φωτίση, ώστε να παραμείνουμε άχρι θανάτου πιστοί στην αγία και ακαινοτόμητο Πίστι μας, όλο και περισσότερο στερεούμενοι και εμβαθύνοντες σ' αυτήν, «μέχρι κατανήσωμεν οι πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» [35]. Αμήν.

(*) Βλέπε περιοδ. ΜΑΡΤΥΡΙΑ, Ι. Μητροπόλεως Κυδωνίας και Αποκορώνου, τεύχος 192, Ιανουάριος-Φεβρουάριος 1998, Χανιά Κρήτης.

ΠΑΡΑΠΟΜΠΑΙ:

[1] Dimitru Staniloae, *Για ένα Ορθόδοξο Οικουμενισμό*, εκδ. ΑΘΩΣ, Πειραιεύς 1976, σελ. 19-20.

[2] Πράξ. κ' 28.

[3] Migne, PL 217, 665AB. Βλ. και Αρχιμ. Σπ. Μπιλάλη, *Ορθοδοξία και Παπισμός*, Έκδ. Αδελφ. «Ευνίκη», Αθήναι 1988, σελ. 155.

[4] Μαρκ. ιβ' 17.

[5] *Πηδάλιον*, εκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσ/νίκη 1982, σελ. 109.

[6] Ματθ. δ' 10.

[7] Μ. Φωτίου, *Επιστολή 1, 13, 16*, PG 102, 728D, 729A.

[8] Βλαδιμ. Λόσκι, *Κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν Θεού*, εκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσ/νίκη 1974, σελ. 72.

[9] Ένθ ανωτ., σελ. 78.

[10] Ένθ' ανωτ., σελ. 80.

[11] Βλ. τεύχος *ΕΠΕΣΚΕΨΑΤΟ ΗΜΑΣ* (Πατριαρχικά επισκέψεις εις την συμβασιλεύουσαν, 1997-1999-2000), έκδ. Ι. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, Θεσ/νίκη 2000.

[12] Αγίου Γρηγορίου Θεολόγου, *Εις τους απ' Αιγύπτου επιδημήσαντας*, ΕΠΕ, Θεσ/νίκη 1985, τομ. 2, § 12, σελ. 142.

[13] Αγ. Μάρκου Εφέσου του Ευγενικού, Εγκύκλιος «*Τοις απανταχού της γης και των νήσων ευρισκομένοις Ορθοδόξοις Χριστιανοίς*», εν Ιω. Καρμίρη, *Τα δογματικά και Συμβολικά μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας*, Εν Αθήναις 1960, τομ. 1, σελ. 428.

[14] *Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστί*, Γέρων Σιλουανός, *Περί προσευχής*, κ.α. [15] Αγ. Φωτίου, «*Εγκύκλιος Επιστολή προς τους της Ανατολής αρχιερατικούς θρόνους*», εν Ιω. Καρμίρη, *Τα δογματικά...*, ένθ. ανωτ., τ. 1, σελ. 323, § 9.

[16] Ένθ' ανωτ., σελ. 324, § 11.

[17] Οι Ρωμαιοκαθολικοί ως γνωστόν δεν παρέμειναν στην 7η Οικουμενική Σύνοδο, αλλά συνεκάλεσαν άλλες δεκατρείς. Αυτές αι σύνοδοι σήμερα είναι γι' αυτούς μεγάλη τροχοπέδη, διότι, αν και θα ήθελαν να υπερβούν τον σχολαστικισμό και το δικανικό πνεύμα, δεν ημπορούν, επειδή είναι δεσμευμένοι από τις αποφάσεις αυτών των συνόδων. Στο συμπέρασμα αυτό καταλήγει ο μελετητής της «*Κατηχήσεως της Καθολικής Εκκλησίας*», που είναι η τελευταία επίσημη κατήχησις

μετά την Β' Σύνοδο του Βατικανού και απηχεί το πνεύμα της.

[18] Β' Σύνοδος Βατικανού, *LUMEN GENTIUM* (Δογματική διάταξη Περί Εκκλησίας), Γραφείον καλού τύπου, 1964, σελ. 44, 45.

[19] *Κατήχηση της Καθολικής Εκκλησίας*, Βατικανό, έκδ. Κάκτος, Αθήναι 1996, § 816, σελ. 271.

[20] Ένθ' ανωτ., § 884, σελ. 293.

[21] Ένθ' ανωτ., § 891, σελ. 295.

[22] Ένθ' ανωτ., § 1559, σελ. 488.

[23] Ένθ' ανωτ., σελ. 16.

[24] *The Documents of Vatican - New York 1966*, σελ. 48. (Μετάφρασις δική μας)

[25] Αρχιμ. Ιουστίνου Πόποβιτς, *Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενισμός*, έκδ. Ι. Μονής Αρχαγγέλων Τσέλιε, Βάλιεβο Σερβίας, σελ. 212.

[26] Ι. Καρμίρη, *Δογματικά και συμβολικά μνημεία*, τ. Β', Αθήναι 1953, σελ. 560.

[27] Ένθ' ανωτ., σελ. 752.

[28] Ένθ' ανωτ., σελ. 941.

[29] Ένθ' ανωτ., σελ. 942.

[30] Ιωάννου Παναγοπούλου, *Το Βατικανό και η Ένωση των Χριστιανικών Εκκλησιών*, εφημερίς ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, Κυριακή 30 Ιουλίου 1995.

[31] Εκτενέστερα αναφέρεται στις διαφορές αυτές ο Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ιερόθεος, *Ενιαύσιο 2001*, έκδ. Ι. Μητροπόλεως Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου, σελ. 199.

[32] Αγίου Νεκταρίου, *Αι Οικουμενικαί Σύνοδοι*, έκδ. Β. Ρηγοπούλου, Θεσ/νίκη 1972, σελ. 73.

[33] Λουκ. ιη' 27.

[34] Πρβλ. Ιούδα, 3.

[35] Εφεσ. δ' 13.

Πηγή: <http://www.alopsis.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=477>

Διαβάστε άλλα κείμενα του γέροντα πατόντας

εδώ : <http://www.alopsis.gr/modules.php?name=Content&pa=showpage&pid=163>

Οι «μονοθεϊστικές» θρησκείες: Έχουμε τον ίδιο Θεό με τους μη Χριστιανούς; π. Βασιλείου Σακκά

«Οι Εβραίοι και οι Ισλαμικοί λαοί, και οι Χριστιανοί... αυτές οι τρεις εκφράσεις του ίδιου μονοθεϊσμού, μιλούν με τις αυθεντικότερες και αρχαιότερες, κι ακόμα με τις τολμηρότερες και πειστικότερες φωνές.

Γιατί να μην είναι δυνατό, το όνομα του ίδιου Θεού, αντί να προκαλεί αδιάλλακτη εναντιότητα, να οδηγεί μάλλον σε αμοιβαίο σεβασμό, κατανόηση και ειρηνική συνύπαρξη: Δεν θα έπρεπε η αναφορά στον ίδιο Θεό, στον ίδιο Πατέρα, χωρίς προκαταλήψεις στη θεολογική συζήτηση, να μας οδηγήσει μάλλον να ανακαλύψουμε μια μέρα αυτό που είναι τόσο προφανές, αλλά και τόσο δύσκολο – ότι είμαστε όλοι παιδιά του ίδιου Πατέρα κι ότι γι' αυτό είμαστε όλοι αδέρφια;»

Πάπας Παύλος ο 6^{ος}, La Croix, 11 Αυγ. 1970

Την Πέμπτη 2 Απριλίου 1970, μια μεγάλη θρησκευτική εκδήλωση έλαβε χώρα στη Γενεύη. Μέσα στο πλαίσιο εργασιών της δεύτερης Συνδιάσκεψης του «Συνδέσμου Ενωμένων Θρησκειών», οι αντιπρόσωποι δέκα μεγάλων θρησκειών είχαν προσκληθεί να συγκεντρωθούν στον καθεδρικό ναό του αγίου Πέτρου. Αυτή η «κοινή προσευχή» βασιζόταν στο ακόλουθο κίνητρο: «Οι πιστοί όλων αυτών των θρησκειών είχαν προσκληθεί να συνυπάρξουν **στη λατρεία του ίδιου Θεού!**» Ας δούμε αν αυτός ο ισχυρισμός είναι έγκυρος στο φως της Αγίας Γραφής.

Με σκοπό να εξηγήσουμε καλύτερα το θέμα, θα περιοριστούμε στις θρησκείες που έχουν ιστορικά ακολουθήσει η μια την άλλη με αυτή τη σειρά: **Ιουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Ισλάμ**. Αυτές οι τρεις θρησκείες για την ακρίβεια, προβάλλουν αξιώσεις για κοινή καταγωγή: **ως λάτρεις του Θεού του Αβραάμ**.

Έτσι είναι μια πολύ διαδεδομένη γνώμη και καθώς όλοι αξιώνουμε ότι είμαστε απόγονοι του Αβραάμ (οι Εβραίοι και οι Μουσουλμάνοι κατά σάρκα και οι Χριστιανοί πνευματικά), έχουμε όλοι ως Θεό το Θεό του Αβραάμ και λατρεύουμε και οι τρεις μας (ο καθένας με το δικό του τρόπο, φυσικά) τον **ίδιο** Θεό. Και αυτός ο ίδιος Θεός συνιστά με κάποιο τρόπο το σημείο ενότητας και «αμοιβαίας κατανόησης» κι αυτό μας προσκαλεί σε μια «αδελφική σχέση», όπως τόνισε ο Μεγάλος Ραββίνος Δρ. Safran, παραφράζοντας τον Ψαλμό: «Ω, πόσο ωραίο είναι να βλέπεις αδέρφια να κάθονται μαζί...»

Μ' αυτήν την οπτική είναι φανερό ότι ο Ιησούς Χριστός, Θεός και άνθρωπος, ο Υιός ο Αιώνιος και συνάναρχος με τον Πατέρα, η ενσάρκωση Του, ο Σταυρός Του, η ένδοξη Ανάστασή Του και η Δεύτερη και τρομερή Παρουσία Του – γίνονται δευτερεύουσες λεπτομέρειες που δεν μπορούν να μας εμποδίσουν από το να «συναδελφωθούμε» με αυτούς που τον θεωρούν ως «ένα απλό προφήτη» (σύμφωνα με το Κοράνι) ή ως «το γιο μιας πόρνης» (σύμφωνα με συγκεκριμένες Ταλμουδικές παραδόσεις)! Έτσι θα βάζαμε τον Ιησού το Ναζωραίο και τον Μωάμεθ στο ίδιο επίπεδο. Δεν ξέρω ποιος Χριστιανός άγιος του ονόματος μπορεί να το δεχτεί αυτό στη συνείδησή του.

Κάποιος μπορεί να πει ότι σ' αυτές τις τρεις θρησκείες, αν βάλουμε στην άκρη το παρελθόν, μπορεί κανείς να συμφωνήσει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ένα εξαιρετικό πλάσμα κι ότι είχε σταλεί από το Θεό. **Όμως για μας τους Χριστιανούς, αν ο Ιησούς Χριστός δεν είναι Θεός, δεν μπορούμε να τον θεωρήσουμε ούτε ως «προφήτη», ούτε ως «απεσταλμένο του Θεού», παρά μόνο ως ένα μεγάλο απατεώνα χωρίς σύγκριση, αφού διακήρυξε ότι ήταν «υιός του Θεού», κάνοντας έτσι τον εαυτό Του ίσο με το Θεό (Μαρκ. 14:61-62).**

Σύμφωνα με αυτή την οικουμενιστική λύση του υπέρ-ομολογιακού επιπέδου, ο Τριαδικός Θεός των Χριστιανών θα ήταν το ίδιο με το μονοθεϊσμό του Ιουδαϊσμού, του Ισλάμ, του αρχαίου αιρετικού Σαβελλίου, των συγχρόνων αντι-τριαδικών, και διαφόρων αιρέσεων τύπου «Πεφωτισμένων». Δεν θα υπήρχαν **Τρία Πρόσωπα σε Μία Θεότητα**, αλλά ένα Πρόσωπο, αμετάβλητο για κάποιους, ή που αλλάζει με επιτυχία «μάσκες» (Πατήρ – Υιός – Άγιο Πνεύμα) για άλλους! Και εν τούτοις κάποιος θα μπορούσε να υποκριθεί ότι αυτός ήταν «ο ίδιος Θεός».

Να κάτι που κάποιος θα μπορούσε να προτείνει αφελώς: «Παρά ταύτα υπάρχει για τις τρεις θρησκείες ένα κοινό σημείο: και οι τρεις ομολογούν **Θεό Πατέρα!**» Αλλά σύμφωνα με την αγία Ορθόδοξη πίστη, αυτό είναι παράλογο. Πάντα ομολογούμε: «**Δόξα στην Αγία, Ομοούσιο, Ζωοποιό**

και **Αδιαίρετο Τριάδα**». Πως μπορούμε να χωρίσουμε τον **Πατέρα** από τον **Υιό** όταν ο Ιησούς Χριστός διαβεβαιώνει ότι «*Εγώ και ο Πατέρας ένα είμαστε*»; (Ιω. 10:30) Και ο άγιος απόστολος και ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος, ο απόστολος της αγάπης, επιβεβαιώνει ξεκάθαρα: «*Αυτός που αρνείται τον Υιό, αυτός δεν έχει ούτε τον Πατέρα*» (Α' Ιω. 2:23).

Αλλά ακόμα κι αν και οι τρεις μας καλούμε το Θεό Πατέρα: τίνος είναι πραγματικά Πατέρας; Για τους Εβραίους και τους Μουσουλμάνους είναι ο Πατέρας των ανθρώπων στο επίπεδο της **δημιουργίας**: ενώ για μας τους Χριστιανούς είναι, πρώτα απ' όλα, «*πριν από τη θεμελίωση του κόσμου*» (Ιω. 17:24) «*ο Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού*» (Εφ. 1:3) και μέσω του Χριστού είναι Πατέρας μας «*κατ' υιοθεσίαν*» (Εφ. 1:4-5) στο επίπεδο της **λύτρωσης**. Τι ομοιότητα υπάρχει, λοιπόν ανάμεσα στη Θεϊκή Πατρότητα στο Χριστιανισμό και στις άλλες θρησκείες;

Άλλοι μπορεί να πουν: «Αλλά ο Αβραάμ λάτρευε τον αληθινό Θεό· και οι Εβραίοι μέσω του Ισαάκ και οι Μουσουλμάνοι μέσω της Άγαρ είναι οι απόγονοι αυτού του γνήσιου λάτρη του Θεού». Εδώ κάποιος θα πρέπει να ξεκαθαρίσει πολλά πράγματα: **ο Αβραάμ καθόλου δε λάτρευε το Θεό στη μορφή του απρόσωπου μονοθεϊσμού που τον λάτρευαν οι άλλοι, αλλά στην μορφή της Αγίας Τριάδας**. Διαβάζουμε στην Αγία Γραφή: «*Και ο Κύριος εμφανίστηκε σ' αυτόν στη βελανιδιά του Μαμβρή... κι αυτός υποκλίθηκε μέχρι το έδαφος*» (Γεν. 18:1-2). Υπό ποια μορφή λάτρευε ο Αβραάμ το Θεό; Με την απρόσωπη μορφή, ή με τη μορφή της Θεϊκής Ενιαίας Τριάδας; Εμείς οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί τιμούμε αυτή τη φανέρωση της Αγίας Τριάδας στην Παλαιά Διαθήκη κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν στολίζουμε τους ναούς μας με κλαριά που συμβολίζουν τις αρχαίες βελανιδιές, κι όταν τιμούμε στο μέσο τους την εικόνα των Τριών Αγγέλων, όπως την τίμησε ο Πατέρας μας ο Αβραάμ!

Η κατά σάρκα καταγωγή από τον Αβραάμ μας είναι άχρηστη αν δεν είμαστε αναγεννημένοι στο νερό του Βαπτίσματος, στην πίστη του Αβραάμ. Και η πίστη του Αβραάμ ήταν η πίστη στον Ιησού Χριστό, όπως έχει πει ο ίδιος ο Κύριος: «*Ο πατέρας σας ο Αβραάμ αισθάνθηκε αγαλλίαση διότι έμελλε να δει την ημέρα μου*» (Ιω. 8:56). Τέτοια ήταν επίσης η πίστη του προφητάνακτα Δαβίδ, ο οποίος άκουσε τον Ουράνιο Πατέρα να λέει στον Ομοούσιο Υιό Του: «*Είπε ο Κύριος στον Κύριό μου*» (Ψαλμ. 109:1· Πράξ. 2:34). Τέτοια ήταν η πίστη των «*τριών παιδών εν τη καμίνω*», όταν σώθηκαν από τον «*Υιό του Θεού*» (Δαν. 3:25)· τέτοια και η πίστη του αγίου προφήτη Δανιήλ, ο οποίος είδε το όραμα των δύο φύσεων του Ιησού Χριστού στο μυστήριο της ενσάρκωσης, όταν ο Υιός του ανθρώπου ήρθε στον Αρχαίο των Ημερών (Δαν. 7:13). Γι' αυτό και ο Κύριος, απευθυνόμενος στους (βιολογικά αδιαφιλονίκητους) απογόνους του Αβραάμ, είπε: «*Αν ήσασταν τα παιδιά του Αβραάμ, θα κάνετε τα έργα του Αβραάμ*» (Ιω. 8:39), και τα έργα αυτά είναι «*να πιστέψουν σ' Αυτόν που έστειλε ο Θεός*» (Ιω. 6:29)

Ποιοι λοιπόν οι απόγονοι του Αβραάμ; Οι κατά σάρκα γιοι του Ισαάκ, ή οι γιοι της Άγαρ της Αιγύπτιας; Είναι ο Ισαάκ ή ο Ισμαήλ οι απόγονοι του Αβραάμ; Τι διδάσκει η Αγία Γραφή με το στόμα του θείου Αποστόλου; «*Στην περίπτωση του Αβραάμ, οι υποσχέσεις δόθηκαν σ' αυτόν και στον απόγονό του. Δεν λέει, "και στους απογόνους", σαν να επρόκειτο περί πολλών, αλλά περί ενός· "και στον απόγονό σου", ο οποίος είναι ο Χριστός*» (Γαλ. 3:29). **Είναι εκεί, στον Ιησού Χριστό, που ο Αβραάμ έγινε πατέρας πολλών εθνών** (Γεν. 17:5· Ρωμ 4:17).

Μετά από τέτοιες υποσχέσεις και τέτοιες διαβεβαιώσεις, τι νόημα έχει η σαρκική καταγωγή από τον Αβραάμ; Σύμφωνα με την Αγία Γραφή, ο Ισαάκ θεωρείται ως το **σπέρμα** ή ο **απόγονος**, αλλά μόνο ως **εικόνα του Ιησού Χριστού**. Αντίθετα με τον Ισμαήλ, (το γιο της Άγαρ. Γεν 16:1), ο Ισαάκ γεννήθηκε στην θαυματουργική «ελευθερία» μιας στείρας μητέρας, σε μεγάλη ηλικία και ενάντια στους νόμους της φύσης, παρόμοια με το Σωτήρα μας, ο οποίος γεννήθηκε από μια Παρθένο. Ανέβηκε το λόφο του Μορία όπως ο Ιησούς ανέβηκε το Γολγοθά, κουβαλώντας στους ώμους του τα ξύλα της θυσίας. Ένας άγγελος έσωσε τον Ισαάκ από το θάνατο, ακριβώς όπως ένας άγγελος κύλισε την πέτρα του μνημείου για να μας δείξει ότι ο τάφος ήταν άδειος, ότι ο αναστημένος δεν βρισκόταν πια εκεί. Την ώρα της προσευχής, ο Ισαάκ συνάντησε τη Ρεββέκα στο λιβάδι και την οδήγησε στη σκηνή της μητέρας του Σάρας, όπως και ο Ιησούς θα συναντήσει την Εκκλησία Του στα σύννεφα για να τη φέρει στα ουράνια σκηνώματα, τη Νέα Ιερουσαλήμ, την πολυπόθητη πατρίδα.

Όχι! Δεν έχουμε τον ίδιο Θεό με τους μη Χριστιανούς! Το απολύτως ουσιώδες – εκ των ων ουκ άνευ – για να γνωρίσουμε τον Πατέρα, είναι ο Υιός: «*Αυτός που έχει δει εμένα, έχει δει τον Πατέρα· κανείς δεν έρχεται προς τον Πατέρα, παρά μόνο μέσω εμού*» (Ιω. 14:6,9). Ο Θεός μας είναι ένας Θεός ενσαρκωμένος, τον οποίο «*έχουμε δει με τα μάτια μας κι έχουμε αγγίξει με τα χέρια μας*»

(Α' Ιω. 1:1). Ο άυλος έγινε υλικός για τη σωτηρία μας, όπως λέει ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, κι έχει **αποκαλυφθεί** σε μας. Αλλά πότε αποκαλύφθηκε στους σημερινούς Εβραίους και Μουσουλμάνους, έτσι ώστε να υποθέσουμε πως γνωρίζουν το Θεό; Αν έχουν μια πλήρη κατανόηση του Θεού έξω από τον Ιησού Χριστό, τότε ο Χριστός ενσαρκώθηκε, πέθανε και αναστήθηκε ματαίως!

Σύμφωνα με τα λόγια του Χριστού, δεν έχουν ακόμα έρθει πλήρως στον Πατέρα. Έχουν κάποια ιδέα περί Θεού, αλλά αυτή η ιδέα δεν περιλαμβάνει την πλήρη αποκάλυψη του Θεού που δόθηκε στον άνθρωπο δια του Ιησού Χριστού. Για μας τους Χριστιανούς, ο Θεός είναι **ασύλληπτος, ακατανόητος, απεριγράπτος και άυλος**, όπως λέει ο Μέγας Βασίλειος. Για τη σωτηρία μας έγινε (στο βαθμό που είμαστε ενωμένοι μαζί Του) συνειλημένος, περιγραπτός και υλικός, εξ αποκαλύψεως στο μυστήριο της ενσάρκωσης του Υιού Του. Σ' Αυτόν ας είναι η δόξα στους αιώνες των αιώνων. Αμήν. **Και γι' αυτό ο άγιος Κυπριανός της Καρχηδόνας λέει ότι όποιος δεν έχει την Εκκλησία για Μητέρα, δεν έχει το Θεό για Πατέρα!**

Μακάρι ο Θεός να μας διαφυλάξει από την αποστασία και από τον ερχομό του Αντιχρίστου, τα προκαταρκτικά σημεία του οποίου πολλαπλασιάζονται μέρα με τη μέρα. Μακάρι να μας προστατέψει από τη μεγάλη θλίψη, την οποία ούτε και οι εκλεκτοί δεν θα είναι σε θέση να υπομείνουν δίχως τη χάρη Εκείνου που θα μικρύνει αυτές τις ημέρες. Και μακάρι να μας προστατέψει διατηρώντας μας στο «μικρό ποίμνιο», το «υπολειπόμενο σύμφωνα με την εκλογή της χάρης», έτσι ώστε σαν τον Αβραάμ να μπορέσουμε να αναγαλλιάσουμε στο φως του προσώπου Του, με τις πρεσβείες της Παναγίας Μητέρας του Θεού και Αειπαρθένου Μαρίας, όλων των κατοίκων του ουρανού, των νεφών των μαρτύρων, προφητών, ιεραρχών, ευαγγελιστών, και ομολογητών που έμειναν πιστοί μέχρι θανάτου, που έχυσαν το αίμα τους για το Χριστό, που μας απέκτησαν με το ευαγγέλιο του Ιησού Χριστού στα νερά του Βαπτίσματος.

Είμαστε τα παιδιά τους – οπωσδήποτε αδύναμα, αμαρτωλά και ανάξια· αλλά δεν θα τείνουμε τα χέρια μας προς ένα **ξένο θεό!** Αμήν.

π. Βασίλειος Σακκάς
La Foi Transmise, 5 Απριλίου 1970

Υπόμνημα ΛΜΔ (2006):

Γιατί θα πρέπει να υπάρχει ενιαία θρησκεία στην προωθούμενη Παγκοσμιοποίηση; Ή αν θέλετε **γιατί δεν σταματά το θέμα, στην ειρηνική πολιτική συνύπαρξη των θρησκειών;** Γιατί οι πολιτικοί πιέζουν για διαθρησκευτικούς διαλόγους και πανθρησκευτική συνείδηση που σημαίνει υποσκέλιση των δογμάτων των θρησκειών, υποβιβασμό τους σε δεύτερο επίπεδο ή μάλλον πλήρη κατάργησή τους, σε σχέση με την ωραιοποιημένη αλλά κούφια ιδέα της **πανθρησκείας;**

Η πανθρησκεία για να επιτευχθεί χρειάζεται να αλλοιωθούν βασικά δόγματα της κάθε θρησκείας, οπότε ή δεχόμαστε ότι:

- ❖ έως τώρα δεν υπήρχε καμιά θρησκεία αυτοδύναμα αληθινή, ή
- ❖ ότι αληθινή θρησκεία υπάρχει μεν, αλλά πρέπει και αυτή να υποβιβαστεί σε απλή υπηρέτρια της ισοπεδωτικής πανθρησκείας. Οι Χριστιανοί όμως που το αποδέχονται αυτό είναι αποστάτες της πίστεώς τους, η οποία είναι, όπως δια θαυμάτων πολλών επιβεβαιώνεται, Θεόπνευστη και μοναδική (μία Αγία).

Ο διοργανωτής του συνεδρίου, το Βατικανό και ο πάπας, μας βάζει στη σκέψη ότι η παπική εκκλησία φίλτραρε τότε, και συνεχίζει να φιλτράρει και σήμερα, τα μυαλά των αφανών κέντρων εξουσίας, και των πολιτικών, με τη σκέψη ότι χρειάζεται αυτή η ενοποίηση των θρησκειών, δηλ. η παραγνώριση των αρχών και δογμάτων τους. Σαν αγαθό επιδιωκόμενο αποτέλεσμα προβάλλεται η ειρήνη των λαών και η ασφάλεια! Όμως έτσι η παπική εκκλησία είναι η πρώτη αρχι-αποστάτρια εκκλησία, η πρώτη που προτείνει σε όλες τις Χριστιανικές εκκλησίες και άλλες θρησκείες την καταπάτηση των αρχών τους, χάριν του εγκοσμίου συμφέροντός της, να τοποθετήσει, με την ευλογία του πολιτικού κατεστημένου, σαν αρχηγό των θρησκειών τον πάπα, για να διοικεί πλέον από καθέδρας, κάθε θρησκευόμενο άνθρωπο του πλανήτη!! (Οι συναντήσεις της Ασίζης το επιβεβαιώνουν).

Λεόντιος Μοναχός, Ι. Μ. Αγίου Διονυσίου, Άγιον Όρος

Ο Μύθος της Ορθοδόξου Μαρτυρίας εις τους διαλόγους με αλλοδόξους

(Ιωάννης Κορναράκης, Ομότιμος Καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών)

[alopsis](http://www.alopsis.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=500) (<http://www.alopsis.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=500>)

Στο φύλλο του «Ο.Τ.» της 17-11-06, δημοσιεύθηκε κείμενο με τίτλο:

«Η επικοινωνία με τους αλλοδόξους δυνατότητα ορθοδόξου μαρτυρίας». Το εν λόγω κείμενο στηρίζει και προβάλλει τη συμμετοχή των ορθοδόξων στους διαχριστιανικούς διαλόγους με το γνωστό επιχείρημα ότι η επικοινωνία μας με τους αλλοδόξους αποτελεί μοναδική ευκαιρία προσφοράς, εκ μέρους μας, της μαρτυρίας της Ορθοδόξου αληθείας, την οποία η Εκκλησία μας κατέχει!

Πρόκειται, σήμερα, για έναν ισχυρισμό, ο οποίος στηρίζεται στην κοινή λογική, σύμφωνα με την οποία η επικοινωνία μας αυτή επιβάλλεται ως μονόδρομος μιας τέτοιας προσφοράς, εφόσον είναι λογικό να δεχθούμε ότι, εάν δεν συναντηθούμε εν διάλογω με τους αλλοδόξους αδελφούς μας, δεν μπορούμε να τους πληροφορήσουμε πειστικά για τον πλούτο των αληθειών της πατερικής μας παραδόσεως και γενικά για την ορθοδοξία της πίστεώς μας!

Αλλά ένας τέτοιος ισχυρισμός θα ήταν πράγματι, σήμερα, ένα πειστικό επιχείρημα για τη συμμετοχή της Εκκλησίας μας σε τέτοιους διάλογους, εάν υπήρχαν όντως οι όροι και οι προϋποθέσεις και οι συνθήκες εκείνες, οι οποίες θα καθιστούσαν πραγματοποιήσιμο ένα τέτοιο έργο μαρτυρίας της ορθοδόξου πατερικής διδασκαλίας στους πλανημένους αλλοδόξους αδελφούς μας!

Εντούτοις, σήμερα, πολλοί παράγοντες, ποικίλης φύσεως, αποδεικνύουν ουτοπικό έναν τέτοιο ισχυρισμό ή μέθοδο επικοινωνίας μας με τους αλλοδόξους, με στόχο την ανάπτυξη της ιεραποστολικότητας της Εκκλησίας σε χώρους διαχριστιανικών διαλόγων, στους οποίους κυριαρχεί το οικουμενιστικό πνεύμα, της αλλοτριώσεως της χριστιανικής πίστεως από τα στοιχεία της αγιοπνευματικής-χαρισματικής της δυναμικής! Έτσι κάτω από τις προϋποθέσεις και τους όρους, υπό τους οποίους οι διάλογοι αυτοί πραγματοποιούνται σήμερα, το επιχείρημα της αναγκαιότητας αναπτύξεως ιεραποστολικότητας της Εκκλησίας στους εν λόγω χώρους, ως ουτοπικό, αποτελεί μύθο.

Και είναι αλήθεια ότι ο μύθος αυτός γίνεται σήμερα πιστευτός και αποδεκτός από ανθρώπους της Εκκλησίας, οι οποίοι δεν γνωρίζουν τα συμβαίνοντα στον οικουμενιστικό χώρο του Παγκοσμίου Συμβουλίου των Εκκλησιών ή στους διαλόγους με τους παπικούς και γενικότερα στις διαθρησκειακές δραστηριότητες! Εξάλλου, τα συμβαίνοντα στους οικουμενιστικούς χώρους, που θεμελιώνουν την πραγματικότητα του μύθου, στο ουτοπικό επιχείρημα της δυνατότητας μαρτυρίας ή ιεραποστολικότητας, είναι μεταξύ άλλων και τα ακόλουθα:

1. Κάθε ετερόδοξος εκπρόσωπος, σε ένα διαχριστιανικό διάλογο, έχει συγκεκριμένη αποστολή να εκθέσει και να υπερασπισθεί την ομολογιακή του πίστη στις σχετικές συζητήσεις. Δεν προσέρχεται, καταρχήν, σ' ένα διάλογο, για να αναζητήσει καλύτερες θέσεις στην προσωπική του πίστη. Έπειτα, οι ομολογιακές διαφορές μεταξύ Ορθοδόξου Εκκλησίας και ετεροδόξων - αιρετικών - διδασκαλιών, είναι συνήθως διαμετρικά αντίθετες, και δεν μπορεί να επηρεάσει αποφασιστικώς μια ορθόδοξη μαρτυρία τον ετερόδοξο αποδέκτη!

Εν προκειμένω, ο συνάδελφος Πατρολόγος Καθηγητής Στυλ. Παπαδόπουλος, με πολυετή εμπειρία στους χώρους των διαχριστιανικών διαλόγων, βεβαιώνει ότι: «Δεν συνέβη μέχρι σήμερα, κάποια Ομολογία να εγκαταλείψει στοιχείο της διδασκαλίας της ως αποτέλεσμα των διαλόγων... Κάποιες ίσως δευτερεύουσες πρακτικές πλευρές δυνατόν να δέχθηκαν οι εταίροι μας να αλλάξουν· ποτέ στοιχείο της διδασκαλίας τους...» (1).

2. Εκ της πρακτικής του τρόπου διεξαγωγής των διαλόγων αλλά, κάποιες φορές, και του είδους της παρουσίας και δράσεως ημετέρων εκπροσώπων, **βεβαιώνεται, το αντίθετο, ότι δηλ. ορθόδοξοι εκπρόσωποι, όχι μόνο δεν δίνουν την οφειλομένη μαρτυρία αλλά στηρίζουν ετερόδοξες θέσεις...**

Σε έκθεση, του **Μητρ. Περιστερίου Χρυσοστόμου και π. Θ. Ζήση**, σχετικά με τη συμμετοχή ημετέρων σε συγκεκριμένο διάλογο, σημειώνονται και τα εξής: «...οι ορθόδοξοι αντιπρόσωποι εις τους διαλόγους παρουσιάζονται "τελείως απαράσκευοι"»

και δεν συμφωνούν μεταξύ τους. Πολλά ορθόδοξα μέλη, λόγω αγνοίας, υιοθετούν ΡΚαθολικές απόψεις... και απορρίπτουν τας Ορθοδόξους ή θεωρούν τον διάλογο προσωπική των υπόθεσιν και βάσει των προσωπικών γνωριμιών και συμφερόντων καθορίζουν την θέσιν των...» (2).

3. Στους διαχριστιανικούς διαλόγους, οι ετερόδοξοι προτιμούν θέματα, ή ζητήματα, τα οποία, όπως εκτιμούν, μας ενώνουν, αλλά ποτέ δεν δέχονται να συζητηθούν εκείνες οι διδασκαλίες, που μας χωρίζουν! Γεγονός, που βεβαιώνεται από το περιεχόμενο των «κοινών δηλώσεων», που συντάσσονται μετά το πέρας ενός διαλόγου!

Και εδώ σημαντικά και αποδεικτικά είναι όσα σχετικώς βεβαιώνει ο καθ. Στ. Παπαδόπουλος: «Στο διάλογο με τους ΡΚαθολικούς έλαβα μέρος για δέκα σχεδόν έτη. Κατά το χρονικό αυτό διάστημα, συντάχθηκε σειρά κειμένων και σε κανένα απ' αυτά «δεν αναφέρεται ότι οι δύο Εκκλησίες έχουν δογματικές διαφορές». Οι ΡΚαθολικοί αρνήθηκαν επίμονα να γραφεί κάτι τέτοιο και οι Ορθόδοξοι άνετα το δέχθηκαν, παρά την έντονη επιμονή μου να σημειωθεί το γεγονός των δογματικών διαφορών... Θέλουνε να μη εμφανίζεται ο διάλογος ως οφειλόμενος σε δογματικές διαφορές αλλά σε ψυχολογικές και πολιτικές ή —το πολύ— σε διαφορές Θεολογικών «Σχολών»! (3)

4. Αλλά κάθε προσπάθεια εκφοράς ορθοδόξου μαρτυρίας, σ' ένα διαχριστιανικό διάλογο, αποβαίνει αδύνατη, λόγω των σχετικών καταστατικών αρχών του Π.Σ.Ε.

Έτσι:

α) Η Οικουμενική Χάρτα (2000) προτρέπει να παραιτηθούμε από την ιεραποστολή στους ετεροδόξους, επειδή αυτό θεωρείται προσηλυτισμός. Έτσι «υποσχόμεθα να μη προτρέπωμεν ανθρώπους να αλλάσσουν την Εκκλησίαν αυτών». (4)

β) Μας έχει επιβληθεί η αρχή (Βανκούβερ 1983), σύμφωνα με την οποία οι θεολογικές διαφορές είναι σε κάθε περίπτωση νόμιμες και δεν θεωρούνται ως εμπόδιο για την ενότητα των διαφόρων ομολογιών. Την αρχή αυτή ανανέωσε και ισχυροποίησε η αρχή της Θ' Γεν. Συνελεύσεως του Π.Σ.Ε. στο Πόρτο Αλέγκρε της Βραζιλίας (2006), σύμφωνα με την οποία: «Η αποστολική πίστη της Εκκλησίας είναι μία, αλλά μπορούν νόμιμα να υπάρχουν διαφορετικές διατυπώσεις της πίστεως της Εκκλησίας». Ο Θεός θα εναρμονίσει τις διαφορές και θα εξαφανίσει «τις ανθρώπινες αδυναμίες!».

Η οικουμενιστική αυτή νομιμοποίηση των αιρέσεων εξουδετερώνει τον ορθόδοξο χαρακτήρα κάθε μαρτυρίας εκπροσώπου της Εκκλησίας μας!

Το επιχείρημα επομένως, το οποίο συγκινεί ιδιαίτερα τους αγνοούντες ορθοδόξους πιστούς τα συμβαίνοντα στους οικουμενιστικούς χώρους των διαχριστιανικών και διαθρησκειακών διαλόγων, και τους πείθει να έχουν την άποψη ότι πρέπει να πηγαίνουμε στους διαλόγους αυτούς, λόγω του χρέους μας να δίνουμε την ορθόδοξη μαρτυρία, αποτελεί μύθο, ο οποίος εξυπηρετεί τους σκοπούς των οικουμενιστών «ορθοδόξων», κληρικών και λαϊκών!

Η ιεραποστολικότητα της Εκκλησίας ανθεί θεοφιλώς, πράγματι, στους χώρους της εξωτερικής δραστηριότητας των ιεραποστολών, όπου οι ψυχές των αποδεκτών του ορθοδόξου μηνύματος της εν Χριστώ σωτηρίας το προσλαμβάνουν διψαστικώς και το βιώνουν και συγκροτούν την νεόφυτη Ορθοδοξία! Την Ορθοδοξία... Ορθοδοξία! Η ιεραποστολικότητα της Εκκλησίας δεν συγκινεί νέες διαποτισμένους από την επάρατη αίρεση! Ας μη αποπροσανατολίζουμε με μύθους την ορθόδοξη συνείδηση του πληρώματος της Εκκλησίας!

Σημειώσεις:

(1) «Ορθοδόξων Πορεία», 2000, σ. 17 (Παρά Π. Σημάτη. Διαχριστιανικοί - Διαθρησκειακοί Διάλογοι. Έκδ. ΤΗΝΟΣ. Αθήνα, 2003, σ. 40 εξ).

(2) Γ. Ψαλλάκη. «Οικουμενισμός», σ. 18 (Παρά Σημάτη, σ. 64).

(3) «Ορθοδόξων Πορεία», σ. 130 (Παρά Σημάτη, σ. 64 εξ.).

(4) «Ορθοδόξων Πορεία», σ. 130 και Ν. Βασιλειάδη, «Πανθρησκειακός Οικουμενισμός», 2000, σ. 11, 18 (Παρά Σημάτη, σ. 41).

Σημείωση (Πηγή: «Ορθόδοξος Τύπος» 22 Δεκ 2006)

Οι διάλογοι χωρίς προσωπείον

του Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Δ. Μεταλληνού, Καθηγητού Πανεπιστημίου Αθηνών

Είναι κοινή διαπίστωση, ότι οι Διάλογοι, διαχριστιανικοί και διαθρησκευτικοί, γίνονται στις ημέρες μας όλο και πιο συχνοί. Και το μεν **Οικουμενικό Πατριαρχείο** συνεχίζει και εντατικοποιεί την παλαιά σχετική τακτική του, το συναγωνίζεται όμως και η Εκκλησία της Ελλάδος, ρίχνοντας το βάρος κυρίως προς δύο κατευθύνσεις: **τις επαφές με το Βατικανό και τον Παπισμό αφ' ενός, αλλά και τις διαθρησκευτικές συναντήσεις αφ' ετέρου.** Και το μεν Οικουμενικό Πατριαρχείο ακολουθεί την χαραγμένη από τον Πατριάρχη Αθηναγόρα (†1972) πορεία, χωρίς δυνατότητα πλέον αυτοκριτικής και αυτοελέγχου, η δε **Εκκλησία της Ελλάδος**, στις διοικητικές δομές της και παρά τις συνεχείς αντιδράσεις της πλειονοψηφίας του Κλήρου και του ευσεβούς Λαού, τείνει να υπερβή το Πατριαρχικό Κέντρο σε πρωτοβουλίες, με ρυθμούς συνεχώς επιταχυνόμενους, που δίκαια προβληματίζουν, διότι αθετούν σκανδαλωδώς την γνωστή από το παρελθόν τακτική της συνετής αυτοσυγκρατήσεως, που εφήρμοζαν οι Αρχιεπίσκοποι μας, από τον Χρυσόστομο Β' (1968) μέχρι και τον Σεραφείμ (†1998). Και το ερώτημα είναι αμείλικτο: Διατί;

1. Στις οικουμενικές σχέσεις ο Πατριάρχης Αθηναγόρας ενεκαινίασε μία πορεία, συνεχώς επιταχυνόμενη, που είναι πια αδύνατο να αναθεωρήσουν και αναχαιτίσουν οι διάδοχοί του, σε αυτή δε την «παγίδα» έχει εμπλακεί και η Εκκλησία της Ελλάδος, η οποία με την σημερινή της Ηγεσία, παρά τον φαινομενικό ανταγωνισμό με την κορυφή του Φαναρίου, εφαρμόζει την ίδια με εκείνο οικουμενι(στι)κή και διαθρησκευτική πολιτική. Ο Πατριάρχης Αθηναγόρας συνέδραμε χωρίς αναστολές την προώθηση των στόχων της **Β' Βατικανής Συνόδου (1962-1965)**, που δεν ήταν άλλοι από την υποταγή της Ορθοδοξίας στον Παπισμό, υπό το πρόσχημα της ενώσεως. Η ενεργοποιημένη από την Συνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας (1438-39) αρχή της Ουνίας έγινε ανομολόγητα δεκτή και από την ελληνόφωνη Ορθοδοξία, με την ψευδαίσθηση, ότι διεξάγεται διάλογος «επί ίσοις όροις», με σκοπό την «εν αληθεία» ένωση, ενώ στην ουσία καταλήξαμε στην ουνιτική αναγνώριση του Παπισμού, της μεγαλύτερης και ριζικότερης «αλλοτριώσεως του ίδιου του πυρήνα της εκκλησιαστικής αληθείας» με την παραγωγή «ενός διαφορετικού χριστιανισμού στους αντίποδες του ευαγγελικού τρόπου ζωής και σωτηρίας του ανθρώπου» (Χρ. Γιανναράς).

Από τον πατριάρχη Αθηναγόρα, πεπεισμένο κήρυκα αυτής της πορείας, με τις Πανορθόδοξες Διασκέψεις της Ρόδου (1961 και 1963) και μια σειρά προσωπικών του ενεργειών (όπως η περίφημη συνάντησή του με τον πάπα Παύλο ΣΤ', Ιεροσόλυμα 1964) και παρά τις αντιδράσεις κυρίως του Αθηνών Χρυσοστόμου Β', **το καθορισμένο σε συνεργασία με το Βατικανό σχέδιο, προωθήθηκε και επεβλήθη**, οδηγώντας στην κατάσταση των ημερών μας. Από τον «Διάλογο της αγάπης», εφεύρημα παραπλανητικό της Β' Βατικανής Συνόδου, και του οποίου ο μεγαλύτερος προπαγανδιστής υπήρξε ο Αθηναγόρας, προχωρήσαμε βεβιασμένα στον Θεολογικό Διάλογο, χωρίς όμως να εκπληρωθή ο βασικός όρος της Ορθοδοξίας, η άρση δηλαδή του παπικού πρωτείου και αλαθήτου, δεδομένου ότι ο παπικός θεσμός συνιστά την τραγικότερη αλλοίωση του Ευαγγελίου του Χριστού και το σημαντικότερο εμπόδιο στην «εν αληθεία» συνάντηση Ρωμαιοκαθολικισμού και Ορθοδοξίας.

Η εφαρμοζόμενη όμως «πολιτική» της **παραπλάνησεως και παγιδεύσεως** επιβεβαιώνεται και από την απόφαση **κατά τον Θεολογικό Διάλογο να μη συζητηθούν τα «δαιρούντα» (μόνιμη και απaráβατη αρχή των Οικουμενικών Συνόδων), αλλά τα «ενούντα»**, για την δημιουργία ψευδαισθήσεως ενότητας και ταυτίσεως, με την προώθηση της ουνιτικής τακτικής. Έτσι εξηγείται η επιμονή του Βατικανού να σώση με κάθε τρόπο τον θεσμό της Ουνίας, ενώ παράλληλα καλλιεργήθηκε **το πνεύμα της «αμοιβαίας αναγνωρίσεως»** (κορύφωση η συνάντηση του **Balamand το 1993** και το αχαρακτήριστο κείμενο περί Ουνίας, που συνυπέγραψαν εννέα ορθόδοξες Εκκλησίες, με πρώτο το Οικουμενικό Πατριαρχείο). Όταν ο μακαριστός **π. Ιωάννης Ρωμανίδης** διεμαρτυρήθη για όλα αυτά, και κυρίως για την αποδοχή

της μεθόδου της Ουνίας, επιτιμήθηκε με γράμματα γεμάτα οργή (σώζονται...) και απειλήθηκε έμμεσα με καθαίρεση. (Ποτέ δεν μπόρεσε να συμβιβασθή με αυτή την στάση, που τον οδήγησε ταχύτερα στον θάνατο).

2. Μιλήσαμε όμως παραπάνω για αποφασισμένη και ακολουθούμενη «γραμμή» και για να μη μένη καμμία αμφιβολία, θα παρουσιάσουμε ένα «ντοκουμέντο» αδιάψευστο, που αποκαλύπτει τις βάσεις αυτής της πορείας, όπως ετέθησαν από τον πατριάρχη Αθηναγόρα. **Τον Αύγουστο του 1971** μία ομάδα Ελλήνων Κληρικών (είκοσι εξ Αμερικής και δέκα εκ Δυτικής Γερμανίας), μαζί με τις συζύγους και άλλα πρόσωπα, επισκέφθηκαν το Οικουμενικό Πατριαρχείο. **Η προσφώνηση του Αθηναγόρου μαγνητοφωνήθηκε** από πολλούς και σώζονται και σήμερα οι μαγνητοταινίες. Το απομαγνητοφωνημένο κείμενο έχει δημοσιευθή στην εφημερίδα « Ορθόδοξος Τύπος» της 13.7.1979. Αναζητώντας την ερμηνεία των σημερινών φαινομένων και εξελίξεων, θυμήθηκα το κείμενο εκείνο, που είχε σαφώς προγραμματικό χαρακτήρα. Δεν εκφράζει μόνο τον ιδεολογικό κόσμο του πρ. Πατριάρχου και το πνευματικό υπόβαθρο των οικουμενιστικών ενεργειών του, αλλά και τις υποθήκες, που «ευκαιρως-ακαίρως», άφηνε στους περί αυτόν, που αποδεικνύονται προγραμματικές και αμετάθετες.

Η προσλαλιά του Αθηναγόρου

«... Εδώ την 15ην Ιουλίου του 1054 ένας καρδινάλιος Ουμβέρτος κατέθηκεν εις την αγίαν Τράπεζαν της Αγίας Σοφίας, που θα επισκεφθήτε αύριον, ένα λίβελλο, κατά του Πατριάρχου Μιχαήλ Κηρουλαρίου. Και ο Κηρουλάριος απήντησε, δεν ηξεύρω καλά αν έκαμε να απαντήσει η όχι, αλλ' εν πάση περιπτώσει απήντησε. Και αυτοί οι δυο λίβελλοι, αυτά τα δυο γράμματα, ωνομάσθησαν σχίσμα. Σχίσμα ουδέποτε εκηρύχθη, μήτε από την Ρώμην, ούτε από την Ανατολήν, αλλά το εζήσαμεν 900 χρόνια. Με πολλές συνεπείας, με πολλές καταστροφάς. Το εζήσαμεν 900 χρόνια! **Χωρίς να έχης αδελφόν να του λες πόσο τον αγαπάς!** Και ξαφνικά μίαν ημέραν του Δεκεμβρίου του 1963, ανέγνωσα εις τον Τύπον, ότι ο πάπας απεφάσισε να μεταβή εις τα Ιεροσόλυμα, και χοροστατών εις μίαν Εκκλησίαν εδώ γειτονικήν, ανεκοίνωσα, ότι θα ζητήσω να τον συναντήσω. Ήλθα εδώ (και) εξέδωκα ανακοινωθέν δια του Associated Press να συναντηθώμεν. Ο σταθμός του Βατικανού απήντησε, και **την 5ην Ιανουαρίου του 1964 συνηνητήθημεν εις τα Ιεροσόλυμα**, την 9ην της νυκτός, εις την κατοικίαν του Πάπα. Κι όταν είδε ο ένας τον άλλο, αι χείρες μας ήνοιξαν αυτομάτως. Ο ένας ερρίφθη εις την αγκάλην του άλλου. Όταν μας ηρώτησαν πως επιληθήκαμεν, αδελφοί, ύστερα από 900 χρόνια - Ερωτάς πως; Επήγαμε οι δυο μας χέρι με χέρι εις το δωμάτιόν του, και είχαμεν μίαν μυστικήν ομιλίαν οι δυο μας. Τι είπαμεν; Ποιός ξέρει τι λέγουν δυο ψυχές όταν ομιλούν! Ποιός ξέρει τι λέγουν δυο καρδίαι, όταν ανταλλάσσουν αισθήματα! **Τι είπαμεν; Εκάμαμε κοινόν πρόγραμμα, με ισοτιμίαν απόλυτον, όχι με διαφοράν.** Και έπειτα εκαλέσαμεν τας συνοδείας ημών, ανεγνώσαμεν ένα κομμάτι από το Ευαγγέλιον, και είπαμεν το «Πάτερ ημών» και προσεφώνησα εγώ πρώτος. Και είπαμεν ότι ήδη ευρισκόμεθα εις την οδόν εις Εμμαούς, και πηγαίνομεν να μας συναντήση ο Κυριος εν τω κοινώ αγίω Ποτηρίω. Ο Πάπας απαντών μου προσέφερε άγιον Ποτήριον. Δεν ήξευρεν ότι εγώ θα μιλούσα δι' Άγιον Ποτήριον, ούτε ήξερα ότι θα μου προσέφευρεν Άγιον Ποτήριον! Τι είναι; Συμβολισμός του μέλλοντος. **Το '65 εσηκώσαμεν το Σχίσμα, εις την Ρωμην και εδώ, με αντιπροσώπους μας εκεί και αντιπροσώπους εκείθεν εδώ. Και τον Ιούλιον του '67 ήλθεν ο Πάπας εδώ.** Ευκολώτερον να μετεκινείτο ένα βουνό από την Ιταλίαν, λ.χ. τα Απέννινα, και να έλθουν εδώ, παρά να έλθη ο Πάπας εδώ. Δια πρώτην φοράν εις την ιστορίαν. Ήλθον και άλλοτε Πάπαι, αλλά αιχμάλωτοι. Εγένοντο τελεταί εις τον πατριαρχικόν ναόν, τον υπεδέχθην επάνω εις το Γραφείον μου, το οποίον θα το δήτε, και εκεί είχαμεν άλλην ομιλίαν και συνεφωνήσαμεν να συναντηθώμεν μίαν ημέραν εκεί, όθεν εξέβημεν.

» Εως το 1054 είχαμε πολλές διαφοράς. Και εις τούτο και εις το άλλο. Το φιλιόκβε. Η προσθήκη εις το «Πιστεύω» έγινε τον βον αι. και το εδέχθημεν, επί 6 αιώνας. Και τόσας άλλας διαφοράς. Αλλά ηγαπώμεθα. Και όταν αγαπώνται οι άνθρωποι, διαφοραί δεν υπάρχουν. Αλλά το 1054 που επαύσαμεν να αγαπώμεθα, ήλθαν όλες οι διαφορές. Ηγαπώμεθα και είχομεν το ίδιον μυστήριον. Το ίδιον βάπτισμα, τα ίδια μυστήρια και ιδιαίτερως το ίδιο Άγιον Ποτήριον. **Τώρα που ξαναγουρίσαμεν εις το (10)54,** διατί δεν ξαναγουρίζομεν και εις το Άγιον Ποτήριον;

Υπάρχουν δυο δρόμοι: Ο Θεολογικός διάλογος. Και έχομεν τους θεολόγους εκατέρωθεν, οι οποίοι μελετούν το ζήτημα της επανόδου εις τα παλαιά. Και επειδή δεν έχω πολλές ελπίδες από τον θεολογικόν διάλογον - δεν έχω, να με συγχωρήσετε οι θεολόγοι, είσθε κάμποσοι θεολόγοι εδώ μέσα - δι' αυτό εγώ προτιμώ **τον διάλογο της αγάπης.** Να αγαπηθούμε! Και τι γίνεται σήμερα; **Πνεύμα μέγα αγάπης εξαπλώνεται υπέρ τους Χριστιανούς Ανατολής και Δύσεως.** Ήδη αγαπώμεθα. Ο Πάπας το είπε: απέκτησα έναν αδελφόν και του λέγω σ' αγαπώ! Το είπα και εγώ: Απέκτησα έναν αδελφό και του είπα σ' αγαπώ! Πότε θα έλθη αυτό το πράγμα; Ο Κύριος, το ξέρει. Δεν το ξέρομε. Αλλά εκείνο το οποίο ξεύρω, είναι ότι θα έλθη. Πιστεύω, ότι θα έλθη. Διότι δεν είναι δυνατόν να μη έλθη, διότι ήδη έρχεται. **Διότι ήδη εις την Αμερικάνη μεταλαμβάνετε πολλούς από το Άγιον ποτήριον και καλά κάνετε! Και εγώ εδώ, όταν έρχονται Καθολικοί ή Προτεστάνται και ζητούν να μεταλάβουν, τους προσφέρω το Άγιον Ποτήριον!** Και εις την Ρώμη το ίδιο γίνεται και εις την Αγγλίαν και εις την Γαλλίαν. Ήδη έρχεται μοναχό του. Αλλά δεν κάνει να έλθη από τους λαϊκούς και από τους ιερείς. Πρέπει να είναι σύμφωνος και η Ιεραρχία και η Θεολογία. Γι' αυτό λοιπόν προσπαθούμε να έχωμεν και θεολόγους μαζί, δια να έλθη αυτό το μεγάλο γεγονός, του **Παγχριστιανισμού.** Και μαζί με αυτό το μεγάλο γεγονός, θα έλθη μίαν ημέραν το όνειρόν μας της **Πανανθρωπότητας.** Εγώ έζησα επτά πολέμους. Και είδα πολλές καταστροφάς, πολύ αίμα να χυθή. Και όλοι οι πόλεμοι είναι εμφύλιοι, αδελφικοί... Και η έλευσίς σας ενταύθα μου ενισχύει αυτήν την πίστιν, ότι η μεγάλη ημέρα και επιφανής του Κυρίου, η συνάντησις εις το ίδιον άγιον Ποτήριον θα έλθη...».

3. Αν θέλαμε να αναλύσουμε λεπτομερώς το κείμενο αυτό, θα χρειαζόταν πολύς χώρος. Θα μείνουμε γι' αυτό σε κάποιες βασικές επισημάνσεις. Η ερμηνεία του σχίσματος του 1054 δεν αντέχει ασφαλώς σε σοβαρά κριτική και δείχνει άγνοια η παραποίηση της ιστορίας. **Άλλωστε, ο μακαριστός Πατριάρχης, όπως φαίνεται και στο κείμενο, δεν... συμπαθούσε πολύ τους θεολόγους, τα δε δόγματα, όπως συχνά διεκήρυσσε, μπορούσαν να τεθούν στο «θησαυροφυλάκιο» η και το «μουσείο».** Αφήνω τον αχαράκτῆριστο συναισθηματισμό του κειμένου στα αναφερόμενα στην συνάντησιν με τον Πάπα. Διερωτώμαι, μάλιστα, γιατί οι περί τον Αθηναγόρα κύκλοι καταδικάζουν ενίοτε τον οργανωσιακό ευσεβισμό... Από τα λόγια του Πατριάρχου γίνεται καταφανές, ότι υπήρξαν «συμφωνίες», για την κοινή περαιτέρω πορεία Κωνσταντινουπόλεως και Ρώμης. Οι συναισθηματισμοί, άλλωστε, αρκούσαν, για να καλύψουν τις πρώτες στιγμές της συναντήσεως. Ας μην αναπτύξη κανείς, επίσης, τα περί της προσθήκης στο Σύμβολο (φιλιόκβε). Δεν είναι, λοιπόν, περίεργο, που και προ της ενάρξεώς του ο θεολογικός διάλογος ή διάλογος της πίστεως, υποτάσσεται από τον Πατριάρχη στον διάλογο της αγάπης, των καλών δηλαδή σχέσεων και των συναισθηματισμών. Σ' αυτή την μορφή «διαλόγου» ο Πατριάρχης θεμελιώνει και το «κοινόν Ποτήριον», **την μυστηριακή διακοινωνία, η οποία κατά την ομολογία του είχε γίνει πια κατάσταση το 1971.**

Διερωτώμεθα, συνεπώς, γιατί εκπλησσομεθα για την μετάδοση των Αχράντων Μυστηρίων σε Παπικούς στη Ραβέννα πρόσφατα ή σε ναούς των Αθηνών, όπως απεκάλυψαν τα γράμματα, που δημοσίευσε πρόσφατα η εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος». Λέγεται, βέβαια, ότι στην Ραβέννα έγινε στους παρόντες Ρωμαιοκαθολικούς σχετική υπόμνηση. Το ερώτημα είναι, γιατί οι ανάλογες υπομνήσεις ημών των ταπεινών Ιερέων «έπιαναν» στην Γερμανία, ενώ στην Ραβέννα δεν είχαν αποτελεσματικότητα! Άλλος όμως είναι ο λόγος. **Μετά την συμφωνία του Balamand (1993), όλοι πιστεύουν στην Δύση ότι η ένωση είναι γεγονός και συνεπώς η μυστηριακή διακοινωνία (Interkommunio) απόλυτα φυσική.**

Εξ άλλου, ο Παναγιώτατος, κατά τα δημοσιευθέντα στον Τύπο (βλ. εφημερίδα «Η Καθημερινή» της 16.6.02), συνέδεσε τη χριστιανική ενότητα με την πρόοδο της Ευρωπαϊκής ενότητος: **«Η συνύπαρξη μέσα στον ίδιο τον πολιτικό-οικονομικό χώρο -είπε- ευρωπαϊκών λαών, που ανήκουν και στις δυο Εκκλησίες, θα συντελέση ασφαλώς στη μεγαλύτερη προσέγγισή τους και θα βοηθήση στην αποκατάσταση της ενότητος, που υπήρχε πριν από το Σχίσμα».** Τόσο απλά! Οι κοσμικοί παράγοντες επιστρατεύονται, για να εξαφανίσουν τις εσωτερικές, καθαρά εκκλησιαστικές, προϋποθέσεις.

4. Το πνεύμα και η «γραμμή» του Αθηναγόρου έχει εγκλωβίσει τους πάντες, που, και να το θέλουν τώρα, δεν τολμούν να την παρακάμψουν ή να την τροποποιήσουν έστω, λόγω της εν τω μεταξύ προχωρημένης αμβλύσεως των κριτηρίων μας και της σύμφωνα με τα πολιτικά πρότυπα σχετικοποίησεως και ιδεολογικοποίησεως της Πίστεως, που έχει καταντήσει (από μας)

σύνολο θεωρητικών αληθειών επιδεχομένων συμβιβασμούς και όχι ως η οριοθέτηση του γεγονότος της εν Χριστώ υπάρξεως. Από την μικρή έστω εμπειρία, που έχουμε στους διαχριστιανικούς διαλόγους, γνωρίζουμε την εφαρμοζόμενη από τους Ετεροδόξους μέθοδο ήδη επί δεκαετίες: Καλλιέργεια προσωπικών σχέσεων και κλίματος (κοσμικής) φιλίας μεταξύ των θεολόγων, με όλα τα διαθέσιμα μέσα, αλλά και η παροχή οικονομικών ενισχύσεων (**αρκετοί μητροπολίτες μας θεωρούν καύχηση να αναγράφουν στα Ιδρύματά τους την ευγνωμοσύνη τους προς το Π.Σ.Ε. ή το Βατικανό, για την προσφερθείσα οικονομική βοήθεια**) για την άμβλυση και αποδυνάμωση κάθε διαθέσεως μαρτυρίας και ομολογίας. Αυτό γίνεται δεκαετίες τώρα. Πλήρης η κατίσχυση των κοσμικών και πολιτικών πρακτικών.

Στο πνεύμα αυτό κινείται και η Ηγεσία της Εκκλησίας της Ελλάδος, χρησιμοποιείται δε και εδώ η ίδια πρόφαση: Διάλογο κάνουμε, ισχυρίζονται, δεν αλλάζουμε την πίστη μας! Και ναι μεν ο διάλογος ως «αγαπητική έξοδος» προς τον άλλο (όπως λένουν στη γλώσσα τους οι οικουμενιστάι) είναι ευλογημένος. Εδώ όμως από ετών ο διάλογος νοείται ως **«αμοιβαία αναγνώριση» και όχι συνάντηση στην Αλήθεια**, τον ένα Χριστό δηλαδή, όπως παραδίδεται στον λόγο και την πολιτεία των Αγίων μας. Αυτό όμως συνιστά «ουνιτισμόν». Η ουνιτίζουσα δε αυτή στάση είναι διευκολυντική στις συμπεριφορές μας, διότι η παραδοχή του μη Χριστιανισμού ως Χριστιανισμού (και του Παπισμού λ.χ. ως Εκκλησίας) γίνεται με το πρόσχημα και την ψευδαίσθηση, εκ μέρους μας, της συνεχείας της παραδόσεώς μας, αφού τυπικά και εξωτερικά δεν αρνούμεθα την πίστη και παράδοσή μας. Το πρόβλημα όμως είναι, αν με την αναγνώριση της χριστιανικότητας και ορθοδοξίας της οποιασδήποτε πλάνης σώζεται και η δική μας Αλήθεια. «Τις κοινωνία φωτί προς σκότος;» (Β΄ Κορ. 6, 14).

Προβάλλεται μάλιστα ως δικαιολογία γι' αυτή την συμπεριφορά (μας) η αγωνία, για την διάσωση του Χριστιανισμού στην Ευρώπη, αφού η αντιχριστιανική πολιτική των ισχυόντων στην Ευρωπαϊκή Ένωση αυξάνει επικίνδυνα και απειλητικά, στο δε σχεδιαζόμενο ευρωπαϊκό Σύνταγμα ουδεμία αναφορά γίνεται στην χριστιανική κληρονομία του ευρωπαϊκού χώρου. Και ως εδώ το πράγμα έχει καλώς. Το ερώτημα όμως είναι: **συμμαχούμεντες με τον Παπισμό και στηρίζοντάς τον ως Εκκλησία, ποιο Χριστιανισμό σώζουμε;** Θυσιάζουμε την Ορθοδοξία, για να σώσουμε τον Παπισμό; Μη γένοιτο! Τι να τον κάμη αυτόν τον «Χριστιανισμό» η Ευρώπη; Όλη η ιστορική (ιδεολογική, κοινωνική και πολιτική) κακοδαιμονία της Ευρώπης (και όχι μόνο!) δεν ριζώνει στην διαστροφή, που υπέστη ο Χριστιανισμός, με την ανάπτυξη και εδραίωση του παπικού οικοδομήματος; Αν δεν «πεθάνη» ο Παπισμός, με την εν Χριστώ μετάνοιά του και την επιστροφή του στην Εκκλησία του Χριστού, αν δεν γίνη δηλαδή ο Παπισμός Εκκλησία, θα προσφέρει νοθευμένο Χριστιανισμό στην Ευρώπη και στον κόσμο. **Αντί να κηρύσσουμε στην πνευματικά ημιθανή Ευρώπη την Ορθοδοξία των Πατέρων μας, καταντούμε θλιβερά δεκανίκια του Παπισμού και του Κράτους του Βατικανού, επαναλαμβάνοντας το έγκλημα, που διέπραξαν οι «βυζαντινοί» Πατέρες μας το 1438.** Και τότε μας είχαν καλέσει οι αντιπαπικοί ρωμαιοκαθολικοί στη Σύνοδο της Βασιλείας (1431-1437/38), αγωνιζόμενοι να αποτινάξουν τον καταθλιπτικό παπικό ζυγό. Εμείς προτιμήσαμε όμως να αποδεχθούμε την πρόσκληση του Παπα Ευγενίου Δ΄ (1431-1447), που με την σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας προσπαθούσε να σώση την εξουσία του. Και εμείς ταχθήκαμε στο πλευρό του Παπα και στηρίξαμε τον Παπισμό και αλλοίμονο, αν δεν μας έσωζαν από την βέβαιη εκφράγκευσή μας ο άγιος Μάρκος και οι «ξεροκέφαλοι» μοναχοί και κληρικοί του «Βυζαντίου». **Αντί, λοιπόν, να προβάλουμε στην Ευρώπη την Ορθοδοξία των Αγίων μας, ενισχύουμε με την στάση μας τον καταρρέοντα στη συνείδηση των Ευρωπαίων Παπισμό, αναγνωρίζοντάς τον ως Χριστιανισμό και Εκκλησία.** Η βαβυλώνια αιχμαλωσία, στην οποία μας ωδήγησε η γραμμή Αθηνάγору, είναι, φαίνεται, ανυπέρβλητη.

5. Ότι όμως συμβαίνει στο χώρο του διαχριστιανικού διαλόγου, ισχύει και για την διαθρησκειακή πολιτική μας. Και εδώ η «γραμμή» είναι δεδομένη από μακρού και καθοριστική. Στην παραπάνω ομιλία του προς τους ορθοδόξους Ιερείς του αποδήμου Ελληνισμού ο Πατριάρχης Αθηνάγоруs εξέφρασε την πεποίθησή του, ότι **«με την ενότητα των Εκκλησιών βαδίζουμε και προς μίαν πανανθρωπότητα».** Σαφέστερα διατυπώθηκε αυτό το 1972 (εφημερίδα «Το Βήμα», 22.8.1972) από τον πρ. Αμερικής κ. Ιακωβο, διατελέσαντα και συμπρόεδρο του Π.Σ.Ε.: «...Το Π.Σ.Ε. προχωρεί προς πραγματοποίησιν του σκοπού του δια

του συγκερασμού πολιτισμού, θρησκειών και λαών». Σε συνέντευξή του δε στο περιοδικό «NEMESIS» (Νοέμβριος 1999) εκφράζει στην δημοσιογράφο κ. Μ. Πίνη την απογοήτευσή του, διότι ο σκοπός αυτός του Π.Σ.Ε. βραδύνει να επιτευχθεί. **Ο σκοπός της υπάρξεως του Π.Σ.Ε. δεν ήταν άλλος, τελικά, από την νεοποχική Πανθρησκεία, κάτι, που απεσαφηνίσθη πλέον με πληρότητα στην εποχή μας.** Ερωτούμε τους υψιπέτες αγαπολόγους και λυρικούς ωραιολόγους (κατά παπα-Γιάννη Ρωμανίδη) συναδέλφους: Είναι αυτό «έξοδος αγάπης» προς τους άλλους η (αυτο)υποδούλωση της Ορθοδοξίας στην πολυπρόσωπη και πολυώνυμη πλάνη; Βέβαια δεν είναι η Ορθοδοξία των Πατέρων ημών που υποδουλώνεται, αλλά η ήδη υπόδουλη στα πάθη μας (συμφέροντα κ.λπ.) **κακοδοξία μας, που υποκρίνεται την Ορθοδοξία.**

Αλλά και εδώ ακολουθούμε πιστά την «γραμμή» της Β΄ Βατικανής Συνόδου, που ακολουθούσε πιστά και ο Αθηναγόρας. **Η Σύνοδος αυτή διεκήρυξε, ότι οι τρεις μεγάλες μονοθεϊστικές θρησκείες (θρησκευάματα) πιστεύουν στον ίδιο Θεό,** για να διευκολυνθή έτσι ο διάλογος και η πορεία προς την ενότητα και στον διαθρησκειακό χώρο. Θα μου συγχωρηθή να επαναλάβω κάτι, που έχω και σε άλλη περίπτωση αναφέρει. Όταν το 1969 πήγα στην (τότε Δυτική) Γερμανία και μάλιστα στην Βόννη, βρέθηκα σε ένα περιβάλλον, στο οποίο κυριαρχούσαν οι αποφάσεις και θέσεις της Β΄ Βατικανής Συνόδου. Ο προτεσταντικός κόσμος (με λουθηρανούς συγχρωτιζόμουν), παρά την όποια αντίθεση με τον Παπισμό, συμμεριζόταν αυτό το άνοιγμα προς τα μεγάλα θρησκευάματα, διότι αυτό προωθούσε η υποφώσκουσα ήδη πανθρησκειακή κίνηση. Σε ένα σεμινάριο Πατρολογίας (το περιβάλλον ήταν λουθηρικό) προέκυψε η συζήτηση περί της πίστεως των διαφόρων θρησκειών (θρησκευμάτων) στον ίδιο Θεό. Τότε, συνειδητοποιώντας την ελληνικότητά μου, έκαμα χρήση της σωκρατικής μεθόδου, «Πόσοι ήλιοι υπάρχουν στον κόσμο μας;» -ρώτησα. Με συγκαταβατικό χαμόγελο μου απήντησαν: «Φυσικά ένας». Όχι, συνέχισα. Διότι, πως είναι δυνατόν τον ίδιο ήλιο να μπορώ να τον αενίζω κατάματα εδώ στην Γερμανία, ενώ στην Ελλάδα, αν τον κυττάξω, τυφλώνομαι;» Και κατέληξα: Ένας είναι ο ήλιος, αλλά διαφέρει από τον τρόπο και τις συνθήκες θεωρήσεώς του. Το ίδιο είναι και ο Θεός. Είναι ένας, αλλά κάθε θρησκεία, όπως και κάθε χριστιανική ομάδα, τον βλέπει με τον δικό της τρόπο. **Οπότε, από τον τρόπο θεωρήσεως του Θεού (αυτό λέγεται θεολογία) προκύπτει σε κάθε περίπτωση άλλος Θεός για τον ένα η τον άλλο.** Ορθοδοξία αγιοπατερική είναι η σύμπτωση της περί Θεού γνώσεώς μας με την αυτοαποκάλυψη του Θεού στην ιστορία. Η αντικειμενική «πίστις», η αυτοαποκάλυψη του Θεού εν τοις Αγίοις Του («πιστευομένη πίστις») πρέπει να συμπίπτει με την δική μας θεώρηση και αποδοχή του Θεού («πιστεύουσα πίστις»). Σ' αυτό κυρίως διαφέρει η Ορθοδοξία από την αίρεση και πλάνη.

6. Το 1986 στην Ασσίζη της Ιταλίας άρχισαν επίσημα οι διαθρησκειακές συναντήσεις και συμπροσευχές. Δεν είναι, συνεπώς, επιστημονικά θρησκευολογικά συνέδρια, αλλά συνάξεις ομολογίας της ενότητος, με βάση τον ένα Θεό, που λαμβάνουν χώρα περί τον Πάπα, ως κέντρο αυτής της ενότητος και ηγέτη πνευματικό, **στην πράξη, όλου του κόσμου.** Γι' αυτό ωνομάσθηκε στην Δύση ο Πάπας «πλανητάρχης Νο 2». Πρέπει να δηλωθή, ότι επί κεφαλής της πατριαρχικής μας αντιπροσωπείας το **1986** ήταν ο Σεβ. Μητροπολίτης Πισιδίας (σήμερα) κ. Μεθόδιος (Φούγιας), στη δε «Ασσίζη Β΄» το **1994** ο Μακαρ. Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας κ. Αναστάσιος (Γιαννουλάτος). Νέα Παν(δια)θρησκειακή συνάντηση υπό τον Παπα έγινε εφέτος (**2002**), πάλι στην Ασσίζη, με τη συμμετοχή 250 προσώπων, εκπροσωπούντων 12 θρησκευάματα. Δεν έλειψαν, φυσικά, οι Ορθόδοξοι υπό τον ίδιο τον Οικουμενικό Πατριάρχη.

Όπως ορθά έχει παρατηρηθή, «οι διαθρησκειακοί διάλογοι μοιάζει να ανταποκρίνονται πλήρως στην εκδοχή και στην πρακτική, με την οποία διαλέγονται σήμερα οι συνδικαλιστές, οι πολιτικοί, οι ιδεολογίες». (Χρ. Γιανναράς). Μετά δε την 11η Σεπτεμβρίου 2001 και ό,τι αυτή η ημερομηνία σημαίνει για τον κόσμο μας, φάνηκε καθαρά πλέον, ότι οι διάλογοι αυτοί γίνονται «κατ' επιταγήν» και μάλιστα, για την υπεράσπιση και προπαγάνδισή της επίσημης και νόμιμης τρομοκρατίας, έναντι της ανεπίσημης και «ρέμπελης». Έτσι, η εποχή μας γελοιοποιεί και τους θρησκευτικούς διαλόγους, που συνεργάζονται για την αστυνόμευση του κόσμου κατά τα συμφέροντα και διαθέσεις των ισχυρών της Γης. Και μεις, υπακούοντας στις οδηγίες και στη «γραμμή», συμμετέχουμε και μεταβάλλουμε την Ορθοδοξία σε όργανο και ουραγό. Φιμώνουμε, έτσι, εμείς οι ίδιοι την Ορθοδοξία, που αντί να είναι «κρίση» και «έλεγχος» της ανομίας, μεταβάλλεται στα πρόσωπά μας σε υποστηρικτική και συντηρητική της. Και εδώ υπάρχει, φυσικά, εύκολη δικαιολογία: **Για να μη χαρακτηρισθούμε αντιδραστικοί και για να ενισχυθή το**

ευρωπαϊκό (και νεοταξικό) πρόσωπό μας! Η αναζήτηση λοιπόν της ανεξιθρησκείας, όπου έχει ατονήσει ή χαθή, ως «ουσιαστικού συστατικού των μονοθεϊστικών πιστεύω» (Α.Δ. Παπαγιαννίδης στο «Βήμα» της 9.6.02) θα ήταν ευλογημένη, αν δεν επρόκειτο για συναντήσεις **«κατ' επιταγήν»**. Η ετοιμαζόμενη αλλά αναβληθείσα και στην Αθήνα διαθρησκειακή συνάντηση (προηγήθηκε άλλη στην Κύπρο) θα αποδείξει κατά πόσον πρόκειται για «κατάθεση της μαρτυρίας μας» και ορθόδοξη πρόταση ως την μόνη λύση στα δεινά του κόσμου και όχι για ισοπέδωση της Ορθοδοξίας στην πανθρησκειακή, και γι' αυτό συγκρητιστική, πολτοποίηση. Ήδη ο **Προϊστάμενος του Γραφείου της Εκκλησίας μας στις Βρυξέλλες** διεκήρυξε ότι η προσπάθειά μας είναι: «να προετοιμάσουμε τον κόσμο, να τον διαπαιδαγωγήσουμε, για να μην αντιδράσει (δηλαδή, γι' αυτούς τους διαλόγους), να σχηματίσουμε (δηλαδή να χειραγωγήσουμε -Γ.Δ.Μ.) τη συνείδηση του κόσμου». Άρα και εδώ ακολουθείται κάποια «γραμμή», την οποία όμως ποιός καθορίζει; **Και όμως δεν γίνεται δεκτή η προειδοποίηση μίας πλειάδος Κληρικών, Ηγουμένων, Πνευματικών Πατέρων και γνωστών ορθοδόξων Θεολόγων**, που εξετέθη στο υποβληθέν στον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο «Υπόμνημα περί Οικουμενισμού» και όπου διαβάζουμε:

«Ο διαθρησκειακός Οικουμενισμός καλπάζει. Δεν μένει εις τα όρια ενός φιλοσοφικού η κοινωνικού διαλόγου (σημ. γράφοντος: άρα δεν απορρίπτεται ο διάλογος ως «αγαπητική έξοδος» κ.λπ.). Προχωρεί εις θεολογικόν επίπεδον, και προσπαθεί να εύρη κοινά σημεία πίστεως μεταξύ ορθοδόξων και ετεροδόξων. Δεν λαμβάνει υπ' όψιν τας βασικάς διαφοράς. Διακηρύσσει ότι και εις τας λοιπάς θρησκείας και μάλιστα τας μονοθεϊστικάς, υπάρχει σωτηρία. Ούτως ανατρέπει την θεμελιώδη χριστιανικήν πίστιν, ότι **"ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία"**... Ο διαθρησκειακός συγκρητισμός σχετικοποιεί την ευαγγελικήν αλήθειαν. Προχωρεί ακόμη ούτος και εις το λατρευτικόν επίπεδον. **Ορθόδοξοι Ιεράρχαι η και Πρωθιεράρχαι συμμετέχουν εις πανθρησκειακάς εκδηλώσεις ως της Ασσίζης ή εις κοινάς συμπροσευχάς και δοξολογίας μεθ' ετεροδόξων και ετεροθρήσκων, και δη Ιουδαίων και Μουσουλμάνων.** Διερωτάται τις, **ποιόν Θεόν δοξολογούν;**... Οι Άγιοι Απόστολοι εκήρυττον εις τας Συναγωγάς, αλλά Ιησούν Χριστόν και τούτον Εσταυρωμένον, διό και ηκολούθουν διωγμοί, φυλακίσεις, βασανιστήρια και θάνατοι...».

Εμείς, αντίθετα, **ισοπεδώνοντας τον Χριστόν στην πράξη με τις όποιες θεότητες, τιμώνεθα και επαινούμεθα, απολαμβάνοντες διακρίσεις και βραβεία.** Και μόνο αυτό δείχνει, ότι «κάτι δεν πάει καλά» με μας. **Ο κόσμος «το ίδιοι φιλεί»** (παράβ. Ιωάνν. 15, 19) και ταυτιζόμεθα με τις δυνάμεις του κόσμου, όταν αγαπώμεν «την δόξαν των ανθρώπων μάλλον ήπερ την δόξαν του Θεού» (Ιωάνν. 12, 43).

Στους διαθρησκειακούς διαλόγους συναντάμε την ίδια σπουδή, την ίδια νοοτροπία και τις ίδιες μεθόδους, που παρατηρούνται και στην διεξαγωγή των διαχριστιανικών διαλόγων. Διότι πρόκειται τελικά, για την ίδια στοχοθεσία. Η αλληλοπεριχώρηση των δύο αυτών μορφών ενός και του αυτού στην ουσία διαλόγου, φάνηκε ήδη στην **Καμπέρρα της Αυστραλίας** (Ζ' Γ. Συνέλευση Π.Σ.Ε.), όπου **οι Χριστιανοί κάλεσαν σε συμπροσευχές ακόμη και ειδωλολάτρες.** Δεν πρόκειται προφανώς για ανεξιθρησκεία και «αγαπητική έξοδο κ.λπ.», **αλλά για σχετικοποίηση της πίστεως,** όπως συνάγεται από τη δήλωση του υπευθύνου αυτών των διαλόγων, **Σεβ. Μητροπολίτου Ελβετίας κ. Δαμασκηνού: «Η προσέγγιση αυτή, γράφει, κάνει ξαφνικά να αποκτήσουμε συνείδηση του γεγονότος, ότι κατά βάθος, μία Εκκλησία η ένα τέμενος... αποβλέπουν στην ίδια πνευματική καταξίωση του ανθρώπου».** Δεν είναι αυτό αυτόματη διαγραφή της εν Χριστώ σωτηρίας και του έργου του Αγίου Πνεύματος; Αν υπάρχει «και εν άλλω τινί» δυνατότητα σωτηρίας, δηλαδή θεώσεως, τότε διατί η εν Χριστώ αποκάλυψη, ασάρκως στην Π. Διαθήκη, ενσάρκως στην Κ. Διαθήκη; Διατί η Σάρκωση, η Πεντηκοστή, η Εκκλησία, ως σώμα Χριστού και κοινωνία Αγίων; **Οι πράξεις μας συνιστούν απόρριψη του Χριστιανισμού, παρά την παραπλανητική ωραιολογία μας, που κανένα δεν μπορεί πια να απατήσει.**

7. Επειδή δε ο λόγος είναι πάντα για «γραμμή», μη λησμονούμε, ότι το 1970 στη Γενεύη, όπου το «μαντεϊόν» κάθε αντιχριστιανικής-αντορθόδοξης διαπλοκής, στη δεύτερη διάσκεψη του αμερικανικού Ιδρύματος με τον τίτλο **«Ναός της Κατανόησης, INC»**, δηλαδή ενός «Συνδέσμου των Ηνωμένων Θρησκείων», ο Γενικός Γραμματέας του Π.Σ.Ε. Eugene Blake κάλεσε τους

ηγέτες όλων των θρησκειών (2 Απριλίου) και έλαβε χώρα μία υπερομολογιακή λειτουργία και προσευχή στον καθεδρικό ναό του Αγίου Πέτρου, κατά την οποία ο καθένας προσευχήθηκε στη δική του γλώσσα και σύμφωνα με το τυπικό της θρησκείας του. Η παρότρυνση δε, ήταν να συνυπάρξουν έτσι στη λατρεία του ίδιου Θεού. **Πρόκειται όμως, για πιστή εφαρμογή της μασονικής μεθόδου της υπερβάσεως κάθε ιδεολογίας και πίστεως, για να επιτευχθή η ενότητα, και μάλιστα υπό τον άρχοντα του κόσμου τούτου.** Κατά το υπάρχον διαφημιστικό υλικό των συνάξεων αυτών ήσαν παρόντες και ορθόδοξοι αντιπρόσωποι, ο δε Σεβ. Μητροπολίτης Σηλυβρίας κ. Αιμιλιανός του Οικουμενικού Πατριαρχείου, σχολάζων σήμερα εν Αιγίω, **είναι μέλος της «Διεθνούς Επιτροπής του Ναού».**

Και όμως όλα αυτά έχουν απαντηθή στο ιερό Ευαγγέλιον, που διαψεύδει τις προφάσεις μας. Όταν οι οικουμενιστές μας απορρίπτουν ως φανατικούς και φονταμενταλιστές, συναπορρίπτουν και τους Αγίους μας, των οποίων την στάση ταπεινώς μιμούμεθα. Αλλά και αυτόν τον Κύριον, **ο Οποίος, μη θέλοντας να συνάξη οπαδούς, θυσιάζοντας την Αλήθεια, όταν ο λόγος Του εθεωρήθη «σκληρός» και πολλοί τον εγκατέλειψαν, εστράφη και στους έντρομους «δώδεκα» και τους ρώτησε: «Μη και υμείς θέλετε υπάγειν»; (Ιωάνν. 6, 48 επ.).** Αυτή είναι η δική μας «γραμμή», αγαπητοί αγαπολόγοι και ωραιολόγοι και όχι η «γραμμή» των συνθηκολογούντων με τους άρχοντες του κόσμου τούτου και μη γνησίων Ποιμένων μας.

8. Πρέπει όμως να θεωρήται βέβαιο ότι η αθέτηση της «γραμμής» των Ηγετών μας από το ορθόδοξο λήμμα, το «μικρόν ποίμνιον» (Λουκ. 12, 32) δηλαδή, δεν πρόκειται να γίνεται για πολύ χρόνο ανεκτή από τις δυνάμεις του Κόσμου, εντός και εκτός της Εκκλησίας (πρβλ. Πραξ. 20, 29 επ.). Η θεωρία της Προπαγάνδας διδάσκει, ότι η ακολουθούμενη σ' αυτές τις περιπτώσεις μέθοδος είναι στην αρχή η γελοιοποίηση των αντιφρονούντων (ήδη όλους εμάς «γραφικούς» μας αποκαλούν) και η ηθική μείωση και ο ευτελισμός τους, για να ακολουθήσει κατόπιν, αν αποφασισθή, η φυσική εκμηδένιση. Ήδη δε στοιχειοθετούνται οι αρχές του κατηγορητηρίου εναντίον των αντιδραστικών. **Πολύ πρόσφατα το Αμερικανικό Κογκρέσο απαγόρευσε κάθε χαρακτηρισμό των άλλων ιδεολογιών και κυρίως των θρησκευτικών ομάδων, ως αιρετικών κ.τ.ο.** Κάπως απαλότερα σήμερα (μέσω του Τύπου και της φιλολογικής κριτικής) επικρίνεται ο Ορθόδοξος, που θα τολμήσει βάσει της πίστεώς του να χαρακτηρίσει τους οποιουσδήποτε «άλλους», με βάση το υπονοούμενο και μη κρυπτόμενο ότι όλες οι θρησκείες συνιστούν οδό θεογνωσίας με διαφορετικό τρόπο. Αυτά έχουν διακηρύξει γνωστοί εκκλησιαστικοί Ηγέτες.

Δεν είναι ευρύτερα γνωστό ασφαλώς, ότι πριν από καιρό οι συγγραφείς του βιβλίου των Θρησκευτικών της Α' Λυκείου (Χ. Γκότσης, π.Γ. Μεταλληνός και Γ. Φίλιας) λάβαμε «εξώδικο» από τους «Μάρτυρες του Ιεχωβά» και τους «Σαηεντολόγους», για τα σχετικά κεφάλαια του βιβλίου, που βλέπουν τους χώρους αυτούς μέσα από την ορθόδοξη προοπτική, φυσικά. Η εξώδικος εστάλη στο Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων και το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο. Βέβαια, απαντήσαμε, αλλά την εξέλιξη την αγνοούμε. Είναι όμως περισσότερο γνωστή η **περιπέτεια του κεφαλαίου του βιβλίου περί της Μασονίας.** Επειδή δε έλαχε στον υπογραφόμενο ο κλήρος της συγγραφής του, έζησα με κάθε λεπτομέρεια κινήσεις και μεθόδους, αλλά και πιέσεις, που ασκήθηκαν, για την απάλειψη του κεφαλαίου, ώστε να το ανασυνθέσω τρεις φορές και στο τέλος να προτείνω να εκτεθή πρώτα η αυτομαρτυρία του Μασονισμού και παράλληλα η ορθόδοξη θεώρησή του. Το κωμικοτραγικό δε είναι, ότι τα κεφάλαια αυτά μας δόθηκαν από το Αναλυτικό Πρόγραμμα του Υπουργείου (Παιδαγωγικό Ινστιτούτο), το οποίο (Αναλυτικό Πρόγραμμα) καθόριζε και τις γραμμές που έπρεπε να ακολουθήσουμε. Οπότε το ερώτημα είναι: Ποιοί εξουσιάζουν τελικά αυτόν τον τόπο; Βέβαια εμείς το γνωρίζουμε πλέον με μεγάλη ακρίβεια, από την στάση όμως του Υπουργείου θα διευκρινισθή, αν αντέχουμε ως Έθνος ακόμη στις ασκούμενες πιέσεις.

Με τον μετασχηματισμό μας (εκούσια και μετ' ενθουσιασμού) σε «νομαρχία» (όχι «επαρχία») της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, η τελευταία ως εντολοδόχος και «υποδιεύθυνση» της Νέας Τάξεως και της Ηγεσίας της, όλο και περισσότερο επιδεικτικά και απροκάλυπτα εμφανίζεται να προσδιορίζη μέσω διαφόρων διαύλων τη ζωή και τις συμπεριφορές μας, μεταγγίζοντας γι' αυτό με χίλια μέσα τις δικές της νοοτροπίες. Πρόσφατα το Τμήμα μας

(Θεολογίας) έλαβε ένα έγγραφο (κατ' ακρίβεια, ανυπόγραφο!), προερχόμενο από τους υπευθύνους του Πανεπιστημίου για τα ευρωπαϊκά προγράμματα, που ενώ μας επαινεί, για την επιτυχή ανταπόκρισή μας σε ένα προταθέν σε μας πρόγραμμα με τον τίτλο « Ορθοδοξία και Παγκοσμιοποίηση», εν τούτοις το Πρόγραμμά μας κρίθηκε «ανεπαρκές», διότι μεταξύ άλλων «διαπιστώθηκε ότι το πρόγραμμα εν γένει είναι ομολογιακής και εν πολλοίς εφηρμοσμένης φύσεως, χωρίς να εντάσσεται στο ευρύτερο πρόγραμμα της σπουδής των θρησκευτικών φαινομένων και της Θρησκείας ως πανανθρωπίνου φαινομένου και πραγματικότητας». Και αυτό, μολοντί η Θρησκευολογική προοπτική δεν απουσιάζει στο Πρόγραμμά μας (διδάσκει ειδικός καθηγητής). Αλλά ο σκοπός είναι να προβληθή ο «ομολογιακός» χαρακτήρας του Τμήματός μας και γενικότερα των Θεολογικών μας Σχολών. **Αυτό σημαίνει, ότι σε λίγα χρόνια οι Θεολογικές μας Σχολές θα μεταβληθούν (αν επιβιώσουν στο Πανεπιστήμιο) σε θρησκευολογικές και γι' αυτό γίνεται προσπάθεια (και ενδοεκκλησιαστικά) να περιέλθουν οι Θεολογικές Σχολές στην δικαιοδοσία της Διοικούσης Εκκλησίας. Όταν μιλώ, για την σοβιετοποίησή μας μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη, αυτό εννοώ: Ό,τι έζησαν οι άλλοι Ορθόδοξοι στη σοβιετική-κομμουνιστική τους περίοδο, κινδυνεύουμε να ζήσουμε οι Έλληνες Ορθόδοξοι στην Ενωμένη Ευρώπη και τη Νέα Τάξη.**

Αυτή η πορεία διαγράφεται. Η ελευθερία μας περιορίζεται επικίνδυνα και εντελλόμεθα να ενεργούμε και πορευόμεθα «τοις 'κείνων ρήμασι πειθόμενοι» και με βάση την χαραγμένη από δεκαετίες τώρα «γραμμή». Διαφορετικά, δεν θα έχουμε «ευρωπαϊκό πρόσωπο» και δεν θα χωράμε ως ελεύθεροι συν-εταίροι μέσα στην Ευρώπη. Είναι έτοιμη η Εκκλησιαστική μας Ηγεσία να αντισταθή, προτιμώντας τον «ονειδισμόν του Χριστού, των εν Ευρώπη θησαυρών» (παράβ. Εβρ. 11, 26), όταν πρόκειται, μάλιστα, και για πραγματικούς θησαυρούς ευρωπαϊκών κονδυλίων; **Είναι πρόθυμη και έτοιμη η Εκκλησία μας, αν χρειασθή, να προκρίνη τις κατακόμβες;** Εύχομαι να είναι! Αν και θα το δείξη γρήγορα. Αν όμως δεν είναι, τότε σημαίνει ότι αποκόπτεται από το ευσεβές πλήρωμα, που μένει πιστό στην παράδοση των Αγίων του, και το προδίδει. Συνηθίσαμε να μιλούμε για την υπακοή ως υψίστη αρετή του ασκουμένου ορθοδόξου. Και είναι αυτό πράγματι παγία. πράξη των Αγίων μας. Αν όμως πάντα η «υπακοή» ίσχυε «εν οίς εντολή Θεού ουκ εμποδίζεται», κατά τον Μ. Βασίλειο (P.G. 31, 860), **τώρα μόνο η ανυπακοή σώζει!**

Δικτυακός Τόπος : Ορθόδοξος Λόγος
<http://www.orthodox.net.gr/>

Το URL του κειμένου αυτού είναι :
<http://www.orthodox.net.gr/modules.php?op=modload&name=News&file=article&sid=36>

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

Πρόλογος

Η Εκκλησία μας είναι από τη φύση της καθολική και ασφαλώς Οικουμενική (παγκόσμια). Έχει ανοιχτή την αγκαλιά της σ' όλους τους ανθρώπους, κάθε φυλής και εποχής, και τους καλεί να έρθουν κοντά της. Ο Χριστός, που είναι η κεφαλή της, απευθύνει διαχρονικά στον κόσμο το «**δεύτε προς με πάντες**», ενώ παράλληλα στέλνει τους μαθητές Του να διδάξουν το Ευαγγέλιο της σωτηρίας «**εις πάντα τα έθνη**».

Αυτή τη συστατική και φυσική ιδιότητα της Εκκλησίας, την οικουμενικότητα - παγκοσμιότητα, τη διεκδικούν σήμερα δυο κινήματα, που εκφράζουν το πνεύμα της εποχής: **ο Οικουμενισμός και η Παγκοσμιοποίηση**.

Η Παγκοσμιοποίηση προωθείται από ισχυρές πολιτικοοικονομικές δυνάμεις και προβάλλει το μοντέλο μιας ενοποιημένης ανθρωπότητας, ενώ ο Οικουμενισμός δραστηριοποιείται στον θρησκευτικό χώρο, επιδιώκοντας την εκπλήρωση του οράματος ενός ενωμένου Χριστιανισμού και **στοχεύοντας τελικά σε μια οικουμενική θρησκεία, μια Πανθρησκεία**. Στο τεύχος τούτο επιχειρούμε να σκιαγραφήσουμε το κίνημα του Οικουμενισμού - στο οποίο συμμετέχει και η Ορθοδοξία - επειδή αυτό παραμένει άγνωστο στο ευρύτερο πλήρωμα της Εκκλησίας μας και επειδή οι εξελίξεις στους κόλπους του προκαλούν ανησυχία και προβληματισμό.

Ίσως ν' ακούγεται περίεργα, αλλά είναι γεγονός ότι **σήμερα ο Οικουμενισμός απειλεί την Οικουμενικότητα της Εκκλησίας μας**, γιατί διολισθαίνει όλο και περισσότερο σε συμβιβαστικές – συγκρητιστικές (αναμεικτικές) τακτικές, που αναιρούν θεμελιώδεις αρχές της ορθοδόξου πίστεως. Και, ας μην το λησμονούμε, η ορθή πίστη είναι η πρώτη και κύρια προϋπόθεση της σωτηρίας του ανθρώπου, σύμφωνα με τη θεόπνευστη αγιοπατερική απόφαση:

«Όστις βούλεται σωθῆναι, προ πάντων χρή αὐτῷ τὴν καθολικὴν κρατῆσαι πίστιν, ἣν εἰ μὴ τις σῶαν καὶ ἀμωμον τηρήσειεν, ἀνευ δισταγμοῦ, εἰς τὸν αἰῶνα ἀπολείται». (Σύμβολο της Πίστεως αγίου Αθανασίου Αλεξανδρείας).

Έτσι, λοιπόν, αν το σωτήριο μήνυμα της Ορθοδοξίας μας χαθεί ανάμεσα στα πλάνα μηνύματα των ετεροδόξων και των αλλοθρήσκων, για χάρη ενός ουτοπικού οικουμενιστικού οράματος, τότε θα χαθεί και η ελπίδα του κόσμου.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

Ο Οικουμενισμός

Τι είναι ο Οικουμενισμός.

Ο Οικουμενισμός είναι μια κίνηση, που διακηρύσσει ότι έχει ως σκοπό την ενότητα του διαιρεμένου χριστιανικού κόσμου (Ορθοδόξων, Παπικών, Προτεσταντών, κ.ά.). Η ιδέα της ενότητας συγκινεί κάθε ευαίσθητη χριστιανική ψυχή και ανταποκρίνεται στους μύχιους πόθους της. Την ιδέα αυτή οικειοποιείται και ο Οικουμενισμός. Άλλα το ενωτικό του όραμα, όραμα κατεξοχήν πνευματικό, το στηρίζει κυρίως πάνω στις ανθρώπινες προσπάθειες και όχι στην ενέργεια του Αγίου Πνεύματος. Μόνο το Άγιο Πνεύμα μπορεί, όταν συναντήσει την ανθρώπινη μετάνοια και ταπείνωση, να κάνει αυτό το όραμα πραγματικότητα. Η ποθητή ενότητα, αν και όταν συμβεί, δεν θα είναι παρά ένα θαύμα του Θεού.

Πότε εμφανίστηκε.

Οι ρίζες του Οικουμενισμού πρέπει ν' αναζητηθούν στον προτεσταντικό χώρο, στα μέσα του 19ου αι. Τότε κάποιες χριστιανικές ομολογίες, βλέποντας τον κόσμο να φεύγει από κοντά τους λόγω της αυξανόμενης θρησκευτικής αδιαφορίας και των οργανωμένων αντιθρησκευτικών κινημάτων, αναγκάστηκαν σε μια συσπείρωση και συνεργασία.

Αυτή η ενωτική δραστηριότητα τους έλαβε οργανωμένη πλέον μορφή, ως Οικουμενική Κίνηση, τον 20ό αιώνα, και κυρίως **το 1948, με την ίδρυση στο Άμστερνταμ της Ολλανδίας του Παγκοσμίου Συμβουλίου των Εκκλησιών (Π.Σ.Ε. ή W.C.C.)**, που εδρεύει στη Γενεύη.

Θα πρέπει, βέβαια, να σημειωθεί ότι **το Π.Σ.Ε. δεν θα μπορούσε ποτέ να πάρει "οικουμενικό" χαρακτήρα, αλλά θα παρέμενε απλά μια ενδοπροτεσταντική υπόθεση, αν δεν συμμετείχαν και κάποιες τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες.** Οι Ρωμαιοκαθολικοί αρνήθηκαν να συμμετάσχουν. Αργότερα όμως, χωρίς να ενταχθούν στο Π.Σ.Ε., μπήκαν κι αυτοί στην Οικουμενική Κίνηση. Με σχετικό διάταγμα της Β' Βατικανής Συνόδου (1964), εγκαινίασαν ένα δικό τους Οικουμενισμό, που στοχεύει στην ένωση όλων των Χριστιανών κάτω από την παπική εξουσία.

Η συμμετοχή των Ορθοδόξων στην Οικουμενική Κίνηση.

Πρέπει να ομολογήσουμε ότι σημαντική ώθηση στη δημιουργία της Οικουμενικής Κινήσεως έδωσε και το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως ιδιαίτερα μάλιστα με το **Διάγγελμα του 1920**, που, όπως αποδείχθηκε, αποτέλεσε τη βάση και τον "Καταστατικό Χάρτη" της συμμετοχής των Ορθοδόξων στην Οικουμενική Κίνηση.

Το Διάγγελμα αυτό ήταν κάτι το πρωτόγνωρο στην ιστορία της Εκκλησίας, επειδή **για πρώτη φορά επίσημο ορθόδοξο κείμενο χαρακτήριζε όλες τις ετερόδοξες Κοινότητες της Δύσεως "Εκκλησίες", «ως συγγενείς και οικείας εν Χριστώ και συγκληρονόμους και σύσσωμους της επαγγελίας του Θεού»!** Έτσι ανέτρεπε την ορθόδοξη εκκλησιολογία.¹ Και για να μην αναφερθούμε σε παλαιότερες εποχές, φτάνει να θυμηθούμε ότι λίγα χρόνια νωρίτερα (1895) το ίδιο Πατριαρχείο, σε εγκύκλιο του τοποθετούσε τον Παπισμό εκτός Εκκλησίας, επειδή εισήγαγε «αιρετικές διδασκαλίας και καινοτομίας». Για αυτό και καλούσε τους Δυτικούς Χριστιανούς να επιστρέψουν στους κόλπους της Μίας Εκκλησίας, δηλαδή της Ορθοδοξίας.

Το Διάγγελμα του 1920 έχοντας ως πρότυπο τη διακρατική «Κοινωνία των Εθνών», πρότεινε τη σύμπληξη μιας «συνάφειας και κοινωνίας μεταξύ των Εκκλησιών», με κυριότερους στόχους:

- α) την επανεξέταση των δογματικών διαφορών με συμβιβαστική διάθεση,
- β) την παραδοχή ενιαίου ημερολογίου (η μερική εφαρμογή του οποίου επέφερε, δυστυχώς, ενδοορθόδοξο εορτολογικό διχασμό), και
- γ) τη συγκρότηση παγκριστιανικών συνεδρίων.

Εκτος από το Οικουμενικό Πατριαρχείο, όλες σχεδόν οι Ορθόδοξες Εκκλησίες ζήτησαν σταδιακά να γίνουν, και έγιναν, δεκτές ως μέλη του Π.Σ.Ε. Μερικές, ωστόσο, αναγκάστηκαν αργότερα ν' αναδιπλωθούν και ν' αποχωρήσουν, καθώς αφενός παρακολουθούσαν με απογοήτευση τον εκφυλισμό του και αφετέρου πιέζονταν από τις έντονες αντιοικουμενιστικές αντιδράσεις του ποιμνίου τους. Εύλογο πρόβαλλε το ερώτημα: **Πώς, άραγε, μπορεί η Ορθοδοξία να είναι ενταγμένη ως "μέλος" σε "κάτι", τη στιγμή που η ίδια είναι το "όλον"**, το Σώμα του Χριστού, και που καλεί όλους να γίνουν μέλη Του;

Η παρουσία, άλλωστε, των Ορθοδόξων Εκκλησιών στις Συνελεύσεις του Π.Σ.Ε., λόγω του τρόπου συγκροτήσεως και λειτουργίας του, ήταν πάντα ισχνή, ατελέσφορη και διακοσμητική. **Οι αποφάσεις του διαμορφώνονταν αποκλειστικά από την ποσοτική υπεροχή των προτεσταντικών ψήφων.** Βέβαια, μέχρι το 1961, οι Ορθόδοξοι στις Γενικές Συνελεύσεις κατέθεταν ιδιαίτερες δηλώσεις -μερικές αποτελούν μνημειώδη ομολογιακά κείμενα- ως εκπρόσωποι της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.

¹ **Σημ. (ΛΜΔ):** Να γιατί με τέτοια μυαλά δεν ήταν δυνατόν να πάρουμε πίσω την Μικρά Ασία, και αφού εγκαταλειφθήκαμε από το Θεό, ήρθε η καταστροφή του 1922.

Όσον αφορά στο οικουμενιστικό άνοιγμα του Βατικανού, η ανταπόκριση της Ορθοδοξίας υπήρξε θετική, με κύριο εκφραστή της τον Οικουμενικό Πατριάρχη Αθηναγόρα. Ο Πατριάρχης συναντήθηκε με τον πάπα Παύλο ΣΤ' στα Ιεροσόλυμα (1964), προχώρησε μαζί του στην αμοιβαία άρση των αναθεμάτων του Σχίσματος του 1054, και υποστήριξε το "διάλογο της αγάπης", προωθώντας έτσι τους στόχους της Β' Βατικανής Συνόδου.

Τα θεωρητικά "ανοίγματα" του Οικουμενισμού.

Ο Οικουμενισμός, για να υλοποιήσει τους στόχους του, αναγκάζεται να παραθεωρήσει ή και ν' αναθεωρήσει ορισμένες βασικές αρχές της Ορθοδοξίας. Προβάλλει την αντίληψη της "**Διευρυμένης Εκκλησίας**", σύμφωνα με την οποία η Εκκλησία είναι μία και περιλαμβάνει τους Χριστιανούς κάθε Ομολογίας, από τη στιγμή που δέχτηκαν το βάπτισμα. Έτσι όλες οι χριστιανικές Ομολογίες είναι μεταξύ τους "Αδελφές Εκκλησίες".

Μέσα στο ίδιο πνεύμα κινείται και η ιδέα της "**Παγκόσμιας ορατής Εκκλησίας**": Η Εκκλησία που υφίσταται τάχα "αόρατα" και απαρτίζεται απ' όλους τους Χριστιανούς, θα φανερωθεί και στην ορατή της διάσταση με τις κοινές ενωτικές προσπάθειες. Τις αντιλήψεις αυτές επηρέασε και η προτεσταντική "**Θεωρία των κλάδων**", σύμφωνα με την οποία η Εκκλησία είναι ένα "δένδρο" με "κλαδιά" όλες τις χριστιανικές Ομολογίες, καθεμιά από τις οποίες κατέχει ένα μόνο μέρος της αλήθειας.

Ας προστεθεί επίσης και η "**Θεωρία των δύο πνευμόνων**", που αναπτύχθηκε μεταξύ ορθόδοξων οικουμενιστών και Παπικών. Σύμφωνα μ' αυτήν, Ορθοδοξία και Παπισμός είναι οι δύο πνεύμονες, με τους οποίους αναπνέει η Εκκλησία. Για ν' αρχίσει τάχα ν' αναπνέει ορθά και πάλι, θα πρέπει οι δύο πνεύμονες να συγχρονίσουν την αναπνοή τους!

Τέλος, στις μεθόδους, που χρησιμοποιεί ο Οικουμενισμός για την προσέγγιση των Χριστιανών, περιλαμβάνεται και ο **δογματικός μινιμαλισμός**. Πρόκειται για προσπάθεια να συρρικνωθούν τα δόγματα στα πιο αναγκαία, σ' ένα "μίνιμουμ" (=ελάχιστο), προκειμένου να υπερπηδηθούν οι δογματικές διαφορές μεταξύ των "ομολογιών". Το αποτέλεσμα όμως είναι η παραθεώρηση του δόγματος, ο υποβιβασμός και η ελαχιστοποίηση της σημασίας του. **«Ας ενωθούν», λένε, «οι Χριστιανοί, και τα δόγματα τα συζητούν αργότερα οι θεολόγοι»!** Με τη μέθοδο βέβαια του δογματικού μινιμαλισμού είναι ίσως εύκολο να ενωθούν οι Χριστιανοί. **Οι τέτοιοι "Χριστιανοί" όμως μπορεί να είναι Ορθόδοξοι, δηλαδή αληθινά Χριστιανοί;**

Η Ορθόδοξη αντίληψη για την Εκκλησία.

Σύμφωνα με την ορθόδοξη εκκλησιολογία, **Εκκλησία και Ορθοδοξία ταυτίζονται**. Η Εκκλησία είναι οπωσδήποτε Ορθόδοξη και **η Ορθοδοξία είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία, το Σώμα του Χριστού**. Και επειδή ο Χριστός είναι ένας, άρα και η Εκκλησία είναι μία. Γι' αυτό ποτέ δεν νοείται διαίρεση στην Εκκλησία. Μόνο χωρισμό από την Εκκλησία έχουμε. Σε συγκεκριμένες δηλαδή ιστορικές στιγμές οι αιρετικοί και οι σχισματικοί αποκόπηκαν απ' αυτήν, κι έτσι έπαψαν να είναι μέλη της.

Η Εκκλησία κατέχει το πλήρωμα της αλήθειας, όχι μιας αφηρημένης αλήθειας, αλλά ενός τρόπου ζωής που σώζει τον άνθρωπο από το θάνατο και τον κάνει "κατά χάριν Θεό". Αντίθετα, η αίρεση αποτελεί ολική ή μερική άρνηση της αλήθειας, ένα κομμάτιασμα της, που έτσι παίρνει το χαρακτήρα και την παθολογία μιας ιδεολογίας. Χωρίζει τον άνθρωπο από τον τρόπο υπάρξεως που έδωσε ο Θεός στην Εκκλησία Του και τον θανατώνει πνευματικά.

Τα δόγματα επίσης, τα οποία περικλείουν τις υπερβατικές αλήθειες της πίστεως μας, δεν είναι αφηρημένες έννοιες και διανοητικές συλλήψεις, ούτε, πολύ περισσότερο, μεσαιωνικός σκοταδισμός ή θεολογικός σχολαστικισμός. Εκφράζουν την εμπειρία και το βίωμα της Εκκλησίας. Γι' αυτό, **όταν υπάρχει διαφορά στα δόγματα, υπάρχει οπωσδήποτε και διαφορά στον τρόπο ζωής**. Κι όποιος υποτιμά την ακρίβεια της πίστεως, δεν μπορεί να ζήσει την πληρότητα της εν Χριστώ ζωής.

Ο Χριστιανός πρέπει να δεχθεί όλα όσα αποκάλυψε ο Χριστός. Όχι ένα "μίνιμουμ", αλλά το σύνολο. Γιατί στην ολότητα και την ακεραιότητα της πίστεως διασώζονται η

καθολικότητα και η ορθοδοξία της Εκκλησίας Έτσι εξηγούνται οι μέχρις αίματος αγώνες των αγίων Πατέρων για τη διαφύλαξη της πίστεως της Εκκλησίας, καθώς και η μεριμνά τους για τη διατύπωση, με το φωτισμό του Αγίου Πνεύματος, των "όρων" των Οικουμενικών Συνόδων. **Οι "όροι" αυτοί δεν σημαίνουν τίποτε άλλο παρά τα όρια, τα σύνορα της αλήθειας, για να μπορούν οι πιστοί να διακρίνουν την Εκκλησία, ως Ορθοδοξία, από την αίρεση.**

Οι ετερόδοξοι, με το να αρνηθούν την πληρότητα της αλήθειας, χωρίστηκαν από την Εκκλησία. Γι' αυτό και είναι αιρετικοί. Επομένως στερούνται την αγιαστική χάρη του Αγίου Πνεύματος, και τα "Μυστήρια" τους είναι άκυρα, Το βάπτισμα λοιπόν, που (κάποιοι) τελούν, δεν μπορεί να τους εισαγάγει στην Εκκλησία του Χριστού.

«Τους γαρ παρά των αιρετικών βαπτισθέντας ή χειροτονηθέντας ούτε πιστούς ούτε κληρικούς είναι δυνατόν», μας λέει ο ΞΗ' κανόνας των Αγίων Αποστόλων. Και ο άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης συμπληρώνει: **«Όλων των αιρετικών το βάπτισμα είναι ασεβές και βλάσφημο και ουδεμία κοινωνία έχει προς το των Ορθοδόξων».**

Τι μας λένε όμως οι ορθόδοξοι οικουμενιστές;

Ορθόδοξος ιεράρχης διακήρυξε ότι «το Άγιο Πνεύμα επενεργεί σε κάθε χριστιανικό βάπτισμα» και ότι ο αναβαπτισμός των ετεροδόξων Χριστιανών από τους Ορθοδόξους εμπνέεται από «στενοκεφαλιά, φανατισμό και μισαλλοδοξία... Είναι μια αδικία κατά του χριστιανικού Βαπτίσματος και πραγματικά μία βλασφημία του Αγίου Πνεύματος»! Άλλος ιεράρχης δήλωσε απευθυνόμενος σε ετεροδόξους: «Είμεθα όλοι μέλη Χριστού, ένα και μοναδικό σώμα, μια και μοναδική "καινή κτίσις" έφ' όσον το κοινό μας βάπτισμα (!) μας ελευθέρωσε από τον θάνατο».

Η οικουμενιστική εκκλησιολογία εκφράστηκε από επίσημα ορθόδοξα χείλη και ως έξης: «Οφείλομε να είμεθα έτοιμοι να αναζητήσομε και να αναγνωρίσομε την παρουσία της Εκκλησίας και εκτός των ιδικών μας κανονικών ορίων, προς τα οποία ταυτίζομε την Μίαν, Αγίαν, Καθολική και Αποστολικήν Εκκλησίαν».

Αλλά υπάρχουν και τολμηρότεροι, που οραματίζονται την "επανίδρυση" της Εκκλησίας διαμέσου της ενώσεως όλων των Χριστιανών: **Ορθόδοξος ιεράρχης διατείνεται ότι «έχουμε ανάγκη ενός νέου Χριστιανισμού, που θα βασίζεται εξ ολοκλήρου σε νέες αντιλήψεις και όρους. Δεν μπορούμε να διδάξουμε το είδος της θρησκείας που παραλάβαμε στις ερχόμενες γενιές»!**

Οι διάλογοι.

Ο Οικουμενισμός, για να προωθήσει τα σχέδια του, χρησιμοποιεί πολλά μέσα. Το βασικότερο είναι οι διάλογοι.

Κανείς δεν αγνοεί ότι η Ορθόδοξη Εκκλησία από τη φύση της είναι ανοιχτή στο διάλογο. Ο Θεός πάντοτε διαλέγεται με τον άνθρωπο και οι Άγιοι της Εκκλησίας δεν αρνήθηκαν ποτέ τη διαλεκτική επικοινωνία τους με τον κόσμο.

Οι Άγιοι, έχοντας αυτοσυνειδησία της κοινωνίας τους με το Θεό, προσπαθούσαν με το διάλογο να μεταδώσουν την εμπειρία της αλήθειας που βίωναν. Γι' αυτούς η αλήθεια δεν ήταν αντικείμενο έρευνας. Δεν την αναζητούσαν, δεν την διαπραγματεύονταν απλά την πρόσφεραν. Αν ο διάλογος δεν οδηγούσε τους ετεροδόξους στην απόρριψη της πλάνης τους και στην αποδοχή της ορθοδόξου πίστεως, δεν τον συνέχιζαν.

Δυο χρόνια διαλεγόταν ο άγιος Μάρκος ο Ευγενικός με τους Παπικούς στη Σύνοδο Φερράρας - Φλωρεντίας (1438-1439). Βλέποντας όμως την υπεροψία, την αδιαλλαξία και την εμμονή τους στην πλάνη, διέκοψε κάθε σχέση μαζί τους, προτρέποντας μάλιστα τους ορθοδόξους πιστούς:

«Ν' αποφεύγετε τους Παπικούς, όπως αποφεύγει κανείς το φίδι».

Θεολογικό διάλογο είχε αρχίσει και ο Οικουμενικός Πατριάρχης Ιερεμίας Β' ο Τρανός με τους προτεστάντες θεολόγους της Τυβίγγης (1579). Όταν διαπίστωσε όμως ότι ο διάλογος δεν απέφερε κανένα καρπό, τον διέκοψε. «Σάς παρακαλούμε», τους έγραφε,

«μη μας κουράζετε άλλο... Ας πορευθείτε τον δικό σας δρόμο. Αν θέλετε, μπορείτε να μας γράφετε, αλλά όχι πλέον για δόγματα πίστεως».

Οι διάλογοι του Οικουμενισμού.

Οι σύγχρονοι οικουμενιστικοί διάλογοι **διαφέρουν ριζικά από τους διαλόγους των Αγίων**, γιατί διεξάγονται με βάση τις αρχές της διευρυμένης Εκκλησίας και του δογματικού μινιμαλισμού. Γι' αυτό είναι ανορθόδοξοι και άκαρποι. Απόδειξη, ότι στα εκατό σχεδόν χρόνια της διεξαγωγής τους δεν έχουν προσφέρει τίποτε το αξιόλογο στην ενότητα του χριστιανικού κόσμου. Αντίθετα μάλιστα, κατάφεραν να διχάσουν τους Ορθοδόξους!

Τα κυριότερα σημεία της παθολογίας των σημερινών διαλόγων είναι τα εξής:

A'. Έλλειψη ορθόδοξης ομολογίας.

Στους διαλόγους ορισμένοι Ορθόδοξοι δεν εκφράζουν την ακράδαντη πεποίθηση της Ορθόδοξης Εκκλησίας ότι αυτή αποτελεί τη μία και μοναδική Εκκλησία του Χριστού πάνω στη γη. Δεν προβάλλουν, επίσης, την αγιασμένη παράδοση και την πνευματική εμπειρία της Ορθοδοξίας, που διαφέρουν από τις παραδόσεις και τις εμπειρίες του δυτικού Χριστιανισμού. Μόνο μια τέτοια ομολογιακή στάση θα μπορούσε να καταξιώσει και να κάνει γόνιμη την ορθόδοξη παρουσία στους διαλόγους.

B'. Έλλειψη ειλικρίνειας.

Το έλλειμμα της ορθόδοξης μαρτυρίας, σε συνδυασμό με την αποδεδειγμένη ανειλικρίνεια των ετεροδόξων, δυσχεραίνει περισσότερο τον διαχριστιανικό διάλογο και τον καθιστά αναποτελεσματικό. Γι' αυτό πολλές φορές είτε παρατηρούνται αμοιβαίες επιφανειακές υποχωρήσεις είτε χρησιμοποιείται διφορούμενη γλώσσα και ορολογία, προκειμένου να συγκαλύπτονται οι διαφορές.

Αν πρώτα-πρώτα οι Ρωμαιοκαθολικοί ήταν ειλικρινείς, θα έπρεπε να δηλώσουν με σαφήνεια στους οικουμενιστικούς κύκλους αυτό που τονίζουν στους δικούς τους πιστούς, την αδιάλλακτη δηλαδή προσήλωση τους στο παπικό πρωτείο και αλάθητο. Έτσι, βέβαια, θα φαινόταν ξεκάθαρα και το πώς οραματίζονται την ενότητα των Χριστιανών: όχι ως ενότητα πίστεως αλλά ως υποταγή όλων κάτω από την παπική εξουσία. Επιπλέον θα επιβεβαιωνόταν η διαπίστωση ότι ο παπικός θεσμός αφενός αποτελεί την τραγικότερη αλλοίωση του Ευαγγελίου του Χριστού και αφετέρου χρησιμοποιεί τους διαλόγους για την εξυπηρέτηση και μόνο της επεκτατικής του πολιτικής.

Κύρια έκφραση της ανειλικρίνειας των Παπικών αποτελεί η διατήρηση και η ενίσχυση της Ουνίας. Πρόκειται για έναν ύπουλο θεσμό, τον οποίο ο Παπισμός χρησιμοποίησε και εξακολουθεί να χρησιμοποιεί ως ενωτικό μοντέλο, παρ' όλες τις έντονες διαμαρτυρίες των Ορθοδόξων και παρά το ότι αυτός σήμερα αποτελεί το βασικότερο εμπόδιο στους διμερείς διαλόγους.

Αν πάλι οι ποικιλώνυμοι Διαμαρτυρόμενοι ήταν ειλικρινείς, θα έπρεπε να δηλώσουν με ευθύτητα ότι δεν είναι καθόλου διατεθειμένοι να υποχωρήσουν από τις βασικές προτεσταντικές τους αρχές και ότι άλλες, τελικά, είναι οι αιτίες που τους αναγκάζουν να έρχονται σε διάλογο. Αυτό, άλλωστε, φανερώνει και ο κατήφορος που έχουν πάρει οι "Εκκλησίες" τους (ιεροσύνη γυναικών, γάμοι ομοφυλοφίλων κ.ά.).

Γ'. Υπερτονισμός της αγάπης.

Επειδή η ανειλικρίνεια και οι ιδιοτελείς σκοπιμότητες δηλητηρίασαν τους διαλόγους, που κατάντησαν σε ατέρμονες και άκαρπες θεολογικές συζητήσεις, επιχειρήθηκε μια στροφή. Οι διάλογοι τώρα ονομάστηκαν "διάλογοι αγάπης" τόσο για λόγους εντυπώσεων όσο και για να παρακαμφθεί ο σκόπελος των δογματικών διενέξεων. «Η αγάπη προέχει», τονίζουν. «Η αγάπη επιβάλλει να ενωθούμε, έστω κι αν υπάρχουν δογματικές διαφορές».

Γι' αυτό και η πρακτική στους σημερινούς διαλόγους είναι να μη συζητούνται αυτά που χωρίζουν, αλλά αυτά που ενώνουν, ώστε να δημιουργείται μια ψευδαίσθηση ενότητας και κοινής πίστεως. **στις Οικουμενικές Συνόδους όμως οι Πατέρες συζητούσαν πάντοτε αυτά που χώριζαν.** Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα σε οποιονδήποτε διάλογο

μεταξύ πλευρών που έχουν διαφορές: Συζητούνται αυτά που χωρίζουν - γι' αυτό εξάλλου γίνεται ο διάλογος - και όχι αυτά που ενώνουν.

Για μας τους Ορθοδόξους η Αγάπη και η Αλήθεια είναι έννοιες αδιάσπαστες. Διάλογος αγάπης χωρίς την αλήθεια είναι ψεύτικος και αφύσικος διάλογος. Ενώ διάλογος αγάπης "εν αληθεία" σημαίνει: Διαλέγομαι με τους ετεροδόξους από αγάπη, για να τους επισημάνω που βρίσκονται τα λάθη τους και πώς θα οδηγηθούν στην αλήθεια. **Εάν πραγματικά τους αγαπώ, πρέπει να τους πω την αλήθεια, όσο κι αν αυτό είναι δύσκολο ή οδυνηρό.**

Δ. Άμβλυση ορθοδόξων κριτηρίων.

Στην παθολογία των διαλόγων ανήκει και η άμβλυση των ορθοδόξων θεολογικών κριτηρίων, που προκύπτει από την καλλιέργεια μιας "οικουμενικής αβροφροσύνης", **προσωπικών σχέσεων** και φιλίας ανάμεσα στους ετερόδοξους θεολόγους. Η πίστη θεωρείται όχι η αλήθεια, που σώζει, αλλά ένα σύνολο θεωρητικών αληθειών, που επιδέχονται συμβιβασμούς.

Ισχυρίζονται οι ορθόδοξοι οικουμενιστές: "Διάλογο κάνουμε, δεν αλλάζουμε την πίστη μας!". Και ασφαλώς ο διάλογος, ως "αγαπητική έξοδος" προς τον άλλον, είναι θεάρεστος. Ο οικουμενιστικός όμως διάλογος, όπως διεξάγεται σήμερα, δεν είναι συνάντηση στην αλήθεια, αλλά είναι "αμοιβαία αναγνώριση". Αυτό σημαίνει ότι αναγνωρίζουμε τις ετερόδοξες Κοινότητες ως Εκκλησίες, ότι αποδεχόμαστε πώς οι δογματικές διαφορές τους αποτελούν "νόμιμες εκφράσεις" της ίδιας πίστεως. Έτσι όμως πέφτουμε στην παγίδα του δογματικού συγκρητισμού: **Τοποθετούμε στο ίδιο επίπεδο την αλήθεια με την πλάνη, εξισώνουμε το φως με το σκοτάδι!**

Ε'. Συμπροσευχές.

Οι ορθόδοξοι οικουμενιστές, με την άμβλυση των θεολογικών τους κριτηρίων, είναι πολύ φυσικό να συμμετέχουν χωρίς αναστολές σε κοινές με τους ετερόδοξους λατρευτικές εκδηλώσεις και συμπροσευχές, που πραγματοποιούνται συχνά στα πλαίσια των διαχριστιανικών συναντήσεων. Γνωρίζουν ότι με τον οικουμενιστικό αυτό συμπνευματισμό δημιουργείται το κατάλληλο ψυχολογικό κλίμα, που απαιτείται για την προώθηση της ενωτικής προσπάθειας.

Οι ιεροί Κανόνες όμως της Εκκλησίας μας απαγορεύουν αυστηρά τις συμπροσευχές με τους ετερόδοξους. Γιατί οι ετερόδοξοι δεν έχουν την ίδια πίστη μ' εμάς. Πιστεύουν σ' έναν διαφορετικό, διαστρεβλωμένο Χριστό. Γι' αυτό και ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός τους αποκαλεί απίστευτους: **«Ο μη κατά την παράδοσιν της Καθολικής Εκκλησίας πιστεύων άπιστος εστίν».**

Η συμπροσευχή λοιπόν απαγορεύεται, επειδή δηλώνει συμμετοχή στην πίστη του συμπροσευχομένου και δίνει σ' αυτόν την ψευδαίσθηση ότι δεν βρίσκεται στην πλάνη, οπότε δεν χρειάζεται να επιστρέψει στην αλήθεια.

Στ. Διακοινωνία

Αν οι ιεροί Κανόνες απαγορεύουν τις συμπροσευχές με τους αιρετικούς, πολύ περισσότερο αποκλείουν τη συμμετοχή μας στα "Μυστήριά" τους. Και στο σημείο αυτό όμως οι Ορθόδοξοι δεν φανήκαμε συνεπείς.

Η Β' Βατικανή Σύνοδος, μέσα στα πλαίσια του οικουμενιστικού "ανοίγματος" που έκανε, πρότεινε τη Διακοινωνία με τους Ορθοδόξους: Παπικοί θα μπορούν να κοινωνούν σε ορθόδοξους ναούς και Ορθόδοξοι σε παπικούς. Με τον τρόπο αυτό **τόσο οι Παπικοί όσο και οι ορθόδοξοι οικουμενιστές πιστεύουν ότι σταδιακά θα επέλθει de facto η ένωση Παπισμού και Ορθοδοξίας, παρ' όλες τις δογματικές τους διαφορές.**

Αν για τους Παπικούς μια τέτοια θέση δικαιολογείται από την αντίληψη που έχουν για την Εκκλησία και τα Μυστήρια (κτιστή χάρη κ.λπ.), για μας τους Ορθοδόξους είναι παράλογη και απαράδεκτη. Η Εκκλησία μας ποτέ δεν θεώρησε τη θεία Ευχαριστία ως μέσο για την επίτευξη της ενότητας, αλλά πάντοτε ως σφραγίδα και επιστέγασμά της.

Άλλωστε, **το κοινό Ποτήριο προϋποθέτει κοινή πίστη.** Αν δηλαδή ένας Ορθόδοξος κοινωνεί σε παπικό ναό, αυτό σημαίνει ότι αποδέχεται και την παπική πίστη.

Συnergασία σε πρακτικά θέματα.

Άλλο μέσο για την επίτευξη των σκοπών του Οικουμενισμού αποτελεί η διαχριστιανική συνεργασία σε πρακτικούς τομείς. Οι οικουμενιστές διατείνονται ότι τα

ποικίλα σύγχρονα προβλήματα (κοινωνικά, ηθικά, περιβαλλοντικά κ. ά.) οφείλουν να μας ενώνουν.

Η Εκκλησία, ασφαλώς, έδειχνε και δείχνει πάντα μεγάλη ευαισθησία σ' όλα τα ανθρώπινα προβλήματα, ωστόσο η από κοινού με τους αιρετικούς αντιμετώπισή τους παρουσιάζει τα έξης μειονεκτήματα:

α) Η φωνή της Ορθοδοξίας, όταν συμφύρετε με τις άλλες "χριστιανικές" φωνές, χάνει τη διαύγειά της και αδυνατεί να κοινοποιήσει στον σημερινό άνθρωπο τον δικό της μοναδικό τρόπο ζωής, που είναι Θεανθρωποκεντρικός, σε αντίθεση με τον ανθρωποκεντρικό τρόπο ζωής των ετεροδόξων.

β) Η Εκκλησία υποκύπτει στον πειρασμό της εκκοσμικεύσεως, χρησιμοποιώντας στο κοινωνικό της έργο κοσμικές πρακτικές των άλλων Ομολογιών, σε βάρος του σωτηριολογικού της μηνύματος. Εκείνο όμως που έχει ανάγκη ο σημερινός άνθρωπος, δεν είναι η βελτίωση της ζωής του μέσω ενός εκκοσμικευμένου Χριστιανισμού, έστω κι αν αυτός μπορέσει να εξαλείψει όλες τις κοινωνικές πληγές, αλλά η απελευθέρωση του από την αμαρτία και η θέωσή του μέσα στο αληθινό Σώμα του Χριστού, την Ορθόδοξη Εκκλησία.

γ) Ο ορθόδοξος πιστός, βλέποντας τους ετεροδόξους να συνεργάζονται με τους εκκλησιαστικούς του ποιμένες, αποκομίζει την εσφαλμένη εντύπωση ότι ανήκουν κι αυτοί στην Εκκλησία του Χριστού, παρά τις δογματικές διαφορές.

Ανταλλαγή επισκέψεων.

Τα τελευταία χρόνια η οικουμενιστική πολιτική ασκείται και με τις ανταλλαγές επισήμων επισκέψεων μεταξύ των Ομολογιών, οι οποίες πραγματοποιούνται από υψηλόβαθμους, κυρίως, κληρικούς. Αυτές περιλαμβάνουν εγκωμιαστικές προσφωνήσεις, ασπασμούς, ανταλλαγές δώρων, κοινά γεύματα, συμπροσευχές, κοινές ανακοινώσεις και άλλες χειρονομίες φιλοφροσύνης.

Ειδικότερα, από το 1969 έχει καθιερωθεί η ετήσια αμοιβαία συμμετοχή, Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών, στις θρονικές εορτές Ρώμης και Κωνσταντινουπόλεως.

Οι συναντήσεις αυτές, δυστυχώς, δεν είναι απλές εθιμοτυπικές επισκέψεις. Οι ίδιοι άλλωστε, οι οικουμενιστές, ομολογούν ότι με τους κοινούς εορτασμούς βιώνεται ένα είδος εκκλησιαστικής κοινωνίας, με την αμοιβαία αναγνώρισή τους.

Ο πιστός λαός μας όμως, όταν παρακολουθεί τις επισκέψεις από τα οπτικοακουστικά μέσα επικοινωνίας, δοκιμάζει δυσάρεστη έκπληξη, σκανδαλίζεται, πικραίνεται, απορεί, αλλά και προβληματίζεται, καθώς μάλιστα άλλοτε ακούει τους ποιμένες του να μιλούν με ορθοδοξότατη και αγιοπατερική γλώσσα, και άλλοτε τους βλέπει ανάμεσα στους ετεροδόξους να συμπεριφέρονται διπλωματικά, Ένας τέτοιος όμως συμβιβασμός στο χώρο της αλήθειας της Εκκλησίας, ακόμα και για την ιερότερη σκοπιμότητα, δεν θα πληρωθεί, άραγε, με ακριβό και οδυνηρό τίμημα;

Η διαθρησκειακή εξέλιξη του Οικουμενισμού.

Η βαθύτατη κρίση προσανατολισμού, που εμφανίστηκε πολύ νωρίς στην Οικουμενική Κίνηση, την ανάγκασε πρώτα να στραφεί στην αντιμετώπιση των κοινωνικοπολιτικών προβλημάτων των ανθρώπων, εγκαταλείποντας τη θεολογία ως δρόμο ενώσεως, και ύστερα να πραγματοποιήσει ένα άνοιγμα προς τις μη χριστιανικές θρησκείες. **Παραδέχεται ότι όλες οι θρησκείες αποτελούν διαφορετικούς δρόμους σωτηρίας, παράλληλους με το Χριστιανισμό, και ότι το Άγιο Πνεύμα ενεργεί και σ' αυτές.** Σύνθημά της έχει το αξίωμα της "Νέας Εποχής": **«Πίστευε ό,τι θέλεις, μόνο μη διεκδικείς την αποκλειστικότητα της αλήθειας και του δρόμου της σωτηρίας».**

Συγκαλεί λοιπόν διαθρησκειακές συναντήσεις, οι οποίες δεν είναι απλά επιστημονικά συνέδρια, όπως διατείνονται οι διοργανωτές τους, αλλά συνάξεις ομολογίας της ενότητας με βάση την πίστη στον ένα Θεό. Γι' αυτό συχνά περιλαμβάνουν και κοινές λατρευτικές εκδηλώσεις, στις οποίες συμπροσεύχονται ορθόδοξοι, ετερόδοξοι και αλλόθρησκοι. Ο Τριαδικός Θεός όμως των Ορθοδόξων, ο αληθινός και αυτοαποκαλυπτόμενος Θεός, δεν είναι ο ίδιος με τον όποιο "Θεό" των ετεροδόξων και των

αλλοθρήσκων, με κάποιον φανταστικό δηλαδή "Θεό", που δημιουργήσε, και συντηρεί η θρησκευτική ανάγκη του μεταπτωτικού ανθρώπου.

Δυστυχώς, **το διαθρησκειακό αυτό άνοιγμα συμμερίζονται και ορθόδοξοι οικουμενιστές ιεράρχες**, οι οποίοι μάλιστα εκφράζουν απόψεις σαν τις επόμενες:

«Η Οικουμενική Κίνηση, αν και έχει χριστιανική προέλευση, πρέπει να γίνει κίνηση όλων των θρησκειών... Όλες οι θρησκείες υπηρετούν το Θεό και τον άνθρωπο. Δεν υπάρχει παρά μόνο ένας Θεός...». «Κατά βάθος, μία εκκλησία η ένα τέμενος αποβλέπουν στην ίδια πνευματική καταξίωση του ανθρώπου».

«Το Ισλάμ, στο Κοράνιο, μιλάει για Χριστό, για Παναγία, κι εμείς πρέπει να μιλήσουμε για τον Μωάμεθ με θάρρος και τόλμη. Να δούμε την ιστορία του και την προσφορά του, το κήρυγμα του ενός Θεού και τη ζωή των μαθητών του, που είναι μαθητές του ενός Θεού...»!

«Ρωμαιοκαθολικοί και Ορθόδοξοι, Προτεστάντες και Εβραίοι, Μουσουλμάνοι και Ινδοί, Βουδιστές και Κομφουκιανοί... θα πρέπει να συντελέσουμε όλοι μας στην προώθηση των πνευματικών αρχών του οικουμενισμού, της αδελφοσύνης και της ειρήνης. Τούτο όμως θα μπορέσει να γίνει μόνον εάν είμεθα ενωμένοι εν τω πνεύματι του ενός Θεού».

Βασική επιδίωξη των διαθρησκειακών συναντήσεων είναι η δημιουργία σημείων επαφής μεταξύ των θρησκειών, ώστε να διευκολυνθεί η κοινή αντιμετώπιση των κοινωνικών και διεθνών προβλημάτων. **Την επιδίωξη αυτή εκμεταλλεύονται κατά καιρούς και ισχυροί κοσμικοί άρχοντες, επιστρατεύοντας τις θρησκείες στην προώθηση ανόμων συμφερόντων τους.** Αυτό φάνηκε καθαρά μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001, όταν πραγματοποιήθηκαν «κατ' επιταγήν» πλειάς διαθρησκειακών συναντήσεων.

Έτσι όμως η Εκκλησία μας, αντί να είναι «κρίση» και «έλεγχος» της ανομίας, μεταβάλλεται σε υποστηρικτή και συντηρητή της. Εγκλωβίζεται στην εγκόσμια προοπτική των διαφόρων θρησκειών και υποβιβάζεται στο επίπεδο μιας κοσμικής Θρησκείας με ωφελιμιστικό και χρησιμοθηρικό χαρακτήρα. Ταυτόχρονα, αναγκάζεται να αθετήσει το ιεραποστολικό της χρέος, εφόσον γίνεται αποδεκτό, από επίσημους μάλιστα εκπροσώπους της, ότι όλες οι θρησκείες αποτελούν «ηθελημένας από Θεού οδούς σωτηρίας»!

Κάποιοι ορθόδοξοι οικουμενιστές, εξάλλου, φτάνουν στο σημείο να μιλούν για την ειρήνη, τη δικαιοσύνη, την ελευθερία, την αγάπη και άλλα κατεξοχήν πνευματικά αγαθά με μια ψυχρή κοσμική γλώσσα. Αποσιωπούν ότι τα αγαθά αυτά αποτελούν καρπούς του Αγίου Πνεύματος, θεία δώρα που χορηγούνται με την πνευματική «εν Χριστώ Ιησού» άθληση, κι όχι μέσα από διαθρησκειακές συναντήσεις.

Πρέπει, βέβαια, να τονιστεί, ότι η Ορθοδοξία δεν είναι (απλώς) θρησκεία, ούτε έστω η καλύτερη. Είναι Εκκλησία: **Η Αυτο-αποκάλυψη και φανέρωση του Θεού στην ιστορία.** Έχει συνείδηση της Οικουμενικότητας και της Αλήθειας του Χριστού που κατέχει, γι' αυτό και δεν φοβάται τις σχέσεις της με τους μη Χριστιανούς. **Γνωρίζει όμως τα όρια αυτών των σχέσεων,** όπως τα έχει διαμορφώσει η αγιοπατερική Παράδοση και η μυστηριακή της εμπειρία. Για παράδειγμα, **ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς,** κάτω από συνθήκες σκληρής αιχμαλωσίας, διαλέχτηκε με τους Οθωμανούς Τούρκους. Δεν δίστασε, ωστόσο, με κίνδυνο της ζωής του, να πει την αλήθεια και να ελέγξει την πλάνη τους. Πώς αντιμετώπιζαν, άλλωστε, οι άγιοι Μάρτυρες τους ειδωλολάτρες και οι άγιοι Νεομάρτυρες τους Μωαμεθανούς; Δεν ομολογούσαν την αλήθεια; Θα μπορούσαμε να τους φανταστούμε να προσεύχονται μαζί τους; Αλλά τότε δεν θα είχαμε Μάρτυρες!

Η Εκκλησία μας λοιπόν αρνείται να θυσιάσει στο βωμό άλλων σκοπιμοτήτων τη μοναδικότητα της και να αποδεχθεί το οικουμενιστικό σύνθημα ότι «σε όλες τις θρησκείες, πίσω από διαφορετικά ονόματα, λατρεύεται ο ίδιος Θεός». Πιστεύει ακράδαντα ότι ο άνθρωπος σώζεται μόνο δια του Χριστού, συμφωνά με το αποστολικό: **«Ουκ εστίν εν άλλω ουδενί η σωτηρία• ουδέ γαρ όνομα εστίν έτερον υπό τον ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις εν ω δει σωθήναι ημάς»** (Πράξ. 4,12).

Τελικά Τι είναι ο Οικουμενισμός;

Μετά τις αλλεπάλληλες εξελίξεις του και τη σταδιακή απομάκρυνση του από τους αρχικούς του στόχους, δικαιολογημένα οι Ορθόδοξοι πιστοί αναρωτιούνται: **Δεν φαίνεται**

άραγε ξεκάθαρα, ότι σκοπός του Οικουμενισμού είναι όχι η ένωση των Χριστιανών, αλλά η επικράτηση της Πανθηρησκείας, η ισοπέδωση των πάντων και η μετατροπή της Εκκλησίας του Χριστού σε μια «Λέσχη “θηρησκευόμενων ανθρώπων”», σ' έναν εγκόσμιο οργανισμό, σαν τον Ο.Η.Ε., απονευρωμένο και α-πνευματικό;

Πώς όμως αποτιμά τον Οικουμενισμό η παραδοσιακή μας Ορθοδοξία;

«Ο Οικουμενισμός, πραγματικά έτσι όπως έχει επικρατήσει να σημαδοτείται ο όρος αυτός, βεβαίως είναι αίρεση, γιατί σημαίνει απάρνηση βασικών γνωρισμάτων της Ορθοδόξου πίστεως, όπως είναι φέρ' ειπείν η αποδοχή της θεωρίας των κλάδων, ότι δηλαδή η κάθε Εκκλησία έχει ένα τμήμα αληθείας και πρέπει να ενωθούμε όλες οι εκκλησίες, να βάλουμε στο τραπέζι τα τμήματα της αληθείας για να απαρτισθεί το όλον!

Εμείς πιστεύουμε ότι η Ορθοδοξία είναι η Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία. Τέρμα, σ' αυτό δεν γίνεται συζήτηση. Και επομένως, οποιοσδήποτε πρεσβεύει τα αντίθετα μπορεί να λέγεται οικουμενιστής και επομένως να είναι αιρετικός» (Αρχιεπ. Αθηνών Χριστόδουλος, Συνέντευξη στον Ραδιοφωνικό Σταθμό της Εκκλησίας, 24-5-1998).

«Ο Οικουμενισμός είναι κοινό όνομα για τους ψευτο-Χριστιανούς, για τις ψευτο - εκκλησίες της Δυτικής Ευρώπης... Όλοι αυτοί οι ψευδοχριστιανισμοί, όλες οι ψευδοεκκλησίες, δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια αίρεση παραπλεύρως στην άλλη αίρεση. Το κοινό ευαγγελικό όνομά τους είναι παναίρεση. Γιατί; Γιατί στο διάστημα της ιστορίας οι διάφορες αιρέσεις αρνούνταν ή παραμόρφωναν μερικά ιδιώματα του Θεανθρώπου και Κυρίου Ιησού. Οι ευρωπαϊκές όμως αυτές αιρέσεις απομακρύνουν ολόκληρο τον Θεάνθρωπο και στη θέση του τοποθετούν τον Ευρωπαϊό άνθρωπο» (Αρχιμ. Ιουστίνος Πόποβιτς).

«Ο Οικουμενισμός δεν είναι αίρεση και παναίρεση, όπως συνήθως χαρακτηρίζεται. Είναι κάτι πολύ χειρότερο της παναιρέσεως. Οι αιρέσεις ήταν φανεροί εχθροί της Εκκλησίας. Μπορούσε αυτή να παλέψει εναντίον τους και να τις κατατροπώσει. **Ο Οικουμενισμός όμως αδιαφορεί για τα δόγματα και για τις δογματικές διαφορές των Εκκλησιών. Είναι υπέρβαση, αμνήστευση, παραθεώρηση, για να μην πούμε νομιμοποίηση και δικαίωση των αιρέσεων. Είναι ύπουλος εχθρός, και από εδώ ακριβώς προέρχεται ο θανάσιμος κίνδυνος»** (Καθηγητής κ. Ανδρέας Θεοδώρου).

Αντιδράσεις στην Οικουμενική Κίνηση.

Σήμερα στον ορθόδοξο χώρο αυξάνονται ολοένα οι αντιδράσεις κατά του Οικουμενισμού και των εκφραστών του. Πολλά βιβλία, άρθρα και κριτικές βλέπουν το φως της δημοσιότητας, όπου διατυπώνεται με πόνο και αγωνία η άποψη **«οδεύουμε βάσει «σχεδίου» και «γραμμής» προς μια βαβυλώνια αιχμαλωσία της Ορθοδοξίας** στην πολυπρόσωπη και πολυώνυμη αίρεση.

Δεν είναι λίγοι οι διαπρεπείς Ορθόδοξοι κληρικοί και θεολόγοι που προτείνουν την άμεση αποχώρηση της Ορθοδοξίας από την Οικουμενική Κίνηση και τα συνέδρια της, γιατί θεωρούν τη συμμετοχή της σε αυτά, όχι απλώς άκαρπη, αλλά πολλαπλώς επιζήμια. Κάποιες Εκκλησίες έχουν ήδη αποχωρήσει από το Παγκόσμιο Συμβούλιο των Εκκλησιών, ενώ άλλες προβληματίζονται έντονα για τη δική τους συμμετοχή. Αυτός ο προβληματισμός εκφράστηκε και στη Διορθόδοξη Συνάντηση της Θεσσαλονίκης, το 1998, όπου μεταξύ άλλων διαπιστώθηκε ότι **«έπειτα από αιώνα ολόκληρο ορθόδοξης συμμετοχής στην Οικουμενική Κίνηση και μισό αιώνα παρουσίας στο Π.Σ.Ε. ... το χάσμα μεταξύ Ορθοδόξων και Προτεσταντών γίνεται μεγαλύτερο»**.

Η συμμετοχή του πιστού λαού στην Οικουμενική Κίνηση.

Γνωρίζουμε ότι κριτήριο της Ορθοδοξίας παραμένει ο πιστός και ευσεβής λαός. Κανείς, ούτε Πατριάρχες ούτε Σύνοδοι, δεν μπορούν να τον παρακάμψουν και να φιμώσουν τη συνείδηση του. Γι' αυτό και «δεν πρέπει να γίνεται κανένας διάλογος ή να λαμβάνεται καμιά απόφαση, αν δεν συμφωνεί η αγρυπνούσα αυτή συνείδηση της Εκκλησίας (χαρισματούχοι κληρικοί, λαϊκοί, μοναχοί)» (Μητροπ. Ναυπάκτου Ιερόθεος).

Οι οικουμενιστικοί διάλογοι, όπως διεξάγονται, ευνοούνται κυρίως από κύκλους της ακαδημαϊκής θεολογίας και από άλλα εκκλησιαστικά ή μη θεσμικά όργανα, που αποβλέπουν σε συγκεκριμένα οφέλη πολιτικά, οικονομικά, διεθνών σχέσεων και

προβολής. **Δεν αποτελούν αίτημα του εκκλησιαστικού σώματος, αλλά επιβάλλονται "έξωθεν" και "άνωθεν".** Το γεγονός αυτό αναδεικνύει ένα νοσηρό φαινόμενο: την αυτονόμηση των διοικητικών θεσμών των Ορθόδοξων Εκκλησιών σήμερα. η εκκλησιαστική διοίκηση δηλαδή είναι χωρισμένη από τη θεολογική σκέψη, αλλά και από τις απόψεις, τις ανησυχίες και την εμπειρία του εκκλησιαστικού πληρώματος.

Έτσι συμβαίνει ο λαός του Θεού να μη συμμετέχει ενεργά ούτε να ενημερώνεται υπεύθυνα και αντικειμενικά για τους διάλογους. Άλλωστε, οι αποφάσεις δεν φέρουν πάντα τη σφραγίδα της αυθεντικής συνοδικότητας, αλλά λαμβάνονται συνήθως από ειδικούς «επαγγελματίες» του Οικουμενισμού. Ομολογεί χαρακτηριστικά ορθόδοξος ιεράρχης:

«Ο ορθόδοξος λαός δεν γνωρίζει τίποτε για την Οικουμενική Κίνηση... αλλά ίσως είναι τυχερή και η Οικουμενική Κίνηση που ο ορθόδοξος πληθυσμός δεν γνωρίζει τι γίνεται στη Γενεύη»!

Το χρέος μας.

Ζούμε αναμφίβολα σε περίοδο κοσμογονικών αλλαγών. Τα γεγονότα, **κατευθυνόμενα** πλέον, τρέχουν με ξέφρενους ρυθμούς. **Ο Οικουμενισμός εξελίσσεται μέσα στην ισοπεδωτική προοπτική της Παγκοσμιοποίησης, που επιβάλλουν ισχυρά πολιτικο-οικονομικά κέντρα.** Κανείς πια δεν πιστεύει σοβαρά πώς ο Οικουμενισμός μπορεί να προσφέρει ορατή λύση στο αίτημα της χριστιανικής ενότητας.

Ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί δεν πρέπει ούτε να αιθεροβατούμε αλλά ούτε και να εφησυχάζουμε. **Αν σεβόμαστε πραγματικά τη ζωή των ανθρώπων, αν πονάμε τον βασανισμένο από τις αδιέξοδες θρησκευτικές του παραδόσεις κόσμο της Δύσεως, αλλά και τον παγιδευμένο στις δαιμονικές πλάνες κόσμο της Ανατολής, έχουμε χρέος να μείνουμε προσηλωμένοι στην Αγία μας Εκκλησία.** Να κρατήσουμε ανόθευτη την πατροπαράδοτη πίστη μας, βιώνοντας την αυθεντικά μέσα από τον καθημερινό μας αγώνα για τον προσωπικό αγιασμό και τη θέωση. Η ορθή πίστη και ο ακριβής βίος θα μας κάνουν ικανούς για τη μαρτυρία της Ορθοδοξίας, αλλά -γιατί όχι;- και για το μαρτύριο, αν και όταν οι καιροί το απαιτήσουν...

Η εμμονή στην Ορθοδοξία, δηλαδή στη γνησιότητα της ζωής, και η εμμονή στην αλήθεια που ελευθερώνει και σώζει, δεν είναι εγωισμός, φανατισμός ή μισαλλοδοξία. Εκφράζει την οικουμενική διάσταση, την αγάπη και τη φιλανθρωπία της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Και αποτελεί την ύστατη δυνατότητα που αυτή προσκομίζει, για μια ριζοσπαστική πνευματική αλλαγή στο χώρο της Δύσεως, αλλά και για μια έξοδο της Ανατολής από την αιχμαλωσία των ψεύτικων θεών.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ, 2004

ΕΚΔΟΣΗ Α, 20.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ.

Πηγή στο διαδίκτυο: http://www.pigizois.gr/I.M.paraklytoy/I_M_Paraklitoy.htm

Αρχιμανδρίτης Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ (ΑΘΗΝΑΓΟΡΑ)

Ανοικτή επιστολή

Παναγιώτατε,

Από τινων ετών κατώδυνον το Πλήρωμα της Ορθοδόξου Εκκλησίας, το συνειδητώ πιστεύουν πλήρωμα, παρίσταται θεατής επικινδύνων προς την Πίστην ακροβασιών του Πρώτου της Ορθοδοξίας Επισκόπου. Ούτως, ίνα παραλείπωμεν άλλου είδους ακροβασίας, η προς τον Πάππαν και τον Παπισμόν συμπεριφορά Υμών και τινων Υμετέρων αντιπροσώπων, ρίπτει εις άφατον θλίψιν, αλλά και φοβεράν ψυχικήν δοκιμασίαν, τα αληθώς ορθοδοξούντα τέκνα της Εκκλησίας. Αλληλογραφείτε μετά του Πάπα εν πάση εκκλησιαστική τάξει, ως εάν έζωμεν εις τον Ε' μ.Χ. αιώνα. Υποβάλλεσθε εις τας ταλαιπωρίας μακρινών ταξιδιών προς συνάντησιν αυτού. Ανταλλάσετε μετ' αυτού τρυφεράς περιπτύξεις και αδελφικούς ασπασμούς.

Καλείτε αυτόν «Πρώτον Επίσκοπον της Χριστιανοσύνης» και υμάς Αυτόν δεύτερον. Διακηρύσσετε **urbi et orbi** ότι «ουδεμία διαφορά χωρίζει τας δύο Εκκλησίας». Συμπροσεύχεσθε μετ' αντιπροσώπων αυτού και φέρεσθε προς αυτούς σχεδόν όπως και προς τους Ορθοδόξους Επισκόπους. Αίρετε εκ μέσου αιωνοβίους αφορισμούς, οίτινες, έστω και αν επιβλήθισαν υπό το κράτος των εντυπώσεων εκ στιγμιαίων γεγονότων πρωτοφανούς οξύτητας και ως αντίδρασις εις τα γεγονότα εκείνα, ουχ ήττον δε εξέφραζον ει μη το καθολικόν φρόνημα της αμωμήτου και θεοφόρου Ορθοδοξίας και δεν απετέλουν ειμή απλήν εφαρμογήν, καθυστερημένη μάλιστα, των διατάξεων του Κανονικού της Εκκλησίας Δικαίου, επιβαλλουσών την αποπομπήν εκ της θεοτεύκτου Μάνδρας των «ανιάτως και προς θάνατον νοσοούντων» προβάτων, των αιρετικών δηλαδή και φθορέων της Πίστεως.

Παναγιώτατε, **Τι εκ των δύο συνέβη; Ο Πάπας προσεχώρησε εις την Ορθοδοξίαν ή Υμείς εις τον Παπισμόν;** Εάν τοπρώτον, αναγγείλατε τούτο, ίνα πάντες φαιδρώς πανηγυρίσωμεν μετ' αλλήλων και χορευώμεν. Εάν το δεύτερον, ομιλήσατε μετ' ειλικρινείας και ευθύτητος, ίνα βεβαιωθώμεν ότι, μετά της παλαιάς, απώλετο και η νέα Ρώμη και κατεπόθη υπό της αιρέσεως. Εάν δε ουδέν εκ τούτων συνέβη, αλλά και Υμείς και ο Πάπας εμένετε εν τοις οικείοις έκαστος όροις, τότε πως ερμηνεύονται αι προεκτεθείσαι ενέργειαι Υμών; Πώς είναι δυνατόν ο αιρετικός Πάπας να είναι ο Πρώτος Επίσκοπος της Χριστιανοσύνης και Υμείς ο δεύτερος; Πότε η Εκκλησία ημών συνηρίθμησεν ομού μετά των Ορθοδόξων Επισκόπων τους Επισκόπους των αιρετικών; Δογματικής και κανονικής ακριβείας γλώσσαν ομιλείτε ή ευελίκτου διπλωματικής υποκρισίας; Επίσκοπος είσθε ή διπλωμάτης; Πώς δ' ακόμη είναι δυνατόν να αίρωνται αι κανονικάί της Εκκλησίας ποιναί, όταν το αντικείμενον αυτών (η αίρεσις) ου μόνον εξακολουθή να υπάρχει, αλλά και αισίως αύξεται και μεγενθύνεται και γαυριά; Και εάν δεν υπήρχον αφορισμοί κατά των παπικών διά τας υπ' αυτών αποτολμηθείσας αλλοιώσεις εν τη Πίστει, θα έδει ούτοι να εκφωνηθώσι σήμερον από κοινής των Ορθοδόξων Εκκλησιών ψήφου, υπεικουσών εις ρητάς και σαφείς των Ιερών Κανόνων επιταγάς. Πώς λοιπόν και διατί, υπάρχοντες, αίρωνται;

Παναγιώτατε, Άδεται ότι ενεργείτε ως ενεργείτε, ίνα, προσεταιριζόμενος το πανίσχυρον κοσμικός Βατικανόν, αντιτάξητε την εκ της συμμαχίας αυτού αίγλην και δύναμην προς τους τουρκικούς βρυχηθμούς και δυνηθήτε ούτω να στηρίξετε τον δεινώς απειλούμενον και κλονιζόμενον Θρόνον της πάλαι ποτέ βασιλευούσης. Εάν ταύτα έχωνται αληθείας, **και πλανάσθε και ματαιοπονείτε.**

Έχομεν την συμμαχίαν του Θεού, Παναγιώτατε, ή ου; Εάν ναι, τότε «εις διώζεται χιλίους και δύο μετακινήσουσι μυριάδας», τότε καν κύματα διεγείρηται, καν πελάγη, καν τουρκικών θηρίων θυμός, αράχνης δι' ημάς έσονται ευτελέστερα, τότε «εξανθήσει και

υλοχαρήσει και αγαλλιάζεται τα έρημα του Ιορδάνου» και «αλείται ως έλαφος χωλός, τρανή σε έσται γλώσσα μογιλάλων», τότε... ώ τότε, «γνώτε έθνη και ηπάσθε ότι μεθ' ημών ο Θεός»!... Εάν όχι τότε προς τι «πεποιθαμεν επ' άρχοντας, επί υιούς ανθρώπων οισ ουκ έστι σωτηρία»; Τότε, Παναγιώτατε, εφαρμόζονται πλέον εφ' ημών οι λόγοι του προφήτου: **«Ουαί οι καταβαίνοντες εις Αίγυπτον επί βοήθειαν, οι εφ' ίππος πεποιθότες και εφ' άρμασιν, έστι γαρ πολλά, και εφ' ίππος πλήθος σφόδρα, και ουκ ήσαν πεποιθότες επί τον Άγιον του Ισραήλ και τον Κύριον ουκ εζήτησαν. Και Αυτός (ο Κύριος) σοφώς ήγεν (επέφερε) επ' αυτούς κακά και ο λόγος αυτού ου μη αθετηθή και επαναστήσεται επ' οίκους ανθρώπων πονηρών και επί την ελπίδαν αυτών την ματαιάν, Αιγύπτιον άνθρωπον και ου Θεόν, ίππων σάρκας και ουκ έστι βοήθεια. Ο δε Κύριος επάξει την χείραν αυτού επ' αυτούς και κοπιάσουσιν οι βοηθούντες και άμα πάντες απολούνται»** (Ης. Λα,1-3)

Παναγιώτατε, **Μυριάκις προτιμότερον να εκριζωθή ο ιστορικός της Κωνσταντινουπόλεως Θρόνος και να μεταφυτευθή εις έρημον τινα νησίδα του πελάγους, ακόμη δε και να καταποντισθή εις τα βάθη του Βοσπόρου, ή να επιχειρηθή έστω και η ελαχίστη παρέκλιση από της χρυσής των Πατέρων γραμμής, ομοφώνως βοώντων: «Ου χωρεί συγκατάβασις εις τα της Πίστεως».** Αι επτά λυχνίαι της αποκαλύψεως, διά τας αμαρτίας ημών, εσβέσθησαν προ πολλού. Αι επτά Εκκλησίαι αποστολικάι, Εκκλησίαι σχούσαι την υψίστην τιμήν να λάβωσιν, ειδικώς αύται, γράμματα εξ ουρανού μέσω του θεοπνεύστου της Πάτμου Οραματιστού, εξέλιπον εκ της επιφανείας της Γης και εκεί, ένθα άλλοτε ετελείτο η φρικωδεστάτη Θυσία και ο Τριαδικός ανεμέλπето Ύμνος, σήμερα ίσως κρώζουσι νυκτικόρακες ή «ορχούνται ονοκένταυροι». Και όμως η Νύμφη του Κυρίου δεν απέθανεν. Η Εκκλησία του Χριστού δεν εξηφανίσθη. Συνεχίζει, τετραυματισμένη και καθημαγμένη ως ο Ιδρυτής αυτής, αλλ' αείζωος και ακατάβλητος, την δια μέσω των αιώνων πορείαν αυτής, φωτίζουσα, θάλπουσα, ζωογονούσα, σώζουσα. **Δεν θα αποθάνη λοιπόν αύτη και άν μετακινηθή και άν αποθάνη ο Οικουμενικός Θρόνος.** Ουδείς Ορθόδοξος εύχεται την μετακίνησην ή τον θάνατον του Οικουμενικού Θρόνου. Μη γένοιτο! Αλλά και ουδείς θα θυσιάση χάριν αυτού ιώτα έν ή μία κεραίαν εκ της Ορθοδόξου Πίστεως. Αγώνισασθε υπέρ αυτού πάση δυνάμει. ουκ απλώς έχετε δικαίωμα, αλλά οφείλετε να στηρίξητε αυτόν, το καθ' Υμάς. Θυσιάσατε χάριν αυτού οτιδήποτε: χρήματα, κτήματα, τιμάς, δόξας, πολύτιμα κειμήλια, Διακόνους, Πρεσβυτέρους, Επισκόπους, ακόμη και τον Πατριάρχη Αθηναγόραν! Έν μόνον κρατήσατε, έν φυλάξατε, ενός φείσασθε, έν μη θυσιάσητε: την Ορθόδοξον Πίστιν! Ο Οικουμενικός Θρόνος έχει αξίαν και χρησιμότητα μόνον και μόνον όταν εκπέμπη παντού απανταχού της γης το γλυκύ και ανέσπερον της Ορθοδοξίας Φως. Οι φάροι είναι χρήσιμοι εάν και εφόσον φωτίζωσι τους ναυτιλλομένους, ίνα αποφεύγωσι τους σκοπέλους. Όταν το φως αυτών σβεσθή, τότε δεν είναι μόνον άχρηστοι αλλά και επιβλαβείς, διότι μεταβάλλονται και αυτοί εις σκοπέλους.

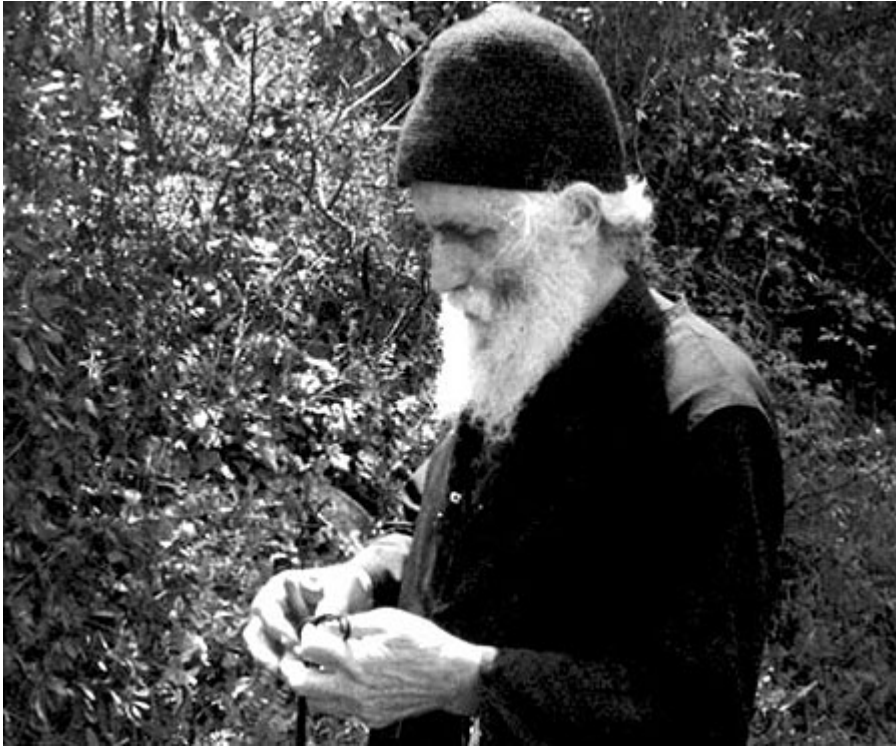
Παναγιώτατε, προχωρήσατε ήδη πολύ. Οι πόδες Υμών ψαύουσι πλέον τα ρείθρα του Ρουβικώνος. Η υπομονή χιλιάδων ευσεβών ψυχών, κληρικών και λαϊκών, συνεχώς εξαντλείται. Διά την αγάπην του Κυρίου οπισθοχωρήσατε! Μη θέλετε να δημιουργήσετε εν τη Εκκλησία σχίσματα και διαιρέσεις. Πειράσθε να ενώσητε τα διεστώτα και το μόνον όπερ κατορθώσητε, θα είναι να διασπάσητε τα ηνωμένα και να δημιουργήσητε ρήγματα εις εδάφη έως σήμερα στερεά και συμπαγή. Σύνετε και συνέλθετε! Αλλά φευ! Διηνύσατε πολύν οδόν. Ήδη «προς εσπέραν εστι και κέκλικεν η ημέρα...». Πως θα ίδητε τας χαινούσας αβύσσους, αφ' ων θα διέλθη μετ' όλίγον η ατραπός ήν οδεύετε; Είθε, είθε ο πάλαι ποτέ «στήσας τον ήλιον κατά Γαβαών και την σελήνην κατά φάραγγαν Αιλών», να δευτερώση το θαύμα και να παρατείνη άπαξ έτι το μήκος της ημέρας, να ενισχύση έτι πλέον το φώς αυτής και να διανοίξη τους οφθαλμούς Υμών, ίνα ίδητε, κατανοήσητε, επιστρέψητε. Αμήν.

Μετά βαθυτάτου σεβασμού

"ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ", φύλλον Δεκεμβρίου 1965
Πηγή: ΤΑ ΔΥΟ ΑΚΡΑ - ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΖΗΛΩΤΙΣΜΟΣ
Έκδοσις Ιερού Ησυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Τροισζήνος

www.imdleog.gr

Επιστολή του Γέροντος Παΐσιου κατά του Οικουμενισμού στον «Ορθόδοξο Τύπο».

...Μετά λύπης μου, από όσους φιλενωτικούς έχω γνωρίσει, δεν είδα να έχουν ούτε ψίχα πνευματική ούτε φλοιό. Ξέρουν, όμως, να ομιλούν για αγάπη και ενότητα, ενώ οι ίδιοι δεν είναι ενωμένοι με τον Θεόν, διότι δεν Τον έχουν αγαπήσει...

Εν Αγίω Όρει τη 23η Ιανουαρίου 1969.

Σεβαστέ πάτερ Χαράλαμπε (Βασιλόπουλε).

Επειδή βλέπω τον μεγάλο σάλον που γίνεται εις την Εκκλησίαν μας, εξ αιτίας των διαφόρων φιλενωτικών κινήσεων και των επαφών του Πατριάρχου μετά του Πάπα, επόνεσα και εγώ σαν τέκνον Της και εθεώρησα καλόν, εκτός από τις προσευχές μου, να στείλω και ένα μικρό κομματάκι κλωστή (που έχω σαν φτωχός μοναχός), δια να χρησιμοποιηθή και αυτό, έστω και για μια βελονιά, δια το πολυκομματιασμένο φόρεμα της Μητέρας μας. Πιστεύω ότι θα κάμετε αγάπην και θα το χρησιμοποιήσετε δια μέσου του θρησκευτικού σας φύλλου. Σας ευχαριστώ.

Θα ήθελα να ζητήσω συγγνώμην εν πρώτοις απ' όλους, που τολμώ να γράψω κάτι, ενώ δεν είμαι ούτε άγιος, ούτε θεολόγος. Φαντάζομαι ότι θα με καταλάβουν όλοι, ότι τα γραφόμενά μου δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένας βαθύς μου πόνος δια την γραμμήν και κοσμικήν αγάπην, δυστυχώς, του πατέρα μας κ. Αθηναγόρα. Όπως φαίνεται, αγάπησε μίαν άλλην γυναίκα μοντέρνα, που λέγεται Παπική Εκκλησία, διότι η Ορθόδοξος Μητέρα μας δεν του κάμνει καμμίαν εντύπωσι, επειδή είναι πολύ σεμνή. Αυτή η αγάπη, που ακούσθηκε από την Πόλι, βρήκε απήχησι σε πολλά παιδιά του, που την ζούν εις τας πόλεις. Άλλωστε αυτό είναι και το πνεύμα της εποχής μας: η οικογένεια να χάση το ιερό νόημά της από τέτοιου είδους αγάπες, που ως σκοπόν έχουν την διάλυσιν και όχι την ένωσιν.

Με μία τέτοια περίπου κοσμική αγάπη και ο Πατριάρχης μας φθάνει στη Ρώμη. Ενώ θα έπρεπε να δείξη αγάπη πρώτα σε μας τα παιδιά του και στη Μητέρα μας Εκκλησία, αυτός, δυστυχώς, έστειλε την αγάπη του πολύ μακριά. Το αποτέλεσμα ήταν να αναπαύση **μεν όλα τα κοσμικά παιδιά, που αγαπούν τον κόσμον και έχουν την κοσμικήν αυτήν αγάπην, να κατασκανδαλίση όμως όλους εμάς, τα τέκνα της Ορθοδοξίας, μικρά και μεγάλα, που έχουν φόβο Θεού.**

Μετά λύπης μου, από όσους φιλενωτικούς έχω γνωρίσει, δεν είδα να έχουν ούτε ψίχα πνευματική ούτε φλοιό. Ξέρουν, όμως, να ομιλούν για αγάπη και ενότητα, ενώ οι ίδιοι δεν είναι ενωμένοι με τον Θεό, διότι δεν Τον έχουν αγαπήσει.

Θα ήθελα να παρακαλέσω θερμά όλους τους φιλενωτικούς αδελφούς μας: Επειδή το θέμα της ενώσεως των Εκκλησιών είναι κάτι το πνευματικόν και ανάγκην έχουμε πνευματικής αγάπης, **ας το αφήσουμε σε αυτούς που αγαπήσανε πολύ τον Θεόν και είναι θεολόγοι, σαν τους Πατέρας της Εκκλησίας, και όχι νομολόγοι,** που προσφέρανε και προσφέρουν ολόκληρο τον εαυτόν τους εις την διακονίαν της Εκκλησίας (αντί μεγάλης λαμπάδας), τους οποίους άναψε το πύρ της αγάπης του Θεού και όχι ο αναπτήρας του νεωκόρου.

Ας γνωρίζωμεν ότι δεν υπάρχουν μόνον φυσικοί νόμοι, αλλά και πνευματικοί. Επομένως, η μέλλουσα οργή του Θεού δεν μπορεί να αντιμετωπισθή με συνεταιρισμόν αμαρτωλών (διότι διπλήν οργήν θα λάβωμεν), αλλά με μετάνοιαν και τήρησιν των εντολών του Κυρίου.

Επίσης, ας γνωρίσωμεν καλά ότι η **Ορθόδοξος Εκκλησία μας δεν έχει καμμίαν έλλειψιν.** Η μόνη έλλειψις, που παρουσιάζεται, είναι η έλλειψις σοβαρών Ιεραρχών και Ποιμένων με πατερικές αρχές. Είναι ολίγοι οι εκλεκτοί. Όμως, δεν είναι ανησυχητικόν. Η Εκκλησία είναι Εκκλησία του Χριστού και Αυτός την κυβερνάει. Δεν είναι Ναός, που χτίζεται από πέτρες, άμμο και ασβέστη από ευσεβείς και καταστρέφεται με φωτιά βαρβάρων, αλλά είναι ο ίδιος ο Χριστός. «Και ο πεσών επί τον λίθον τούτον συνθλασθήσεται, εφ' ον δ' αν πέση λικμήσει αυτόν» (Ματθ. και 44-45). Ο Κύριος, όταν θα πρέπη, θά παρουσιάση τους Μάρκους τους Ευγενικούς και τους Γρηγόριους Παλαμάδες, δια να συγκεντρώσουν όλα τα κατασκανδαλισμένα αδέλφια μας, δια να ομολογήσουν την Ορθόδοξον Πίστιν, να στερεώσουν την Παράδοσιν και να δώσουν χαράν μεγάλην εις την Μητέρα μας.

Εις τους καιρούς μας βλέπομεν ότι πολλά πιστά τέκνα της Εκκλησίας μας, μοναχοί και λαϊκοί, έχουν, δυστυχώς, αποσχισθή από αυτήν, εξ αιτίας των φιλενωτικών. Έχω την γνώμην ότι δεν είναι καθόλου καλόν να αποχωριζώμεθα από την Εκκλησίαν κάθε φορά που θα ππαίη ο Πατριάρχης. Αλλά από μέσα, κοντά στην Μητέρα Εκκλησία έχει καθήκον και υποχρέωσι ο καθένας ν' αγωνίζεται με τον τρόπον του. Το να διακόψη το μνημόσυνον του Πατριάρχου, να αποσχισθή και να δημιουργήση ιδικήν του Εκκλησίαν και να εξακολουθή να ομιλή υβρίζοντας τον Πατριάρχη, αυτό, νομίζω, είναι παράλογον.

Εάν δια την Α ή την Β λοξοδρόμησι των κατά καιρούς Πατριαρχών χωριζώμεθα και κάνωμε δικές μας Εκκλησίες - Θεός φυλάξει! - θα ξεπεράσωμε και τους Προτεστάντες ακόμη. Εύκολα χωρίζει κανείς και δύσκολα επιστρέφει. Δυστυχώς, έχουμε πολλές «εκκλησίες» στην εποχή μας. Δημιουργήθησαν είτε από μεγάλες ομάδες ή και από ένα άτομο ακόμη. Επειδή συνέβη στο καλύβι των (ομιλώ δια τα εν Αγίω Όρει συμβαίνοντα) να υπάρξη και ναός, ενόμισαν ότι μπορούν να κάνουν και δική τους ανεξάρτητη Εκκλησία. Εάν οι φιλενωτικοί δίνουν το πρώτο πλήγμα στην Εκκλησία, αυτοί, οι ανωτέρω, δίνουν το δεύτερο. Ας ευχηθούμε να δώση ο Θεός τον φωτισμόν Του σε όλους μας και εις τον Πατριάρχη μας κ. Αθηνάγοραν, δια να γίνη πρώτον η ένωσις αυτών των «εκκλησιών», να πραγματοποιηθή η γαλήνη ανάμεσα στο σκανδαλισμένο ορθόδοξο πλήρωμα, η ειρήνη και η αγάπη μεταξύ των Ορθοδόξων Ανατολικών Εκκλησιών και κατόπιν ας γίνη σκέψις δια την ένωσιν μετά των άλλων «Ομολογιών», εάν και εφ' όσον ειλικρινώς επιθυμούν να ασπασθούν το Ορθόδοξον Δόγμα.

Θα ήθελα ακόμη να ειπώ ότι υπάρχει και μία τρίτη μερίδα μέσα εις την Εκκλησίαν μας. Είναι εκείνοι οι αδελφοί, που παραμένουν μεν πιστά τέκνα Αυτής, δεν έχουν όμως συμφωνίαν πνευματικήν αναμεταξύ τους. Ασχολούνται με την κριτικήν ο ένας του άλλου και όχι δια το γενικώτερον καλόν του αγώνος. Παρακολουθεί δε ο ένας τον άλλον (περισσότερον από τον έαυτόν του) εις το τι θα ειπή ή τι θα γράψη, δια να τον κτυπήση κατόπιν αλύπητα. Ενώ ο ίδιος αν έλεγε ή έγγραφε το ίδιο πράγμα, θα το υπεστήριζε και με πολλές μάλιστα μαρτυρίες της Αγίας Γραφής και των Πατέρων. Το κακό που γίνεται είναι μεγάλο, διότι αφ' ενός μεν αδικεί τον πλη-

σίον του, αφ' ετέρου δε και τον γκρεμίζει μπροστά στα μάτια των άλλων πιστών. Πολλές φορές σπέρνει και την απιστία στις ψυχές των αδυνάτων, διότι τους σκανδαλίζει. Δυστυχώς, μερικοί από εμάς έχουμε παράλογες απαιτήσεις από τους άλλους. Θέλουμε οι άλλοι να έχουν τον ίδιο με εμάς πνευματικόν χαρακτήρα. Όταν κάποιος άλλος δεν συμφωνή με τον χαρακτήρα μας, δηλαδή η είναι ολίγον επιεικής η ολίγον οξύς, αμέσως βγάζομε το συμπέρασμα ότι δεν είναι πνευματικός άνθρωπος. **Όλοι χρειάζονται εις την Εκκλησίαν.** Όλοι οι Πατέρες προσέφεραν τας υπηρεσίας των εις Αυτήν. Και οι ήπιοι χαρακτήρες και οι αυστηροί. Όπως δια το σώμα του ανθρώπου είναι απαραίτητα και τα γλυκά και τα ξινά και τα πικρά ακόμη ραδίκια (το καθένα έχει τις δικές του ουσίες και βιταμίνες), έτσι και δια το Σώμα της Εκκλησίας. Όλοι είναι απαραίτητοι. Ο ένας συμπληρώνει τον πνευματικόν χαρακτήρα του άλλου και όλοι είμεθα υποχρεωμένοι να ανεχώμεθα όχι μόνον τον πνευματικόν του χαρακτήρα, αλλά ακόμη και τις αδυναμίες, που έχει σαν άνθρωπος.

Και πάλιν έρχομαι να ζητήσω ειλικρινώς συγγνώμην από όλους, διότι ετόλμησα να γράψω. Εγώ είμαι ένας απλός μοναχός και το έργον μου είναι να προσπαθώ, όσο μπορώ, να απεκδύωμαι τον παλαιόν άνθρωπον και να βοηθώ τους άλλους και την Εκκλησίαν, μέσω του Θεού δια της προσευχής. Αλλ' επειδή έφθασαν μέχρι το ερημητήριό μου θλιβερές ειδήσεις δια την Αγίαν Ορθοδοξίαν μας, επόνεσα πολύ και εθεώρησα καλό να γράψω αυτά που ένοιωθα.

Ας ευχηθούμε όλοι να δώση ο Θεός την χάριν Του και ο καθένας μας ας βοηθήση με τον τρόπον του δια την δόξαν της Εκκλησίας μας.

Με πολύν σεβασμόν προς όλους, Παΐσιος μοναχός.

Η ανωτέρω σοφή και διακριτική επιστολή του Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου εστάλη στον π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο το 1969. (Άργησε όμως πολλά χρόνια να δημοσιευθή, γιατί ο γέροντας δεν ήταν τότε γνωστός).

http://www.imdleio.gr/diaf/2006/26-Oikoymenismos_all.pdf

www.imdleio.gr